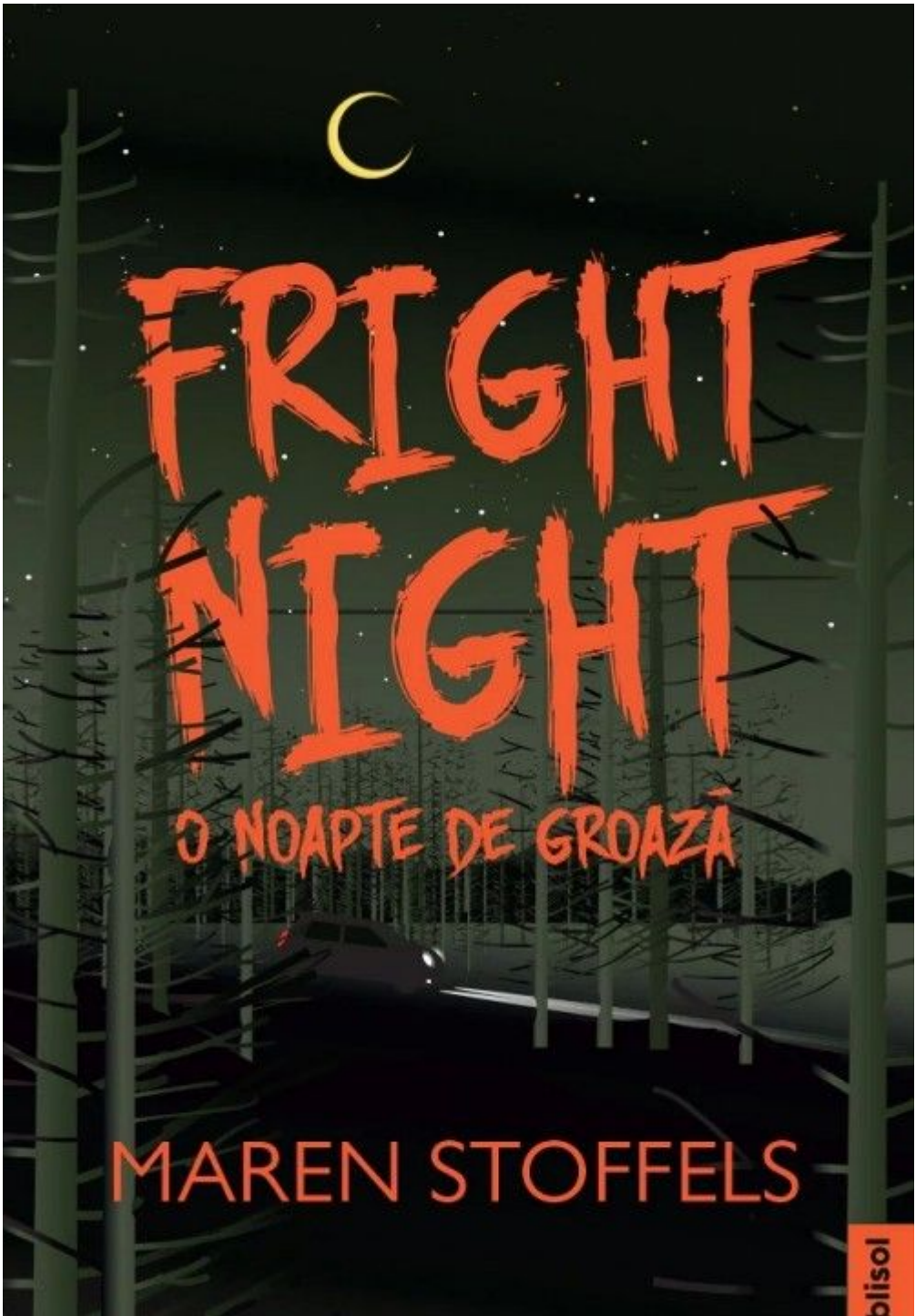
FRIGHT NIGHT
O NOAPTE DE GROAZĂ
MAREN STOFFELS
Polisol

MAREN STOFFELS

FRIGHT NIGHT
O NOAPTE DE GROAZĂ

Traducere de Dora Rogozanu

Ninei. Ai avut atât de mult curaj să-mi spui povestea ta. Datorită ție am putut să scriu această carte, îți mulțumesc.

Maybe that's what happens when a tornado meets a volcano.

Eminem

CRIMINALUL

Mereu mi-am imaginat că moartea va arăta altfel. Aşa ca în filme.

Spectaculoasă, tristă sau chiar înfricoşătoare. Dar moartea ta a fost singuratică, chiar dacă în jurul tău se aflau patru persoane: trei oameni care priveau şi eu, criminalul tău.

CU O ORĂ ÎNAINTE DE FRIGHT NIGHT

SOFIA

Pedalăm toți trei înşiraţi de-a lungul pistei înguste pentru biciclete. Şoseaua nu-i luminată decât de strălucirea farurilor de la bicicletele noastre.

M-am gândit toată săptămâna la amenințătoarele cuvinte de pe acea ilustrată. De câteva ori, am fost pe punctul de a-i arăta ilustrata lui Dylan, dar, pur şi simplu, nu-mi puteam imagina că mesajul primit i-ar fi putut fi adresat. Dylan nu are duşmani. La şcoală îl place toată lumea. Pe ilustrată nu e menționată nicio adresă, deci e posibil ca cineva s-o fi strecurat-o pe sub uşă. Dar cine ştie? Poate că e doar o glumă proastă.

— Eşti nerăbdătoare?

Ridic privirea. Dylan pedalează lângă mine, ghidoanele noastre aproape că se ating. Poartă o pereche nouă de blugi şi un tricou, iar ochii îi strălucesc. Încerc să-mi imaginez dacă a fost vreodată grav bolnav, dar este aproape imposibil.

— Bineînțeles.

Dylan zâmbeşte.

— Nu pari foarte entuziasmată.

De fapt, habar n-am ce să cred despre toată faza asta cu Fright Night. Sugestia mea a fost una de moment, pentru că voiam să-mi petrec timpul cu Quin şi cu Dylan. Acum, că se apropie clipa, nervii îmi sunt întinşi la maximum. Mă simt ciudat că nu mai pot da înapoi. E ca atunci când barele de siguranță de la carusel s-au închis deja şi vagoanele încep să alunece încet de-a lungul şinei.

— Aproape am ajuns!

Quin arată spre un indicator aflat pe marginea drumului. Cineva a mâzgălit pe el cuvintele FRIGHT NIGHT.

— Parcă suntem la capătul lumii, spune Dylan. — în cazul ăsta, ne aflăm sigur la locul potrivit.

Quin are dreptate. Informațiile pe care ni le-au trimis spuneau că pădurile sunt destul de izolate, departe de orice urmă de civilizație. În timpul zilei, locul ăsta e un paradis al proprietarilor de câini, care îşi lasă animalele de companie să fugă libere, dar noaptea totul e pustiu.

Mergem în continuare. În fața noastră, un băiat şi-o fată pedalează în forță. Fata îşi întoarce capul. Ne întreabă dacă am venit aici pentru Fright Night.

— Normal, spune Quin, săltând în sus şi-n jos pe şa.

Tot drumul până aici ne-a făcut o listă cu tot ceea ce speră să găsească în pădure. Apoi Dylan îmi aruncase o privire, oftase de câteva ori şi am izbucnit în râs. Uneori, Quin se agită atât de mult.

Un tip îmbrăcat într-o vestă galbenă stă pe marginea drumului cu o lanternă în mână. Ne face semn să ieşim de pe şosea. Vedem zeci de suporturi pentru biciclete şi găsim rapid câteva locuri libere pentru ale noastre. Alți participanți amatori ai jocului se plimbă prin jur. Oare cu care dintre ei vom fi colegi de echipă? Dacă nu ne vom înțelege cu ei? Trebuie să petrecem patru ore împreună. Încă de pe-acum presimt că va fi o noapte foarte lungă.

Îmi trec degetele peste mărgelele brățării ce îmi sugrumă încheietura şi încerc să mă liniştesc, îmi amintesc că sunt alături de prietenii mei, Dylan şi Quin. Nu sunt nevoită să fac asta de una singură. Oamenii se bulucesc la standul pentru înscrieri. Cei doi biciclişti care au sosit înaintea noastră se aşază la coadă.

— Nişte tipi care au fost aici anul trecut mi-au spus că te pun să semnezi un contract, zice Quin.

Ridic privirea surprinsă.

— Ce? De ce?

— Trebuie să declarăm că ne asumăm toată responsabilitatea pentru participarea noastră. Ştii tu, în cazul în care cineva dă colțul.

Ştiu că glumeşte, dar deja simt cum mă alarmez. Semnarea unui contract pare ceva atât de... serios.

În ce naiba ne-am băgat?

CU CINCI ZILE ÎNAINTE DE FRIGHT NIGHT

DYLAN

— Deci, ce vrei să faci în vacanța de vară?

Quin stă răstignit pe pat cu o carte în mâini.

El nu citeşte niciodată, nu are răbdare. E cel mai bun prieten al meu şi vorbeşte non-stop. Îşi petrece jumătate dintre cursuri pe hol, pentru că îşi deranjează colegii cu pălăvrăgelile lui.

— Mergem să înotăm?

Abia aştept să mă relaxez la piscină. Camera lui Quin se află la mansardă. Pe timp de vară, locul ăsta devine extrem de sufocant, aşa că trebuie să mă răcoresc.

În dormitorul meu, care se află cu un etaj mai jos, nu se face atât de cald şi nici nu simt că mi-ar aparține în vreun fel. Părinții lui Quin au încercat din răsputeri să mă facă să mă simt ca acasă. Au cumpărat un pat nou şi au zugrăvit pereții. Dar cu toate astea prefer să dorm în camera lui Quin. Pe salteaua de pe podea încă pot să mă prefac că am venit aici pentru o petrecere în pijamale, aşa cum făceam înainte.

Dar nimic nu mai e ca înainte. Acum locuiesc aici, deşi încă trăiesc cu impresia că am furat biroul tatălui lui Quin. Din cauza mea, Johan trebuie să lucreze la serviciu peste program. Când am menționat asta zilele trecute, Quin a sărit ca ars.

— Ce vrei să spui? Faci parte din familie. Mereu ai făcut parte din familie. Doar că acum e oficial.

Ştiu că el aşa vede lucrurile, dar încă mă simt ca un intrus în această familie.

— Deci, vrei să mergem mâine la piscină? Quin îmi aruncă un rânjet cu subînțeles. Pun pariu că Sofia va dori să vină cu noi.

Când îi aud numele, îmi las spatele să cadă uşor pe saltea. Mă joc cu cheița care atârnă pe şnurul din jurul gâtului.

Tavanul camerei lui Quin e construit în întregime din scânduri de lemn. Golurile dintre ele sunt perfecte ca să ascunzi mesaje secrete. Obişnuiam să rulez tot felul de bilețele şi să le ascund acolo. Pare că au trecut secole de atunci.

— Au!

O durere ascuțită îmi străpunge nasul. Apoi văd cartea lui Quin prăbuşită lângă mine.

— Ce faci? țip la el. Aproape că mi-ai spart ochelarii!

Quin rânjeşte.

— Te-am întrebat ceva. Dar tu te gândeai la cum arată Sofia în costum de baie, nu-i aşa?

De când Sofia a apărut în clasa noastră, la începutul acestui an, Quin nu s-a oprit din astfel de comentarii, unul mai enervant decât altul.

— Nu toate gândurile mele se rezumă la Sofia, îi spun.

— Nu. Dar cele mai multe o fac.

Brusc, Quin se năpusteşte asupra mea. Îmi apucă încheieturile şi le țintuieşte de saltea. Fața lui se află la câțiva centimetri de mine.

— Recunoaşte! Te gândeai la ea.

— Nu! Mă gândeam la trecut.

Încerc să mă eliberez din strânsoarea lui, dar Quin izbucneşte în râs.

— Cred că a venit vremea să ridici nişte greutăți, prietene. Brațele tale sunt destul de firave.

Fără prea mare succes, încerc să-l împing pe Quin cu toată forța de care dispun.

— Dă-te jos de pe mine!

Quin clatină din cap.

— Nu până nu recunoşti că eşti amorezat de Sofia.

— Atunci asta e! Va trebui să-ți petreci restul vacanței de vară stând peste mine.

Uşa se deschide. Mă aştept s-o văd pe Hester, mama lui Quin. Dar în locul ei îşi face apariția Sofia. Ne vizitează atât de des de parcă asta ar fi a doua ei casă. Quin se dă jos de pe mine şi încerc să mă ridic.

Sofia începe să râdă.

— Vă deranjez cumva?

— Deloc, îi spun repede. Care-i treaba?

Sofia se trânteşte lângă mine pe saltea. Observ, ca întotdeauna, că miroase de parcă a petrecut câteva ore în aer liber. E solară şi plină de prospețime.

— Trebuie să vedeți asta.

Sofia desface o bucată de hârtie. Arată de parcă făcuse parte dintr-un poster înainte de a fi rupt; marginile sunt zdrențuite şi lipsesc câteva cuvinte.

Quin chicoteşte.

— Ai rupt asta de pe un panou, în drum spre noi?

Sofia netezeşte hârtia.

— Da.

— Ce e? o întreb.

— O reclamă pentru Fright Night.

— Pentru ce?

— Pentru şansa de a-ți învinge fricile o dată pentru totdeauna.

Îmi ating brațele ochelarilor şi îi ridic mai bine pe nas. Învinge-ți fricile. Cuvintele Sofiei îmi bâzâie prin minte. Mă întreb dacă acest lucru ar fi posibil, în sfârşit, aş putea să dorm noaptea, iar amintirile dureroase ar dispărea.

— Fricile? Mie nu mi-e frică de nimic, spune Quin.

— Ce vrăjeală! Tuturor ne este frică de ceva.

Sofia mă priveşte.

Ochii ei verzi îmi încălzesc şi îmi îngheaţă sufletul în acelaşi timp.

— De ce ţi-e teamă cel mai mult pe lumea asta?

Întrebarea mă ia prin surprindere. Cu o lentoare nefirească, dormitorul se metamorfozează într-o încăpere cu linoleum albastru pe jos. Simt acele intrându-mi din nou în braţ, uneori de câte cinci ori într-o singură zi. Sânge, perfuzii intravenoase, verificarea nivelului uneia sau al alteia. Nu le puteam ţine socoteala.

— De înălţime, îi răspund, inventând ceva pe moment. Vreţi ceva de băut?

Sofia dă din cap.

— Da. Un suc de portocale.

— La fel şi pentru mine, spune Quin.

Mă ridic de pe saltea. Ca de obicei, piciorul drept îmi opune rezistenţă. Aproape că mă împiedic când încerc să sar peste Sofia. Mă opresc pe palier după ce închid uşa în urma mea. Mă simt de parcă aş purta o cravată mult prea strânsă în jurul gâtului.

Am nevoie de aer curat. Cobor scările abrupte şi deschid uşa camerei mele. E întuneric. Din obişnuinţă, încă ţin draperiile trase. Le trag deoparte şi deschid uşile balconului. Aerul curat intră în cameră şi mă întind pe jos. Simt podeaua din lemn cum îmi apasă ceafa. Mă calmează – lipsa semnelor care să confirme existenţa vreunui linoleum albastru.

Şansa de a-ţi învinge frica o dată pentru totdeauna.

Sofia a rostit cuvintele astea cu atâta încredere. Părea convinsă că aşa ceva e posibil. Am citit de curând un articol despre persoanele care suferă din cauza fobiilor. Scria că oamenii îşi pot depăşi fobiile dacă sunt expuşi la factorul care le produce frica. M-a făcut să mă gândesc la sugestiile lui Hester – că ar trebui să încerc terapia de desensibilizare

sistematică şi reprocesare prin mişcări oculare. Terapeutul te ajută să retrăieşti evenimentele traumatice care în prezent îți provoacă stres sau anxietate, procesând sentimentele asociate cu acestea într-un mediu propice. Doar gândul că aş putea să trec prin aşa ceva mă face să tremur. De ce aş vrea să retrăiesc acele momente?

Totuşi, poate că această Noapte a Groazei ar putea să funcționeze. Poate că am nevoie să fiu cu adevărat îngrozit timp de o noapte ca să-mi pot analiza fricile de-a fir a păr.

Mă uit la noul meu pat. Abia dacă am dormit în el. Sforăitul lui Quin mă calcă pe nervi, dar, în acelaşi timp, am nevoie să aud horcăielile lui ca să pot să adorm. Atât timp cât Quin sforăie, totul e în regulă şi mă simt în siguranță. În prima mea noapte petrecută în această cameră m-am trezit urlând. Hester şi Johan au tăbărât peste mine şi au stat o vreme pe marginea patului încercând să mă liniştească. Fața lui Hester era palidă din cauza îngrijorării şi mi-a fost groaznic de ruşine că i-am speriat atât de tare. Chiar şi-aşa, sunt perfect conştient că nu pot să dorm în camera lui Quin pentru tot restul vieții mele. Am ştiut mereu că va veni o zi în care va trebui să mă descurc de unul singur. Şi poate că acea zi a sosit.

Mă ridic uşor şi mă îndrept spre bucătărie, unde Hester pregăteşte cina. La început am crezut că familia lui Quin are parte de mâncare bună doar atunci când veneam în vizită, dar de când m-am mutat aici ştiu că aşa se mănâncă în fiecare seară.

— Pot să iau ceva de băut?

Hester ridică privirea şi zâmbeşte.

— Ştii că nu trebuie să mai întrebi de fiecare dată.

Ştiu! E un obicei atât de iritant. Deschid repede frigiderul ca să nu-mi vadă obrajii stacojii.

— Vă distrați acolo, sus?

— Da.

— E o fată drăguță! Mă refer la Sofia!

Hester e la fel de răutăcioasă ca fiul ei. Cu toate că n-a spus-o niciodată, ştiu că ne crede făcuți unul pentru celălalt.

— Dylan?

Scot trei pahare din dulap.

— Da?

— Poți să ai încredere în ea.

Ştiu ce vrea să zică. Crede că ar trebui să vorbesc cu prietenii mei despre ceea ce mi s-a întâmplat.

Quin ştie jumătate din poveste. Părinții lui au ascuns restul adevărului pentru că nu vreau ca relația noastră să se schimbe în vreun fel. Prietenul meu cel mai bun ştie destul cât să înțeleagă de ce m-am mutat aici şi nu mi-a cerut nicio explicație în plus. Nu ştiu ce m-aş face dacă ar începe să-mi pună întrebări. Oare ce i-aş spune?

— Ştiu.

— Fă-o în ritmul tău, continuă Hester. Bine?

Încuviințez şi urc la etaj cu cele trei pahare şi cu sticla de suc. Hester nu mă grăbeşte, cu toate că îmi bate apropouri tot timpul. Ştiu că are dreptate. Nu e în regulă că prietenul meu cel mai bun, Quin, e singurul din casă care nu ştie întreaga poveste. Dar nu mă pot încumeta să dau cărțile pe față. Adevărul ar putea schimba totul între noi şi nu vreau să se întâmple asta. Vreau să fiu prietenul lui, nu un pacient.

Ajuns în fața dormitorului, respir adânc şi deschid uşa. Zăpuşeala mă loveşte drept în față.

— De unde ai luat sucul? Mor de sete.

Quin îmi smulge sticla din mână şi umple paharele.

— Pentru vacanța de vară! spune Sofia ridicând paharul.

— Şi pentru Fright Night, adaugă Quin. O noapte în pădure, înfruntându-ne cele mai mari frici. Sună perfect.

O noapte în pădure e o alternativă mult mai bună şi mai interesantă decât terapia EMDR. În plus, nu trebuie s-o fac de unul singur. Vom fi toți trei.

— Sigur că eşti pregătit pentru asta? mă întreabă Sofia.

— Sigur.

Încuviințez.

— Să-i dăm bătaie!

— Va fi atât de tare.

Sofia mă îmbrățişează. Înainte să realizez ce se întâmplă, îi simt corpul lipit de-al meu. Nu am mai stat atât de aproape unul de celălalt până acum. Părul ei îmi gâdilă obrazul. Surprins, vărs sucul din pahar.

— Mă înscriu chiar acum, spune Quin deschizându-şi laptopul.

Încă aud în minte vocea lui Hester. „Poți să ai încredere în ea.”

SOFIA

De cum îl ating, Dylan încremeneşte. Îi dau drumul, dar asta nu pare să-i îmbunătățească starea. Ba dimpotrivă, în felul ăsta mă simt mult mai îndepărtată de el decât m-am simțit vreodată.

— Avem nevoie de o echipă de cinci persoane, spune Quin. Altfel nu putem participa. Dacă ne înscriem aşa, organizatorii ne vor cupla cu un alt grup care nu are suficienți jucători.

Fright Night alături de necunoscuți? Ştiu că Dylan nu va fi încântat de idee. Lui Quin îi plac provocările, însă Dylan e retras. De cele mai multe ori nu vorbeşte cu nimeni în timpul pauzelor. Dar nu e ceva care să-ți sară-n ochi pentru că amicul nostru, Quin, vorbeşte cât pentru amândoi.

— Hai s-o facem, spune Dylan spre surprinderea mea.

Mai întâi a fost de acord să participe şi acum e de acord să interacționeze cu necunoscuți? Nu mai înțeleg nimic.

— La ţanc, azi este ultima zi în care ne putem înscrie.

Mă aşez lângă Quin şi mă holbez la ecran.

— Trebuie să le completăm vreun formular?

Quin arată spre ecran.

— Vor să ştie care sunt cele mai mari frici ale noastre. Oare le vor folosi împotriva noastră?

Mă gândesc la începutul acestui an. Eram fata cea nouă şi nu cunoşteam pe nimeni. Niciodată nu mi-a fost atât de teamă ca în acele prime zile de şcoală. Presupun că organizatorii jocului nu au ce să facă cu informaţia asta. Poate că ar trebui să menţionez insectele. Urăsc insectele cu picioruşele lor minuscule care nu fac altceva decât să te gâdile.

— Cât durează jocul? întreabă Dylan.

— Patru ore.

Quin arde de nerăbdare.

— Abia aştept.

Am citit descrierea. Au actori pregătiţi să te sperie. Jocul e împărţit în „Zone de înfricoşare” – fiecare cu o tematică diferită. În aceste zone, actorii vor „duce teroarea la următorul nivel”. Ce înseamnă asta?

Dylan se instalează pe salteaua lui şi ridică o carte de pe podea. A spus că îi e frică de înălţimi, dar intuiesc că a fost o minciună.

Dacă aş fi în locul lui, aş trăi cu teama că ceva grav i s-ar putea întâmpla mamei mele. Dylan îşi vizitează mama în fiecare duminică. În momentul de faţă e mult prea bolnavă ca să aibă grijă de el. De-aia locuieşte în casa lui Quin de mai bine de-un an. Nu ştiu ce e în neregulă cu mama lui. Nu vorbeşte prea mult despre asta şi nici n-am vrut să-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala. Poate că teama cea mai mare a mea e că l-aş putea îndepărta, aşa cum s-a întâmplat cu câteva minute în urmă, când l-am îmbrăţişat.

Foarte rar, Dylan face câte un pas mic către mine, cum a făcut atunci, când a fost ziua mea şi a inventat cadoul perfect: o brățară cu mărgele verzi-albăstrui.

Piatra asta e un acvamarin, a spus el în timp ce scoteam brățara din cutie. Cică ar trebui să te facă fericită, relaxată şi lipsită de griji.

Mi-am ridicat privirea.

Crezi că am nevoie de toate astea?

— Poate aşa, puțin.

Ştiam că vorbeşte despre primele săptămâni din acest an şcolar. Dylan a fost primul care mi-a vorbit la balul bobocilor. Oare a văzut cât de speriată eram?

Mă joc cu mărgelele de pe încheietura mâinii. Nu mi-am scos brățara niciodată. Indiferent de situație, îmi aminteşte să am încredere în mine. În curând va fi ziua de naştere a lui Dylan şi de ceva vreme încoace am tot încercat să găsesc un cadou care să se ridice la valoarea brățării pe care am primit-o.

Mă uit la Dylan. Răsfoieşte cu interes cartea. Citeşte mult mai mult – şi mai repede – decât Quin şi cu mine. Ori de câte ori se concentrează, între sprâncene îi apare o cută adâncă. Ochelarii lui rotunzi de modă veche arată de parcă ar fi fost făcuți în anii ’6o, dar în ciuda acestui lucru chiar îi vin bine. Părul lui scurt şi negru are un aer dezordonat, iar obrazul îi este brăzdat de un semn din naştere în formă de semilună.

În jurul gâtului poartă un şnur uzat pe care atârnă o cheie. Prima oară când am văzut cheia eram la piscină. Habar n-am dacă e bună la ceva.

Când Dylan îşi mişcă piciorul drept, cuta dintre sprâncene se adânceşte. Cred că îl doare mult mai des decât lasă să se vadă. Uneori, în timpul orelor de sport, şi-l târăşte ca un pirat cu un picior de lemn. Din câte ştiu, a căzut de pe

bicicletă când era copil, iar fractura nu s-a vindecat niciodată cum trebuie.

Mă ridic.

— Mă duc la baie.

Cu un etaj mai jos e mult mai răcoare decât la mansardă, aşa că trag în piept câteva guri de aer. Apoi observ că uşa dormitorului lui Dylan e întredeschisă. Un afiş cu trupa lui preferată atârnă pe perete. De ce nu ne petrecem timpul în camera lui Dylan? Tot timpul stăm la mansardă.

N-am mai fost în camera lui până acum. Curioasă, împing uşor uşa. Nu are prea mult mobilier. Doar lucruri de bază. Un pat, un dulap mare şi un birou burduşit cu grămezi de manuale. Trec pragul uşii. Unde sunt pozele cu mama lui? Aş vrea să ştiu cum arată. Aş vrea să văd dacă Dylan seamănă cu ea. Dar, în afară de afiş, niciun lucru personal nu îmi sare în ochi.

Brusc, îmi vine o idee grozavă pentru cadoul de ziua lui. Pot să fac un album cu amintirile noastre. M-ar putea ajuta Quin. Îl cunoaşte atât de bine. Şi aş mai putea s-o întreb pe Hester dacă are fotografii cu Dylan de când era mic.

Îmi trec mâna pe ecranul laptopului. Deci, aici îşi face temele. Oare se gândeşte vreodată la fosta lui casă? Nu mă pot abţine, aşa că mă gândesc la a mea. Era frumoasă, înconjurată de pajişti verzi şi vaci priponite. Apoi tata a fost promovat şi a trebuit să ne mutăm. La început, m-am simţit îngrozitor de singură, dar eu cel puţin îi aveam alături pe părinţii mei.

Dylan a fost nevoit să ia totul de la zero, într-o casă nouă, cu o familie nouă. Poate de-aia a simţit că trebuie să vorbească cu mine. Deschid uşa dulapului. Privirea mi se opreşte pe cămaşa lui cadrilată, cea pe care a purtat-o la bal. Oare îşi aminteşte prima noastră conversaţie la fel de bine ca mine? Duc mâneca la nas şi o miros preţ de o secundă.

Apoi aud un sunet la parter. Speriată, dau drumul cămăşii. Ce tot fac?! Nu i-am cerut voie lui Dylan ca să intru aici. Mă simt de parcă i-am citit jurnalul pe furiş. Dacă cineva ar intra în camera mea fără să-mi ceară permisiunea, aş fi fiartă de supărare.

Închid repede uşa dulapului şi cobor scările. Ajunsă în bucătărie, mama lui Quin îmi aruncă o privire de cealaltă parte a mesei.

— Rămâi la cină? Am făcut o porţie în plus.

Tipic mamei lui Quin – vrea să aibă grijă de toată lumea. Nu mă mir că l-au primit pe Dylan la ei în casă. Fără ajutorul lor ar fi putut s-o ducă mai rău.

— Poate altă dată. Am teme de făcut.

Hester oftează.

— Mi-aş dori ca fiu-miu să-ţi urmeze exemplul. De când s-a mutat Dylan, nu şi-a mai făcut nicio temă. Se preocupă cu tot felul de lucruri în mansarda aia, dar temele nu se numără printre ele.

Zâmbesc.

— Sunt convinsă de asta.

Oare s-o întreb despre fotografii? Ziua lui Dylan e la sfârşitul săptămânii viitoare. Trebuie să mă grăbesc.

— Pot să vă întreb ceva?

Hester încuviinţează.

— Bineînţeles.

— Aveţi fotografii cu Dylan? De când era mic.

Hester ridică privirea surprinsă.

— De ce întrebi?

— Vreau să fac un album foto pentru ziua lui.

— Ce idee drăguţă.

Hester mă fixează cu privirea.

— Sigur că da! Am câteva fotografii cu el. Le voi căuta prin cutii mai târziu.

— Şi aş vrea să fac nişte poze cu vechea lui stradă.

Pentru o clipă, în bucătărie se aşterne o linişte mormântală.

— Vechea lui stradă?

— Uneori mi se face dor de locul în care am copilărit. Ştiți, de lucrurile mărunte, cum ar fi brutarul din colțul străzii şi privelişte a de la fereastra dormitorului meu.

— Mda...

Hester amestecă în tigaie.

— Da, sigur.

De ce am impresia că am zis ceva greşit?

— Aveți adresa? o întreb într-o doară.

— Desigur. Stai un pic.

Hester smulge o foaie de hârtie dintr-un carnețel şi scrie ceva pe ea.

— Poftim. E o idee foarte drăguță, să ştii. Îți dau şi fotografiile înainte să pleci.

KELLY

Unde e? Mă uit din nou pe stradă, dar nu văd nici urmă de Sandy. Magazinul alimentar nu e prea departe de complexul nostru de apartamente. S-a dus să cumpere țigări şi nimic mai mult.

Sandy. Prima dată când i-am auzit numele, am crezut că e fată. Desigur, majoritatea oamenilor care aud numele meu cred că şi eu sunt o fată, dar Kelly e prescurtarea pentru Kelvin. Doi băieți care au nume de fete – un duo inseparabil.

Mă uit la ceas. Sandy a plecat de mai mult de o jumătate de oră. Răsucesc o şuviță lungă de păr în jurul degetului arătător. Cu fiecare centimetru cu care creşte mă îndepărtez mai mult de trecut.

— Grăbeşte-te, omule.

— Aştepți pe cineva?

Mă întorc şi mă trezesc cu Nell în fața mea. Ca de obicei, îmi vine greu să respir atunci când sunt în preajma ei. Mai

nou, şi-a decolorat părul, iar şuviţele îi strălucesc când sunt atinse de razele soarelui.

— Sandy se mişcă precum mortul, îi spun.

Nell îmi face semn să mă aşez pe bancă.

— Dacă tot trebuie să aştepţi, ai putea foarte bine să stai aici.

În ultima vreme am petrecut mai mult timp împreună. Nell vine şi vorbeşte cu mine când sunt singur şi din când în când îi întorc favorul. Stă mereu lângă mine ori de câte ori ieşim să mâncăm în grup. Până şi Sandy a început să observe asta. Mă las pe spătarul băncii, iar Nell scoate o ţigară din buzunar.

— Vrei o ţigară?

Accept plin de recunoştinţă.

— De unde ai ştiut că am nevoie de una?

— Mâinile tale. Nell mă ia de mână şi o ridică în faţa mea. Tremuri tot.

Îi privesc degetele şi inelele pe care le cunosc atât de bine. Are câte unul pe fiecare deget, cu excepţia inelarului.

— Îl păstrez pentru verighetă, spune Nell când îşi dă seama la ce mă holbez.

Îmi dă drumul şi las palma să cadă înapoi pe bancă. Simt în continuare atingerea degetelor ei.

— Dar mai e până atunci. Mă refer la nuntă. Trebuie să-mi găsesc un iubit mai întâi.

Speranţa îmi mistuie măruntaiele ca un foc de tabără. De câteva luni încerc să aflu dacă are pe cineva, şi acum ştiu.

Uneori, atitudinea lui Nell îmi dă impresia că suntem mai mult vecini decât prieteni. Vecini – aşa se numesc voluntarii care trăiesc în jurul complexului nostru de apartamente. Rolul lor e să ne facă să ne simţim normali, să ne ajute să revenim, în cele din urmă, într-o „societate normală”. În mod ciudat, aceşti vecini au efectul opus asupra mea. În fiecare zi îmi reamintesc că sunt un fel de caz special.

Mai puțin când sunt cu Nell. De multe ori, am senzația că simte pentru mine ceea ce simt eu față de ea. Sau cel puțin asta îmi place să cred.

Nell trage din țigară şi se lasă pe spate. Oftează.

— Tu de ce fumezi?

Ridic din umeri.

— E, pur şi simplu, un viciu.

— Nu-i adevărat. Toată lumea începe să fumeze dintr-un motiv.

— Sandy, îi spun. Sandy a fost motivul meu.

— Ai vrut să pari dur?

Mă gândesc la ziua în care ne-am cunoscut. Nişte băieți au început să mă sâcâie, iar Sandy mi-a luat apărarea. Ca de obicei, mi-a luat apărarea cu pumnii. După bătaie, ne-am sprijinit cu spatele de un zid care se scălda în lumina soarelui. Picăturile de sânge de pe nasurile noastre se uscau încet, iar Sandy a scos din buzunar un pachet de tutun.

— Poftim.

A rulat o țigară şi mi-a pasat-o.

— Acum eşti un membru oficial.

— Al cui? am întrebat.

— Al clubului.

— Cine mai e în el?

— Eu.

— Şi mai cine?

— Tu.

Zâmbesc de fiecare dată când îmi aduc aminte. Un club în doi. Nu avem nevoie de nimeni altcineva.

— Sandy e o influență proastă asupra ta, spune Nell pe un ton care o face să sune exact ca o vecină.

— E în regulă.

— Sunteți ca apa şi uleiul.

— Chiar aşa?

— Da. Sandy e... dinamic.

Zâmbesc.

— Dinamic e un cuvânt care-l descrie foarte bine.

— Iar tu eşti...

O privesc cu coada ochiului.

Îşi muşcă buza de jos, iar eu trebuie să lupt cu dorința de-a o săruta.

— Normal, conclude Nell.

Izbucnesc în râs.

— Normal?!

— Aşa cred.

Asta crede despre mine? Speranța se reaprinde.

— Ar trebui să ne lăsăm, zice Nell, continuând să tragă din țigara ei. Mă refer la fumat.

Să ne lăsăm. Adică noi. Nell şi cu mine. Împreună.

— De ce n-o facem?

Mă reped şi-i smulg țigara dintre buze. O arunc pe jos. Țigara mea o urmează.

— Gata.

Ne holbăm la țigările care mocnesc pe trotuarul pietruit.

— Tatăl meu ți-ar fi atât de recunoscător. Urăşte faptul că fumez, îmi spune Nell zâmbind. Al tău ce părere are?

— E mort.

Nell înjură.

— Îmi pare rău, nu ştiam.

— De unde era să ştii? Părinții mei au fost implicați într-un accident de maşină. Au murit pe loc.

— De-aia locuieşti aici? mă întreabă Nell.

Îmi simt corpul încordându-se, aşa cum se întâmplă de fiecare dată când acest subiect apare în discuție. Singurele persoane care ştiu ce s-a întâmplat sunt Sandy şi psihologii mei. Dar pot să mă încred în Nell? Ar trebui să încerc. Asta ne-ar putea apropia, în plus, Nell nu e precum ceilalți vecini.

— Am fost orbit de ură şi am făcut ceva îngrozitor. Am distrus viața cuiva crezând că am tot dreptul s-o fac.

Se face linişte. Acum că am scos porumbelul pe gură, mă întreb dacă o să fugă mâncând pământul? Sinceritatea e de căcat. Tăcerea ei rămâne suspendată în aerul ce ne desparte, iar asta mă neliniştеşte teribil.

— Hai, pleacă, îi zic.

Când Nell îşi ridică privirea, are obrajii roşii ca focul.

— De ce?

Schițez un zâmbet.

— Acum ştii că nu sunt atât de normal pe cât credeai.

Nell clatină din cap holbându-se la ţigările de pe jos.

— Cu toţii am făcut lucruri de care nu suntem mândri.

***

— M-am întors!

Uşa camerei se deschide la perete. E Sandy.

Îmi iau ochii de pe banca goală de afară, pe care stăteam alături de Nell cu puțin timp în urmă. Cuvintele ei îmi răsună în minte. Cred că a reacționat destul de bine. Poate că într-o zi chiar o să-i spun adevărul.

— Unde ai fost?

Mă uit la ceas.

— Eşti plecat de mai bine de-o oră!

— M-am întâlnit cu cineva.

Sandy aruncă pachetul de ţigări în patul meu. Din instinct, încep să-l deschid. Dar apoi mă opresc şi îl arunc în coşul de gunoi.

— Ce tot faci?

— Mă las, îi spun. Începând de azi.

— De ce?

Sandy scoate pachetul din coşul de gunoi.

— Sunt nocive.

— O grămadă de chestii sunt nocive.

Sandy bagă ţigările în buzunar şi ridică din umeri.

— Foarte bine atunci! Mai multe pentru mine.

— Deci, cu cine te-ai întâlnit?

Sandy mă priveşte confuz.

— Ce?

— Ai spus că te-ai întâlnit cu cineva. Cu cine?

— Aa.

Sandy face un gest scurt din mână.

— Cineva cu care mă ştiu de mai de mult.

Bagă mâna în rucsac şi scoate un ecuson cu o cartelă de acces ataşată de el. Mi-l aruncă în poală.

— Ăsta e al tău.

— Ce e?

Inspectez cartela de acces. Pe față sunt imprimate silueta unui clovn pe care îl vezi de obicei în filmele de groază şi un program ce se întinde pe următoarele şase weekenduri. Când o întorc, literele mari şi îngroşate îmi sar în ochi: FRIGHT NIGHT.

— Mergem aici?

— Nu, prostovane! E cartela de acces a personalului. Acolo vom lucra!

Sandy rânjeşte.

— Şi vom face o droaie de bani.

Încerc să procesez informația. Ce naiba e în capul lui?

— Ne-am înscris pe amândoi cu ceva timp în urmă. Începem sâmbătă dimineață. Vom avea o sesiune de antrenament care se termină la ora 16:00. Iar jocul începe la miezul nopții.

A făcut toate astea pe la spatele meu? Se erijează în lider destul de des, dar de data asta chiar a întrecut măsura.

— De ce n-ai zis nimic?

Sandy oftează.

— Pentru că ştiam că n-o să-ți convină, aşa, ca acum.

— Nu-i adevărat, eu...

Sandy îmi face semn să mă opresc.

— Înainte să mai zici ceva, lasă-mă să-ți spun câți bani vom face.

La auzul sumei rămân cu gura căscată. Niciodată n-am avut atât de mulți bani. Când mă gândesc la toate lucrurile pe care aş putea să le fac...

Sandy dă mulțumit din cap.

— Deci, te-am convins?

Ridic din umeri.

— Depinde. Ce anume trebuie să facem la sesiunea de antrenament?

— O mulțime de rahaturi. Cică vom învăța cum să speriem oamenii, dar sunt sigur că noi doi ne vom descurca de minune. O avem în sânge! Vom îngrozi oamenii atât de tare, încât nu vor mai îndrăzni să pună geană pe geană.

Sandy se descalță şi se trânteşte pe pat. Am fi putut să avem camere separate, dar locuim împreună de atât de mult timp încât nu ne-am deranjat să facem vreo schimbare. Îl văd pe Sandy inspectându-şi cartela de acces. Ochii îi licăresc de entuziasm. Fac pariu că se gândeşte la tot felul de modalități cu care va îngrozi jucătorii.

Arunc un ochi spre arsura de pe mâna lui dreaptă. Îi place să vrăjească fetele spunându-le că a salvat pe cineva dintr-o casă în flăcări, dar eu ştiu ce s-a întâmplat cu adevărat. Ştiu toate poveştile lui, iar el le ştie pe ale mele.

Când mă uit din nou la cartela mea, simt un val de energie traversându-mi corpul. Noi doi ştim ce înseamnă frica mai bine decât oricine. Suntem făcuți pentru jobul ăsta.

SOFIA

Frânez în fața casei din colț, la numărul 12. În cartierul ăsta, toate spațiile de închiriat arată la fel: au uşi verzi cu gemulețe galbene. Nu ştiu exact la ce mă aşteptam, dar nici nu se compară cu strada pe care locuieşte Quin. Acolo, casele sunt mult mai mari şi mai cochete.

Oare mama lui Dylan e acasă? Nu văd nicio mişcare prin fereastra de la parter, iar draperiile de la etaj sunt trase. Fotografiez cu precauție curtea din față şi casa.

Apăs soneria. Se aud trei clinchete. Palmele îmi transpiră. Ce fel de femeie e mama lui Dylan? Sper să fie de acord cu albumul foto de ziua lui Dylan, aşa cum a fost Hester.

— Hei, nu e nimeni acasă.

Glasul misterios mă face să tresar. Mă întorc pe călcâie. Un băiat de vreo 10 ani stă proțăpit în fața mea cu o minge de fotbal în brațe.

— Eşti iubita lui Dylan?

Zâmbesc.

— Sunt doar o prietenă.

— Dylan nu mai locuieşte aici, îmi zice bătând mingea de câteva ori. Dar obişnuiam să jucăm fotbal împreună.

Se uită la aparatul meu foto.

— Faci fotografii?

Încuviințez.

— Fac un album pentru ziua lui Dylan. Pot să te fotografiez şi pe tine?

Aprobă din cap şi începe să pozeze cu expresia unui băiat dur. În timp ce-l fotografiez, aud pe cineva strigând.

— Sven!

— Ăsta sunt eu. Trebuie să plec. E ora mesei.

Îmi face semn cu mâna.

— Pa!

Mă uit la fotografie. E perfectă. Şi are şi strada pe fundal. În ritmul ăsta, cadoul meu va ieşi minunat, încântată, hotărăsc să intru pe aleea de lângă casa lui Dylan, care dă într-o curte cu iarbă înaltă şi plină de urzici usturătoare.

Printre ierburile încâlcite se ascund un leagăn ruginit şi o masă de picnic din plastic cu o băltoacă în mijlocul ei. Nici nu se compară cu casa lui Quin, a cărui curte din spate e decorată cu piese de mobilier exterior care mai de care.

Fac câteva fotografii în jur, dar rezultatele sunt la fel de triste pe cameră cum sunt şi în viaţa reală. Mă apropii de uşa din spatele casei şi arunc o privire prin geam. Văd sufrageria şi o parte din bucătărie. Oare să încerc să fac nişte fotografii prin geam? Ridic aparatul foto, apoi îl las jos. Toată treaba asta merge prea departe – nu sunt jurnalist.

— Cauţi pe cineva?

Mă întorc. O femeie în vârstă, cu părul cărunt şi cu o grămadă de chei în mână stă în faţa ochilor mei. E mama lui Dylan? Nu seamănă deloc cu el.

— Eu... sunt Sofia. Sunt prietenă cu Dylan.

— Aha. Pe chipul femeii răsare un zâmbet. Pungaşul meu! Ce mai face?

Să înţeleg că nu e mama lui. Dar cine?

— Sunt Gerda. Femeia întinde mâna. Sunt vecina lui. Am grijă de locul ăsta până se întoarce Liane.

Deci mama lui Dylan nu mai locuieşte aici. O fi internată?

Gerda priveşte cu interes aparatul meu foto.

— Ce faci aici?

— Lucrez la un cadou pentru Dylan. În curând va fi ziua lui. Nu prea are fotografii în noua lui casă, aşa că m-am gândit să-i fac un album. Îmi daţi voie să vă fotografiez?

Femeia roşeşte.

— Sigur, nicio problemă.

Mă grăbesc şi o fotografiez pe Gerda de câteva ori. Când dau să plec, îmi face un semn spre casă.

— Vrei să faci poze înăuntru?

Ridic privirea surprinsă.

— Îmi daţi voie?

— Bineînţeles. Dacă tot e ziua lui Dylan, ai voie să faci orice.

Gerda scoate o cheie şi descuie uşa din spate. Până realizez ce se întâmplă sunt deja în bucătărie. Un magnet

ţintuieşte pe uşa frigiderului o listă de cumpărături pe care identific scrisul de mână al lui Dylan.

— După tot ce s-a întâmplat, Dylan are nevoie de o prietenă ca tine.

Gerda scoate o găleată din dulap şi deschide robinetul.

— E îngrozitor. A trecut prin atâtea cât timp a stat la pat. Niciun copil nu ar trebui să sufere în halul ăsta.

Îmi ia puţin până realizez ce a vrut să spună.

— Poftim? Dylan a fost bolnav?

— Nu ştiai?

Nu are sens. Mama lui e cea internată în spital, nu-i aşa?

— L-am cunoscut pe Dylan la începutul acestui an, îi zic. Şi nu vorbeşte prea mult cu cei din jur.

— Aşa e. La chestia asta se aseamănă.

Gerda indică spre aparatul foto.

— Hai, continuă! Fă poze!

— Da, da, da. Mulţumesc!

Încerc să-mi revin, dar fără prea mare succes. De ce n-a pomenit nimic despre asta? Dacă ar fi să mă iau după spusele Gerdei, Dylan a fost foarte bolnav. Oare a avut aceeaşi boală ca mama lui?

Fotografiez masa rotundă cu cele trei scaune, pianul şi canapeaua mare. Locul arată impecabil, de parcă Gerda face curat în fiecare zi.

— Să înţeleg că eşti nouă prin părţile astea? o aud pe Gerda întrebând din bucătărie.

— Ne-am mutat înainte să-nceapă şcoala.

— Cum te-ai acomodat?

— Acum mi-e bine! Cu toate că, la început, lucrurile n-au mers ca pe roate.

— De ce?

— M-am simţit destul de...

— Singură? Gerda iese din bucătărie cu găleata în mână. Te înțeleg. Când m-am mutat aici am crezut că o s-o iau razna.

Zâmbesc.

— Exact. Dar trebuie să recunosc, Dylan mi-a fost de mare ajutor. A fost primul care a vorbit cu mine la balul bobocilor. De parcă ştia cum mă simt.

— Seamănă mult cu mama lui. A făcut acelaşi lucru pentru mine. De obicei, Liane e o persoană reținută, dar mereu şi-a făcut timp să vorbească cu mine. E atât de grijulie cu ceilalți.

Îmi trec degetele peste mărgelele brățării şi privesc în jur. Ce aş mai putea fotografia?

Apoi bag de seamă că o ramă se ascunde pe pervaz, în spatele draperiei. O iau şi mă trezesc față-n față cu Dylan şi cu chipul unei femei cu părul negru. Trebuie să fi avut vreo io ani, dar îl recunosc imediat. Încă nu purta ochelari. Priveşte stingher spre obiectivul aparatului, de parcă ar fi fost pentru prima dată când era fotografiat.

De ce nu a luat-o cu el? Ar fi putut s-o țină în camera lui. Ai crede că s-ar bucura să aibă aproape o poză cu mama lui.

— De ce nu o iei cu tine? sugerează Greta în spatele meu.

— Sunteți sigură?

— Absolut.

Femeia continuă să facă curat.

Scot fotografia din ramă şi o îndes în buzunarul jachetei de blugi înainte de a ieşi pe hol.

Zăresc o grămadă mare de scrisori pe covorul de la intrare. Toate sunt adresate doamnei *L. Dumont,* mama lui Dylan. Le strâng cu grijă şi sunt pe cale să le pun pe dulapul de pe hol când o carte poştală îmi atrage atenția.

Lacul albastru din imagine e aproape de fosta mea casă. Acolo mergeam să înot cu prietenii mei ori de câte ori aveam timp liber.

— Acolo mergeau în vacanță. E locul lor preferat.

Gerda e în spatele meu.

— Ar trebui să iei şi cartea poştală... pentru album.

Dau din cap şi o bag în buzunar alături de poză. Apoi privirea mi se mută în sus, pe scări. Dormitorul lui Dylan trebuie să fie la etaj.

— Nu ştiu dacă lui Liane i-ar plăcea să urci la etaj, spune Gerda. E mult prea intim.

Sunt de acord. Am deja lucrul cel mai important dintre toate: fotografia cu mama lui Dylan.

Gerda îmi deschide uşa din faţă şi îmi iau rămas-bun.

— La revedere! Şi vă mulţumesc pentru ajutor!

— Cu plăcere. Să mai treci pe aici. Şi salută-l pe Dylan din partea mea, bine?

***

De cum ajung acasă, inspectez fotografiile. Cred că au ieşit destul de bine. Ba chiar am dat o tură până la fosta lui şcoală şi am făcut câteva poze în curte. Presupun că acolo învăța înainte să se îmbolnăvească. Aş vrea să-l întreb pe Dylan despre asta, dar trebuie să existe un motiv pentru care nu mi-a zis nimic până acum.

Număr fotografiile. Sunt o mulțime, mai ales dacă le includ pe cele oferite de Hester. Observ că mama lui are un zâmbet reținut. Nici el nu prea zâmbeşte, dar când o face e ca şi cum ar fi păstrat acel zâmbet doar pentru mine.

Apoi scot cartea poştală din buzunarul jachetei care atârnă pe spătarul scaunului de birou. Încă o dată, privesc lacul. E o nebunie când te gândeşti că amândoi am fost acolo, dar că nu ne-am întâlnit niciodată. Ştiu de ce le plăcea să meargă aici. E un loc extraordinar.

Oare cine i-a trimis cartea poştală? Când o întorc, mă văd nevoită să citesc cuvintele de trei ori ca să procesez informația. Mesajul nu se potriveşte cu poza aceea solară şi plină de viață.

ÎNTR-O BUNA ZI TE VOI UCIdE.

CU CÂTEVA ORE ÎNAINTE DE FRIGHT NIGHT

CRIMINALUL

Ăla ar fi fost momentul potrivit să spun: *Nu pot. Nu o să merg cu tine în pădure.* Dacă aş fi făcut asta, totul s-ar fi schimbat. Iar tu ai fi încă în viaţă.

DYLAN

Cerul se întunecă. Jocul va începe în curând. Flecăreala lui Quin mă înnebuneşte, aşa că m-am retras în camera mea. Cuvertura e aşa cum am lăsat-o. Ca de obicei, am dormit în camera lui Quin toată săptămâna. Nu am îndrăznit să mă culc aici. Mi-a fost prea frică de coşmaruri. Dar după seara asta, lucrurile se vor schimba. În curând, voi dormi în această cameră de unul singur.

Mă uit în jos. La cât de deformat e, piciorul meu drept arată îngrozitor în pantaloni scurţi. Poate ar trebui să mă îmbrac cu altceva. Când ajung în dreptul dulapului, observ că uşa e întredeschisă. Când o deschid de tot, îmi dau seama de unde vine problema: mâneca singurei mele cămăşi iese din dulap.

Cum de s-a întâmplat asta? Ia stai un pic. Oare Sofia a intrat aici? N-am mai purtat cămaşa asta de secole. Poate că Hester a băgat ceva în dulapul meu, deşi nu prea îmi vine să cred. În prima săptămână în care m-am mutat aici, am fost stresat din cauza schimbărilor din jurul meu, iar Hester şi-a dat seama ce se întâmplă destul de repede. Când m-a întrebat dacă poate să facă ceva să mă simt mai bine, i-am zis că vreau să-mi aranjez hainele în dulap de unul singur.

Apoi a izbucnit în râs şi mi-a spus:

— Aş vrea să am un băiat ca tine!

Ştiu că a zis-o în glumă, dar a sunat ciudat, de parcă încerca s-o înlocuiască pe mama.

Mă uit din nou la cămaşă. Poate Quin a vrut să împrumute ceva din garderoba mea. Dar are stilul lui – îi plac hainele cu imprimeuri şi e de părere că hainele mele sunt plictisitoare. Şi oricum, foarte multe haine de-ale mele sunt deja împrăştiate prin camera lui.

Scot cămaşa din dulap şi mă gândesc la balul bobocilor. Aia a fost seara în care am cunoscut-o pe Sofia, seara în care am îndrăznit să mă apropii de ea. Quin era bolnav, aşa că nu avea cum să râdă pe seama mea dacă mi-ar fi ieşit ceva prost.

— Ce drăguță e. Ăsta a fost primul lucru pe care i l-am spus.

Mă refeream la rochia ei. Într-un fel, remarca mea sunase atât de prost, încât îmi venea să-mi muşc limba. Dar Sofia a zâmbit.

— Urăsc rochiile, mi-a spus.

— Şi eu.

Am râs amândoi. Apoi a rămas lângă mine pentru tot restul serii şi m-am simțit invincibil.

Lipesc cămaşa de mine şi închid ochii.

— Eşti gata? E timpul să plecăm.

Quin stă proțăpit în pragul uşii cu sprâncenele ridicate.

— Ce faci?

Dau cămaşa la o parte.

— Nimic.

— Asta o să porți diseară?

Clatin din cap.

— Sigur că nu.

— Eşti stresat, nu-i aşa?

— Un pic, îi mărturisesc.

— Pentru că vine şi Sofia cu noi?

Oftez. Quin mă testează în fiecare zi, indiferent ce aş spune sau aş face.

— Nu e nevoie să răspunzi.

Quin râneşte.

— Te citesc ca pe o carte deschisă.

Doctorița Savory mă fixează cu privirea. După expresia feței ei ştiu că vrea să-mi pună o întrebare.

— *Unde te doare mai exact?*

Ea nu e ca doctorii pe care i-am cunoscut până acum. Ochii îi licăresc atunci când vorbeşte cu mine.

Ezit.

— *Doamna doctor ți-a pus o întrebare, dragul meu.*

Ca de obicei, mama stă în spatele medicului.

— *Şi nu vei avea nimic de câştigat dacă minți,* continuă ea.

Îmi încordez toți muşchii faciali şi afişez ceea ce eu numesc fața de făcut caca. Ridic brațul la o distanță foarte mică de saltea şi apoi, gâfâind, îl las să cadă.

— *Mă dor brațele,* îi spun şoptit. *Şi picioarele.*

Doamna doctor dă din cap.

— *Vom face nişte analize de sânge, ca să excludem câteva lucruri.*

Iar sânge? Oare câte ace mi-au fost înfipte în braț? Sunt ca o perniță de ace.

Apoi aud vocea blândă a maniei.

— *Totul va fi bine, dragule. Fii curajos.*

Quin iese din dormitor şi închide uşa în urma lui. Cuvintele pe care le-a rostit cu câteva secunde în urmă rămân suspendate în aer. Quin e de părere că mă cunoaşte mai bine decât oricine, cu toate că nu ştie tot adevărul. Oare va fi rănit când va afla? E posibil. Dar nu ştiu dacă voi fi vreodată în stare să-i povestesc tot ce îmi amintesc.

Şi cum rămâne cu Sofia? Nu o cunosc de mult timp, dar, uneori, mă simt foarte apropiat de ea. Aşa cum s-a întâmplat luni, când m-a îmbrăţişat în faţa lui Quin. O vreau lângă mine, dar e mai bine să o ţin la distanţă. Cu cât oamenii stau mai departe de mine, cu atât vor vedea mai puţin.

Atârn cămaşa la locul ei şi închid uşa. De data asta se închide cum trebuie.

KELLY

— Cuvântul-cheie e *ketchup.*

În jurul nostru se aud râsete, dar tipul care ţine sesiunea de antrenament e atât de serios, încât râsul încetează imediat.

— Dacă jucătorii folosesc acest cuvânt, trebuie să vă opriţi imediat din ceea ce faceţi. E clar?

Antrenorul face o pauză ca să procesăm cuvintele lui. Suntem foarte mulţi. Fright Night e un eveniment uriaş, cu peste o sută de participanţi. Majoritatea actorilor sunt studenţi ceva mai în vârstă decât Sandy şi cu mine. Unii dintre ei sunt actori profesionişti care participă tot timpul la astfel de evenimente.

În curând vom fi machiaţi şi vom primi costume înfricoşătoare. Abia aştept să văd cum voi arăta diseară.

O fată ridică mâna.

— Şi ce facem dacă ne roagă să oprim jocul? îi ascultăm?

Antrenorul clatină din cap.

— Asta se va întâmpla tot timpul. Scopul nostru este să-i speriem. Pentru asta au plătit.

Mă uit la Sandy. Pe chip i s-a înfiripat un zâmbet. S-a descurcat de minune în timpul antrenamentului. Câţiva profesionişti au fost impresionaţi. De frică, fata cu care a trebuit Sandy să exerseze s-a făcut albă ca varul. Uitasem că asta e starea lui naturală.

— Dacă vreunul dintre jucători leşină sau se simte rău, folosiți stația radio şi cereți ajutor.

Antrenorul ține în mână un dispozitiv negru cu câteva butoane şi o antenă.

— Fiecare grup va avea unul.

— De ce să nu ne folosim telefoanele? întreabă cineva.

Antrenorul zâmbeşte.

— Ar fi grozav, dar în pădurea asta nu există semnal.

SOFIA

Lumea se îngrămădeşte la standul pentru înscrieri.

Îl văd pe Quin privind cu interes lista cu grupurile de jucători. Sper că oamenii cu care vom fi în echipă sunt de treabă.

— Grupul nostru va fi completat de un tip pe nume Martin de Vries şi...

— Noi suntem, aud în spatele meu.

Mă întorc şi văd cuplul care pedala mai devreme în fața noastră.

— Eu sunt Martin.

Băiatul îmi strânge mâna cu putere. Din câte văd e un pic mai mare decât noi. Are o barbă roşcată, pistrui şi e mult mai înalt decât mine. Dacă lucrurile vor fi mult prea înfricoşătoare pentru mine, pot oricând să mă ascund în spatele lui.

— Eu sunt Sofia, îi spun.

Fata îmi strânge mâna cu mult mai multă blândețe. Ochii ei sunt prietenoşi şi am senzația că e o persoană de încredere. Ca şi cum ne-am şti de-o viață. Toate emoțiile pe care le aveam înainte au dispărut.

— Sofia, repet, de data asta cu un zâmbet pe chip şi mult mai relaxată. Ăştia doi par să fie nişte oameni de treabă.

— Îmi pare bine.

Fata zâmbeşte.

— Eu sunt Nell.

DYLAN

Piciorul drept începe să mă doară. Mi s-a întâmplat de foarte multe ori în ultima perioadă. Ori de câte ori sunt nevoit să stau mai mult timp în picioare. Mă uit la Nell şi la Sofia. Par să se înțeleagă. Discută de parcă ar fi prietene de ani buni.

Sofia s-a relaxat. Pe drum părea mai palidă, dar acum e în largul ei. Zâmbesc când dau cu ochii de brățara care îi atârnă de încheietură. O poartă în fiecare zi? Eram atât de stresat în legătură cu cadoul. Mi s-a părut că-i ofer ceva prostesc şi nesemnificativ, dar chiar am vrut să-i cumpăr un cadou din banii mei ca să nu fiu o povară pe umerii lui Hester şi Johan.

Săptămâna viitoare e rândul meu să-mi sărbătoresc ziua de naştere. Prima fără mama. Hester încearcă tot posibilul să organizeze ceva distractiv, dar eforturile ei mă fac să mă simt ciudat. Nu am nevoie de tort sau de invitați. Şi în niciun caz nu am nevoie de cadouri. Ce mi-aş dori cu adevărat de ziua mea ar fi să dispar şi să reapar abia a doua zi.

— Anul trecut, jucătorii au fost nevoiți să-şi bage mâinile într-o cutie cu o mie două sute de greieri, îl aud pe Martin spunând.

— Serios? Sofia se strâmbă. Glumeşti, nu-i aşa?

— Nu!

— Încetează. Nell îi dă un ghiont. Îi sperii degeaba.

— Ce? Dar aşa a fost.

— O mie două sute de greieri.

Quin începe să râdă, după care îmi dă un cot.

— Ce bolnavi sunt, nu crezi?

Dau din cap.

— Sunt de-a dreptul nebuni.

— *Analizele de sânge sunt în regulă.*

Simt că patul meu de spital se transformă într-o mlaştină.

— *În regulă?* Vocea mamei urcă o octavă. *Cum e posibil aşa ceva?*

— *Nu am găsit anomalii,* îi explică doctorița Savory.

— *Dar... Dylan spune că e ameţit! A căzut zilele trecute în bucătărie pentru că nu putea să-şi păstreze echilibrul. Şi acum îmi spuneți că e sănătos?*

— *Am spus că analizele de sânge sunt în regulă,* o corectează doamna doctor.

Mama clatină din cap.

— *Trebuie să investigați în continuare. Sunt sigură că e bolnav..*

— Numele?

În sfârşit, e rândul nostru. Quin ne spune numele. Bărbatul din spatele standului dă din cap şi ne bifează pe listă.

— Grozav. Grupul dumneavoastră e complet. Acum puteți completa contractele. După ce terminați, mergeți acolo.

Arată cu degetul un alt stand.

Mă uit la foaia de pe masă. Quin avea dreptate. Ăsta chiar e un contract. Cam exagerată faza, nu-i aşa? îmi iau contractul şi mă duc după Quin, care a început să bifeze cu nerăbdare căsuțele. Sofia muşcă din capătul unui creion.

Îmi adun privirea pe contract şi încep să citesc.

Dragă jucător,

În calitate de organizatori, te rugăm să citeşti cu atenţie următoarele puncte ale prezentului contract.

Bifează căsuţele dacă ai citit şi eşti de acord cu regulile noastre.

□ Înţeleg că Fright Night poate să fie un joc neplăcut şi intens.
□ Înţeleg că libertatea mea de mişcare poate fi restricţionată uneori.
□ Înţeleg că actorii sunt nevoiţi să se oprească în orice moment dacă folosesc cuvântul-cheie, KETCHUP. În acest caz, jocul se va încheia imediat pentru grupul meu.

În timpul jocului este interzisă:
□ Folosirea aparatelor foto sau de filmat.
Folosirea lanternelor personale. □Atingerea actorilor.
Mâncatul, băutul sau fumatul.
Folosirea obiectelor ascuţite, inclusiv umbrelele.

Fright Night nu se recomandă: □Copiilor sub vârsta de 16 ani. □ Persoanelor cu boli cardiace. □ Persoanelor epileptice. □ Persoanelor claustrofobe.
□ Femeilor însărcinate.
□ Persoanelor sensibile la vederea sângelui.
□ Persoanelor care nu se pot mişca independent.

Participarea la joc este permisă numai prin cumpărarea unui bilet valabil şi doar după ce acest contract a fost semnat.

Înţeleg şi accept că organizatorii jocului Fright Night nu sunt răspunzători pentru orice fel de daune (fizice sau emoţionale) suferite ca urmare a participării mele.

Numele şi prenumele:
Data naşterii:
Data semnării:
Semnătura:

— De ce crezi că nu avem voie să atingem actorii?

Sofia a ronțăit capătul creionului până l-a făcut bucăți. Creionul meu încă ezită deasupra liniei punctate.

— Probabil sunt îngrijorați de faptul că unii oameni se vor apăra din reflex, spune Quin. Îmi smulge contractul. Unde e semnătura?

— Încă n-am semnat. Îmi iau contractul înapoi. Ce vrei să spui? Cum adică oamenii se pot apăra din reflex?

— E destul de simplu. Tu ce faci dacă te sperie cineva?

— Fug, răspunde Sofia înaintea mea.

— Nu ştiu, îi zic. Nimic, cred.

— Ce noroc am şi eu, spune Quin oftând. Mă aflu în compania domnişoarei Fugilă şi-a domnului îngheţilă.

— Domnul cum?

— Cu toţii reacţionăm diferit atunci când ne aflăm în faţa unui pericol.

Quin ridică trei degete.

— Există trei reacţii principale: fugi, luptă sau îngheaţă. Cei ca Sofia îşi iau tălpăşiţa cât de repede pot şi se refugiază într-un loc sigur. Apoi mai sunt oamenii care nu fac nimic altceva decât să îngheţe din cauza fricii aşa cum paralizează iepurii în lumina farurilor. Şi mai sunt luptătorii care înfruntă pericolul fără să ezite – şi pentru asta îşi folosesc pumnii.

— Deci, asta înseamnă că tu eşti domnul Pumnilă? întreabă Sofia, strângând braţul slăbănog al lui Quin cu mâna. Hmmm, mă întreb cum o să-ţi iasă.

Quin se îmbufnează.

— Aşteaptă şi-ai să vezi. Pun pariu că vei implora să te las să te ascunzi în spatele meu mare şi lat?

Sofia şi cu mine izbucnim în râs. Pe lângă Martin, Quin arată ca un puişor de găină.

Apoi aşa-zisul Pumnilă îmi face semn spre linia punctată.

— Continuaţi, domnule îngheţilă! Semnaţi-l sau o voi face chiar eu.

KELLY

— Omule, eşti dat dracului.

E Sandy. Ştiu asta pentru că am stat tot timpul lângă el în timp ce ne machiau. Dar când îl văd în pădurea asta întunecată, mă trec fiori pe şira spinării. L-au transformat într-un clovn înfiorător cu dinți mari şi ascuțiți. Poartă lentile de contact galbene, care strălucesc când îndrept lanterna spre el.

— Nu, frate. Tu eşti ăla dat dracului, spune Sandy.

Machiajul meu a fost aplicat în straturi groase pe care, pur şi simplu, mi le-au întins pe față. Când m-am uitat în oglindă, nu mi-a venit să cred că sunt eu. Un chip acoperit de cicatrice, zgârieturi şi riduri adânci. Apoi mi-au înnegrit nişte dinți ca să dau impresia sunt ştirb în câteva locuri.

Ochii sunt singurii care mă dau de gol. Mi-am scos lentilele de contact pe care mi le-au dat pentru că mă înțepau îngrozitor.

— În curând ne vom pune în mişcare. Locul ăsta e cam penibil.

Organizatorii ne-au pus aproape de intrare. Pot să aud muzica din spatele zidului.

— Vreau să fac mai mult decât să țopăi şi să sperii oamenii. Tu, nu?

Ştiu exact ce vrea să spună. Actorii profesionişti care au participat la edițiile anterioare ale jocului Fright Night au fost repartizați în cele patru Zone de înfricoşare. Acolo se trece cu mult peste simplul act de a speria oamenii, în acele locuri, jucătorii îşi depăşesc limitele. Când am auzit de *Zona Insectelor* m-am înfiorat. Videoclipul cu cei o mie două sute de greieri de anul trecut mi-a rămas întipărit în minte încă din timpul antrenamentului. Mai târziu, cineva a spus că greierii fuseseră vii.

De ce s-ar oferi cineva voluntar pentru aşa ceva? Nu cred că jucătorii ştiu ce îi aşteaptă în această pădure.

— Imediat ce trec primele grupuri, vom pleca şi noi. Suntem cei mai buni, Kelly. Să rămânem aici ar însemna să ne irosim talentul. Vreau să arunc toate insectele pe ei. Vreau să-i închid undeva şi să arunc cheia. Vreau să-i înnebunesc!

Clatin din cap.

— Nu vreau să fiu concediat din prima noapte.

— Nu fii tont. Nimeni nu va observa.

Sandy scoate ceva din buzunar.

— Şi ne putem folosi oricând de asta...

Văd ceva strălucitor în fasciculul lanternei noastre şi tresar. Apoi fac un pas în spate.

— Ce naiba...?!

— E doar un cuţit. Nu te speria.

— Dar nu avem voie cu obiecte ascuţite la noi!

Oare când a strecurat cuţitul în buzunar? Nici măcar nu l-am observat!

— Această regulă se aplică jucătorilor, spune Sandy. Oricum, nu suntem singurii. Mai e un tip cu un baston din cauciuc şi o fată cu o drujbă!

Mă uit la cuţitul din mâna lui Sandy. E un briceag a cărui lamă iese din mâner atunci când apeşi pe un buton. O fi acelaşi cuţit care l-a băgat în belele în trecut?

— Pune-l deoparte, îi zic. Te rog.

— Eşti paranoic. Sandy bagă cuţitul înapoi în buzunar. N-am de gând să înjunghii pe nimeni.

Deodată, îmi amintesc cuvintele lui Nell: *Sandy e o influenţă proastă asupra ta.* Sandy pare a fi un tip periculos, dar în realitate n-ar face rău niciunei muşte. Sigur că a făcut lucruri pe care n-ar fi trebuit să le facă, dar s-a mai cuminţit de atunci. Nu s-a mai bătut de câteva luni şi merge la toate şedinţele de terapie. Ar trebui să am mai multă încredere în el.

— Hei, cum ţi s-a părut tipa cu drujba?

Îmi ridic privirea. Vorbeşte despre una dintre fetele cu care am fost la antrenament. Mi-am dat seama că e genul lui, pentru că a încercat s-o impresioneze pe tot parcursul sesiunii.

— E drăguță.

— Drăguță? Sandy râde. Ai văzut ce țâțâne are?

— Cum spui tu.

Sandy mijeşte ochii.

— Îți place de altcineva, nu-i aşa?

În clipa aia, mă înroşesc ca focul.

— Nu.

Sandy râde.

— Ba da. Cine e?

— Nimeni.

— E nevoie să scot cuțitul ca să-mi spui?

— Fă ce vrei, îi spun.

Pentru o clipă se face linişte. Apoi Sandy continuă interogatoriul:

— E cumva... o vecină?

Cum nu reacționez, Sandy scoate un fluierat lung.

— Nell? îți baţi joc de mine? îți place de Nell.

N-are niciun rost să neg. Sandy mereu a văzut prin mine, chiar şi acum, cu cele trei straturi de machiaj de pe față.

— Ai gusturi bune, spune Sandy. Dar nu prea eşti... realist.

Desigur, nu sunt realist. Ştiu asta. De când am văzut-o pe Nell pentru prima oară, am ştiut că nu voi putea să mi-o scot din minte. Când ea e prin preajmă, fiecare fibră din corpul meu se electrizează. Sandy nu ar înțelege. Nu cred că a simțit vreodată aşa ceva.

Chiar atunci, muzica se opreşte. Ne uităm în jur şi auzim ceva răsunând din difuzor. Jucătorii sunt întâmpinați de vocea unui bărbat.

Când termină de vorbit, toată lumea aplaudă. Mă simt de parcă pământul tremură sub picioarele noastre.

A sosit momentul pe care îl aşteptam. Fright Night a început.

CRIMINALUL

Toți jucătorii erau pe poziții, tensiunea se ridica în aer...

În acea clipă puteai să simți că era pe cale să se întâmple ceva important lar noi eram acolo.

Oare la asta te gândeai şi tu?

Cred că aşteptai acea noapte la fel de mult ca mine.

Nu aveai de unde să ştii că pentru tine va fi ultima.

FRIGHT NIGHT

SOFIA

Quin înjură printre dinți.

— Este aşa întuneric.

— Mda! E o noapte de groază, nu o dimineață însorită, spune Martin.

Aprinde lanterna.

— În ce direcție mergem?

— Urmați săgețile, spune Dylan.

Ridică lanterna şi zăresc o săgeată luminoasă atârnând de un copac. A început. Nu există cale de întoarcere. Când am predat contractul, am simțit un nod în stomac.

Cu cât ne îndepărtăm mai mult de intrare, cu atât mai mult ne afundăm în întuneric. În depărtare se aud țipetele grupului care a plecat nu cu mult înaintea noastră. Din fericire, noi suntem al şaselea grup, aşa că nu vom aştepta prea mult.

— Abia aştept prima Zonă de înfricoşare, spune Quin.

N-am nici cea mai mică idee cum va fi. Oare povestea lui Martin despre greieri e adevărată? Mă gândesc la recenziile

pe care le-am citit. Ba chiar am găsit şi câteva postări cu oameni care strigau: „Nu! Vă rog! N-o faceţi!” Unul dintre ei a scris că mereu e cineva care leşină.

Merg în spatele lui Martin în timp ce urmăm prima săgeată. Mă aştept să fim speriaţi în orice moment...

— Cred că e cineva acolo, spune Nell, arătând în depărtare.

Pulsul mi-o ia razna. Zeci de actori se ascund printre copaci, iar lumina lanternei noastre e destul de slabă. Martin râde.

— Sper din suflet că e cineva acolo. Pentru asta am plătit, nu-i aşa?

Fright Night nu-i un eveniment pentru toate buzunarele. Am cheltuit toate economiile mele ca să vin aici. De-acum încolo va trebui să mă bazez pe generozitatea financiară a părinţilor şi a prietenilor mei.

Trecem de un zid. Pun pariu că cineva aşteaptă în spatele lui.

Dar nu se întâmplă nimic. Respiraţia noastră e tot ce auzim înjur.

Martin începe să se plângă.

— Ce-i asta? Un joc pentru ţâncii de 12 ani?

Dar chiar în acel moment, cineva ţâşneşte din spatele uni copac aflat de cealaltă parte a potecii. Ţine o lanternă sub faţa mânjită de sânge şi mă fixează cu o privire maniacă.

— Fetiiiţooo...

Mă dau în spate. Întinde mâna spre mine şi scot un ţipăt.

— Ai venit să mă vezi? îşi linge buzele. Vino mai aproape.

Simt o mână pe braţ care mă trage deoparte. Nu văd cine e până nu ieşim din raza de acţiune a maniacului sângeriu.

Dylan mă priveşte zâmbind.

— Eşti bine?

Încuviințez, dar simt că inima mi se izbeşte de coaste. De ce sunt atât de melodramatică? Doar ştiam că aşa o să se întâmple.

— Ce om ciudat.

Nell tremură.

— Tot sângele ăla... Aproape că ți-a smuls geaca!

Nu-mi place gândul că actorii pot să te atingă. Ei de ce ar avea voie s-o facă, iar noi, nu?

La câțiva metri în fața noastră, o lanternă se aprinde brusc. Văd un băiat slăbănog în mijlocul cărării. Are cearcăne sub ochi şi o față albă ca varul. E ca o scenă dintr-un film de groază.

— Bună seara.

Tonul vocii lui e profund şi amenințător. Părul cenuşiu e legat la spate într-o coadă de cal şi poartă un costum curat lună.

— Grozav. Alt ciudat, şopteşte Nell.

— De ce nu se mişcă? îi şoptesc. Ştiu deja că o să sară la noi când ne aşteptăm cel mai puțin.

— Veniți mai aproape. Nu trebuie să vă fie frică de mine.

Nu trebuie să ne fie frică? Jocul ăsta se numeşte Fright Night! Dar chiar şi aşa, toți cinci ne îndreptăm spre el.

— Care dintre voi e – bărbatul ne măsoară din priviri – Quin?

Brusc, se face linişte. De unde ne ştie numele?

Apoi îmi amintesc lista cu fricile noastre. Ei ştiu cine suntem. Există un motiv întemeiat pentru care organizatorii fac o pauză între două grupuri participante. În felul ăsta, actorii au timp să se pregătească pentru fiecare jucător.

— Eu sunt Quin, aud lângă mine.

Pe chipul lui nu se întrezăreşte nici măcar o urmă de frică. Cum poate să stea calm?

— Eşti gata?

Bărbatul îi întinde mâna.

Quin se încruntă.

— Gata pentru ce?

Zâmbeşte.

— Pentru moartea ta.

DYLAN

Actorul ne conduce în adâncul pădurii.

De când îi e frică lui Quin să moară? Nu mi-a spus niciodată aşa ceva. Poate că a scris asta pentru că nu-i venea nimic în minte. La urma urmei, moartea e un răspuns logic. Trebuie să se numere printre primele trei frici ale oamenilor din întreaga lume.

Dar nu şi în cazul meu.

— *Nu!*

Ochii mei sunt năpădiți de lacrimi.

— *Nu vreau!*

Tunelul în care trebuie să intru ca să-mi scaneze creierul e mult prea îngust. Cum voi respira înăuntru?

— *Doamna doctor trebuie să se uite puțin în capul tău.* Mama îmi apucă încheieturile, cât să nu mă mai pot mişca. *Linişteşte-te!*

Mă zvârcolesc şi dau din picioare.

— *Doamnă Dumont.*

Doctorița Savory aşază o mână pe umărul mamei.

— *De ce nu aşteptați pe coridor?*

Mama nu pleacă niciodată de lângă mine. Mereu e prezentă pe undeva prin spate. Dar spre surprinderea mea, acum iese din salon.

Doctorița Savory vine lângă mine şi se aşază pe marginea patului.

— *De ce eşti atât de speriat?*

Arunc un ochi spre coridor. O văd pe mama prin geam. Se mişcă agitată dintr-o parte într-alta a coridorului.

— Ți-e frică de tunel?

Dau din cap.

— Ne vom mişca foarte repede. Îți dau cuvântul meu. Totul se va termina înainte să-ți dai seama. Vrei să asculți nişte muzică?

Îmi ridic privirea.

— Pot?

— Bineînțeles.

Ochii îi strălucesc din nou.

— Mulțumesc, doamna doctor, îi şoptesc. *M-am purtat foarte urât. Mama o să fie foc şi pară.*

— Spune-mi Eliza.

Doctorița Savory îmi face cu ochiul.

— Ăsta e numele meu.

Am ajuns. Bărbatul se opreşte în fața unei clădiri mici din beton.

Când Martin îşi trece lanterna de jur-împrejur observ că ferestrele sunt acoperite cu saci de gunoi.

— Eşti aşteptat.

Bărbatul face o plecăciune şi se întoarce în direcția din care am venit.

Brusc, mă bucur că nu sunt în pielea lui Quin. Trebuie să spun că nici el nu pare deranjat de situația în care se află.

— Ia să vedem.

Quin deschide uşa.

Intrăm într-o cameră mică, cu difuzoare amplasate pe tavan, patru scaune şi o măsuță de cafea joasă cu reviste pe ea. Cel mai interesant lucru din cameră e oglinda unidirecțională. E genul de oglindă folosită în sălile de interogatoriu din secțiile de poliție. Nu văd nimic altceva, în afară de reflexiile noastre.

Când Martin stinge lanterna, uşa de lângă fereastră se deschide. Bărbatul care îşi face apariția e mult mai

înfiorător decât prietenul lui de mai devreme. E machiat cu vopsea albă şi are lentile de contact roşii. Din unghiul ăsta pare că ochii îi sângerează. E o privelişte groaznică, dar nu mă pot opri din privit.

— Quin Larkin?

Quin ridică mâna fără să ezite.

— Pe aici, te rog.

Oare ce se va întâmpla? Nici nu apuc să întreb că uşa se şi închide în urma lor. Apoi aud o cheie de cealaltă parte.

Brusc, o tăcere mormântală se aşterne în cameră.

Sofia e prima care îndrăzneşte să spună ceva.

— Ce naiba e asta?

— Nu ştiu. Nu văd nimic.

Nell se uită prin oglindă, dar camera din spatele ei e mult prea întunecată. Tubul fluorescent de pe tavan începe să pâlpâie.

— E îngrozitor, spune Sofia cu glas şoptit.

— Aşa şi trebuie.

Martin se apropie de oglindă. Biletele sunt mult prea scumpe doar pentru câteva efecte speciale prin pădure. Nu! Fright Night e mai mult de-atât. Uneori, poate să întreacă orice limită.

Quin ne-a spus că jucătorii de anul trecut au folosit cuvântul-cheie de şaptesprezece ori, stabilind un nou record în toată istoria evenimentului. Şi tot el ne-a mai spus că speră ca recordul să fie doborât anul acesta.

O muzică asurzitoare explodează din difuzoare. Nell şi Martin tresar ca arşi. În camera din spatele oglinzii se aprinde lumina.

Bărbatul stă între două suporturi de lumânări. Apoi ochii mi se mută pe un podium cu un sicriu din lemn căptuşit pe el. În interiorul sicriului îl văd pe Quin. Are mâinile încrucişate pe piept şi ochii închişi.

Îmi simt sângele clocotindu-mi în vene. E aievea? Nu, nu se poate. Şi totuşi... pare atât de real, de parcă Quin s-a băgat la somn.

— Bine ați venit, dragii mei.

Nu aud restul discursului. Toată atenția mea e la Quin, care stă nemişcat în sicriu.

Dacă a murit pe bune? Nu voi mai râde cu el niciodată. Nu o să mai aud glume despre mine şi Sofia. Iar sforăitul lui nu mă va mai trezi din somn.

Poate că Hester şi Johan m-ar alunga din casă pentru că n-ar putea să treacă peste moartea lui. Unde m-aş duce? Aş ajunge într-un fel de instituție, cel mai probabil în alt oraş. Şi apoi aş pierde-o pe Sofia. Încep să mă panichez.

Capacul sicriului e sprijinit de perete. Bărbatul îl ridică. Înțeleg ce urmează să se întâmple. Îmi proptesc palmele de oglindă, de parcă aş putea să trec prin ea.

— Cred că glumeşti, spune Martin.

Bărbatul ia şase şuruburi şi le bate în capacul sicriului. Cu fiecare şurub îmi apăs mâinile din ce în ce mai tare pe sticlă. Trebuie să se oprească!

— Nu pot să mă uit la aşa ceva.

Nell îşi întoarce privirea. Apoi bărbatul deschide o uşiță metalică. Mă loveşte o lumină puternică şi bag de seamă că ceea ce văd dinaintea ochilor sunt, de fapt, flăcări.

— Nu...

Mă întorc spre Sofia. Are ochii aşa mari de zici că o să-i iasă din orbite.

— O să-l incinereze pe Quin!

KELLY

— Aşa deci... Nell.

Sandy mă priveşte pieziş. Ne afundăm în adâncul pădurii, departe de locul nostru din spatele zidului. După spusele lui Sandy, Zona Insectelor e locul în care ar trebui să fim.

— Nu are iubit?

Dau din cap.

— Nu.

Sandy își trage nasul.

— Nu uita că e o vecină.

Oftez.

— Te-ai... dat la ea?

— Puțin.

— Dar eşti prea laş ca să mergi mai departe, nu-i aşa?

Urăsc faptul că mă cunoaşte atât de bine. Când mergem prin cluburi, el e mereu cel care face primul pas şi vorbeşte cu fetele mişto, iar eu rămân cu prietenele lor plictisitoare.

— O întreb mâine dacă vrea să ieşim.

Sandy se strâmbă.

— Crezi că e o idee bună?

— De ce?

— E o vecină, spune Sandy din nou. Dacă te refuză, tot va trebui să te vezi cu ea zilnic.

Ştiu că are dreptate, dar momentan nu vreau să aud ce mai are de spus.

— Nu va refuza, îi spun.

— Cum poți să fii atât de sigur?

Mă gândesc la felul în care Nell şi-a muşcat buza. A stat atât de aproape de mine că i-am simțit parfumul. Când a început să vorbească despre verighetă m-a privit aşa cum doar ea poate s-o facă.

— Pur şi simplu, ştiu.

— Nu mai zic nimic.

— Fă cum vrei.

Nu mai vreau să vorbesc despre Nell. Sandy oricum nu înțelege. El crede că Nell e precum ceilalți vecini, dar nu e adevărat. Se poartă altfel cu mine. Mă lasă să mă apropii mult mai mult de ea. Îmi spune lucruri personale. Nu faci asta cu oricine. Am dreptate?

— Hei, de ce mergem pe aici? Mă uit în jurul nostru. Am ocolit toată zona!

— Vom face o mică oprire.

— Pentru ce?

Sandy rânjeşte.

— Pentru o drujbă.

Trebuia să-mi dau seama. Sandy aleargă după fete chiar şi în timpul programului.

— Chiar trebuie?

— Logic.

Sandy bagă mâna în buzunar. Pentru o clipă am senzația că vrea să-şi scoată cuțitul. Apoi îi văd țigara dintre degete.

— N-ai voie să fumezi aici.

— Relaxează-te şi tu puțin. Eşti atât de stresat.

Sandy mai scoate o țigară.

— Uite, poate asta te-ajută.

— Ştii că m-am lăsat.

— Aşa e. Aminteşte-mi încă o dată de ce.

— Am făcut un pact cu Nell.

Sandy dă ochii peste cap.

— Fata aia se joacă cu mintea ta.

SOFIA

Muzica se aude din ce în ce mai tare. Sicriul lui Quin e împins în cuptor.

— Quin!

Lovesc cu pumnii în oglindă fără niciun rost. Muzica se opreşte, iar lumina din spatele oglinzii se stinge. Singurul lucru pe care îl mai văd e reflexia mea: o față palidă cu ochii mari şi zbuciumați.

Martin râde.

— Calmează-te. Chiar crezi ți-au incinerat prietenul de viu?

Ştiu că are dreptate, dar nu pot să gândesc limpede. Prietenul meu a fost ars de viu, nu un străin oarecare. Şi Martin ar înnebuni dacă Nell ar fi acolo!

— Acum trebuie doar să aşteptăm. Quin se va întoarce în orice moment.

Martin se aşază pe unul dintre scaune. Îmi simt picioarele ca de plumb, dar sunt mult prea stresată ca să stau jos. Dacă abia ăsta e începutul jocului, oare ce altceva ne mai aşteaptă?

— Quin n-a pățit nimic, mă liniştеşte Nell când se aşază lângă mine. Sau ar fi folosit cuvântul-cheie.

Are dreptate. Mereu există o cale de ieşire. Dacă strigăm „Ketchup!”, actorii trebuie să se oprească din ceea ce fac. Quin ar fi putut să se folosească de asta dacă s-ar fi aflat cu adevărat în pericol.

— Sunt de acord! A fost îngrozitor să priveşti ce i s-a întâmplat prietenului tău, dar trebuie să ne amintim că nimic din toate astea nu e real.

Tonul liniştitor al vocii ei mă calmează. Deodată, mi-e ruşine că m-am speriat atât de tare. Probabil mă crede o...

— Îmi pare rău, îi şoptesc.

— N-ai de ce. Nu-ți vezi prietenul murind în fiecare zi.

Gluma e atât de seacă, încât am început să râdem cu toții.

Nell oftează şi se lasă pe spate.

— Ce mai noapte. Şi e doar începutul.

Dau din cap şi mă uit la ceas. Cât mai durează până se întoarce Quin?

Nell îşi răsuceşte inelul de pe degetul arătător. Observ că are câte unul pe fiecare deget, cu excepția inelarului.

— Îl păstrezi pentru verighetă?

Nell zâmbeşte.

— Exact.

Arunc o privire fugitivă înspre Martin. Oare e iubitul ei? Cred că se potrivesc destul de bine unul cu celălalt.

— Cine ştie!? continuă Nell când îşi dă seama că mă uit la el. Martin e un candidat destul de bun, îmi şopteşte ea.

Apoi se uită la Dylan.

— Dar tu?

Frec mărgelele de pe încheietură.

— Suntem doar prieteni foarte buni, îi şoptesc.

— Nu ştii niciodată. Lucrurile se pot schimba oricând. La mine la muncă lucrurile iau întorsături care mai de care mai ciudate.

Martin ridică privirea.

— Te referi la tipul ăla, Kelvin?

— Ştii foarte bine că el nu-şi spune aşa, îl apostrofează Nell.

Martin trage aer în piept.

— Nu înțeleg de ce petreci atât de mult timp cu nebunul ăla.

— Sunt plătită să fac asta.

— Nu îndeajuns de mult din câte îmi dau seama. Ar trebui să păstrezi puțină distanță. Nu poți să ai încredere în tipii ăia.

Nell îşi încordează maxilarul şi nu mai spune nimic. Despre ce-o fi vorba?

— Unde lucrezi? o întreb curioasă.

Furia de pe chipul ei se risipeşte.

— Sunt studentă, dar fac muncă de voluntariat. Practic, sunt o *vecină*. Teoretic, locuiesc în apropierea unui complex de apartamente special amenajate pentru tinerii care provin dintr-un mediu nefavorabil. Noi îi învățăm să trăiască independent.

— Sună tare fain.

— Chiar e. Tu? Hei, ce-ar fi ca mai întâi să-mi spui cine eşti?

Am izbucnit în râs. Are dreptate – n-am prea avut timp să ne cunoaştem cum trebuie. Jocul a început imediat după ce am făcut cunoştinţă unii cu alţii.

— Încă sunt la liceu. Familia mea s-a mutat aici înainte să înceapă şcoala şi aşa am ajuns în clasa cu Dylan şi Quin.

Când îşi aude numele, Dylan ridică privirea.

— Şi tu? îl întreabă Nell.

Dylan se agită pe scaun.

— Ce vrei să ştii?

Nell zâmbeşte.

— Orice vrei tu să-mi spui.

Îmi amintesc cuvintele Gerdei. Dylan a stat la pat săptămâni întregi. Dar ce s-a întâmplat cu el? A fost tratat pentru ceva?

— Eşti rănit? îl întreabă Nell arătând cu degetul spre piciorul care se odihneşte pe măsuţa de cafea.

— Nu. E aşa de ani buni. Un os rupt care nu s-a vindecat cum trebuie.

— Vai de mine! Cum s-a întâmplat?

Dylan ridică din umeri.

— Când eram în gimnaziu, o crosă de hochei mi-a lovit tibia.

— Nasol.

Am nevoie de o secundă ca să înţeleg ce-a spus, dar privirea mi se fixează instantaneu pe Dylan. O crosă de hochei? Mie mi-a zis că a căzut de pe bicicletă! îmi amintesc perfect. Eram la piscină când l-am întrebat ce s-a întâmplat. Atunci de ce ne minte?

În acel moment, uşa se deschide. Corpul meu revine la starea de groază pe care mi-a indus-o jocul. E Quin. Rânjeşte cu gura până la urechi şi în niciun caz nu pare a fi mort.

— Deci, cui i-a fost dor de mine?

DYLAN

Ne întoarcem afară. Martin e în fruntea grupului şi ne luminează calea.

— Nu te înțeleg, spune Sofia. Au întrecut măsura.

— Măsura? Ce vrei să spui?

— Ai fost ars de viu! Sau... cel puțin aşa am crezut!

— Ştiu. Quin rânjeşte. S-a făcut foarte cald în sicriu. Dar probabil au folosit un radiator.

— Trebuie să fii bolnav să faci aşa ceva, conclude Sofia. Şi chiar îi dau dreptate. E îngrozitor să-ți vezi cel mai bun prieten băgat într-un sicriu şi aruncat în foc.

Îmi împing ochelarii pe nas, iar brațele lor încep să sape mai adânc în pielea din spatele urechilor.

— Sunt drepți, zice Sofia.

Merge la pas cu mine. Quin i s-a alăturat lui Martin, care e la fel de entuziasmat de moartea lui falsă pe cât e mortul.

— Ochelarii tăi, spune Sofia. Sunt drepți. Mereu sunt.

Obrajii îmi iau foc. M-a urmărit!

— Îmi pare rău, e un tic.

— Ştiu. Am şi eu unul cu brățara.

Învârte cadoul meu în jurul încheieturii.

— Ating mărgelele când vreau să mă calmez.

— Te ajută?

Sofia zâmbeşte.

— În seara asta nu prea.

— Vom supraviețui noi, îi spun rânjind.

Sofia face un semn spre ochelari.

— Cât de puternice sunt lentilele?

Obrajii mi se înroşesc din nou. Mă bucur că Sofia nu are o lanternă, fiindcă sigur ar fi observat.

— Sunt aproape orb fără ei, îi spun.

Dacă ar şti de ce am început să-i port...

Mama mă priveşte în oglinda retrovizoare.

— *De ce nu mi-ai zis că ai probleme de vedere?* îmi mijesc ochii ca să mă feresc de razele soarelui.

— *E din cauza luminii.*

— *Vezi!? Ştiam eu!*

Îşi îndreaptă spatele.

— *Am citit despre asta. Acum înţeleg!*

— *Ce înţelegi, mami?*

— *Scleroză multiplă.*

Sunt cuvinte dificile. Încerc să le repet, dar nu pot. Pur şi simplu, mă împiedic în silabe.

— *Scleroză multiplă,* îmi spune din nou. *Noroc că ai o mamă atentă la toate. Boala asta poate fi fatală.*

Fatală? Ce tot zice?

Maşina noastră se opreşte în parcarea spitalului.

— *Când ne întâlnim cu doctoriţa Savory, trebuie să-i spui că ai probleme cu ochii.*

Merg în continuare pe lângă Sofia. Mă apucă de braţ ori de câte ori actorii sar din întuneric. Cred că mi-a lăsat vânătăi, dar nu mă deranjează. Îmi place să fac asta cu ea. Pare că suntem o echipă separată de restul grupului nostru.

— Îmi pare rău, zice Sofia când se înfige iar în braţul meu.

— E în regulă.

Mă frec uşor în locul în care m-a apucat. Începe să doară puţin.

— Oricum, ţin mai mult la braţul stâng.

Sofia râde.

— Hei, ce s-a întâmplat cu piciorul tău? Mie mi-ai povestit că ai căzut de pe bicicletă, dar mai devreme i-ai zis lui Nell că e aşa din cauza unei crose de hochei.

O spune atât de dezinvolt că îmi ia ceva până înţeleg la ce se referă.

— Am zis?

Brusc, gâtul mi se usucă. Discuția a luat o întorsătură la care nu mă aşteptam. Trebuie să am grijă.

— La piscină, îmi aminteşte Sofia. Când te-am întrebat ce s-a întâmplat.

Am uitat de asta. Cum am putut să fiu atât de prost? Quin ştie jumătate din poveste, dar pe Sofia am mințit-o complet. De ce am făcut asta? Mi-a fost teamă că mă va citi ca pe o carte deschisă?

Apoi un sunet motorizat răzbate în jurul nostru. Cineva sare din spatele unui copac cu o drujbă în mână. Zgomotul e asurzitor. Ochii actriței sunt negri şi înspăimântători.

— *Trebuie să investigați în continuare!*

Eliza clatină din cap.

— *Am investigat, doamnă Dumont. Fiul dumneavoastră e...*

— *Sunt sigură că suferă de scleroză multiplă! Are toate simptomele, de la slăbiciunea musculară la amețeli. Nu doarme niciodată cum trebuie, iar acum şi ochii îl necăjesc.*

Eliza se uită la mine.

— *Chiar aşa, Dylan?*

Ochii mamei vorbesc o limbă pe care eu o înțeleg mai bine decât oricine.

— *Poate că are nevoie doar de ochelari,* spune Eliza. *V-ați gândit la asta?*

— Fugi!

Aud pe cineva țipând.

Dinții strălucitori ai drujbei se apropie din ce în ce mai mult de mine.

— Dylan!

De ce nu pot să-mi mişc picioarele?

— *Femeia aia se comportă de parcă aş fi nebună!* Mama conduce cu o viteză năucitoare.

— *Poate că Eliza are dreptate. Nu mă simt rău.*

Mama frânează. Opreşte la jumătatea drumului cu luminile de avarii pornite. O maşină ne ocoleşte claxonând. Mama mă loveşte furioasă. Îmi dă o palmă peste faţă. Realizez că vocea-i trosneşte în fundul gâtului ca nişte artificii.

— *Nu. Mai. Minţi.*

Dinţii fierăstrăului sunt la câţiva centimetri distanţă de mine. Actriţa ţipă ceva, dar nu înţeleg.

— Dylan!

Simt o mână în jurul încheieturii şi aproape că mă împiedic în propriile picioare când sunt tras de lângă drujbă şi dus cât mai departe de acei ochi întunecaţi. Apoi primesc un pumn zdravăn în umăr, care mă trezeşte la realitate.

— Tâmpitule! De ce stăteai acolo? Quin mă priveşte furios. Aproape că ţi-a băgat drujba în faţă!

Îmi simt capul gol. Ce am făcut greşit?

— Chiar că eşti domnul îngheţilă. Quin înjură din toţi rărunchii şi îşi scutură capul. Dacă Sofia nu te-ar fi luat de acolo, acum te-am fi băgat într-un sicriu.

Mă uit în spate. Actriţa care mânuia drujba a dispărut. Ce s-a întâmplat? De ce nu pot să fug şi eu ca un om normal? Mi s-a părut că o văd pe mama. Ochii ăia...

Oare o iau razna? Toţi se holbează la mine. Ce prost am fost! Ultimul lucru pe care vreau să-l fac e să atrag atenţia asupra mea.

— Am fost luat prin surprindere, spun repede. Nu se va mai întâmpla.

KELLY

— O seară bună şi vouă.

Fata se întoarce. De cum ne vede, îşi lasă drujba jos.

— Ce faceţi aici?

Sandy ridică din umeri.

— Am zis să trecem să te salutăm. Cum merge treaba?

— Tocmai ați ratat cel mai ciudat lucru care mi s-a întâmplat. Am mers spre un tip cu drujba pornită – şi nici măcar nu s-a clintit!

— Poate că voia să moară, spune Sandy resemnat.

— Părea să fie într-o stare de şoc sau aşa ceva.

Sandy îi întinde mâna.

— Sunt Sandy şi ăsta e Kelly.

— Melody.

Poposeşte pe mâna ei mai mult decât ar trebui.

— Melody... ce nume frumos!

Oftez zgomotos.

— Ignoră-l. Kelly e prost dispus.

Sandy mă cuprinde cu brațul.

— Poate ai vreo prietenă drăguță care ar putea să-l înveselească.

Îi dau brațul la o parte. Acum ce mai pune la cale?

— O prietenă? Ce vrei să spui?

— Ca un fel de întâlnire în patru. Tu şi cu mine, Kelly şi prietena ta.

— Nu este nevoie, îi spun repede.

N-a fost pe față sau ce? Există o singură fată cu care vreau să mă întâlnesc, dar abia mâine-dimineață o să vorbesc cu ea.

— Ba da, e. Sandy se apleacă uşor spre Melody şi îi spune cu glas tare: Are inima frântă.

Îmi încordez maxilarul. Aş vrea să-l pocnesc! Dar apoi, ca să-mi fie şi mai rău decât îmi era deja, Melody îl aprobă dând din cap.

— Sunt sigură că vom găsi o soluție.

— Grozav. Sandy îi face cu ochiul. Rămâne pe mâine?

— Da. Melody ridică drujba în aer. Acum trebuie să mă întorc la muncă.

— Şi noi la fel, spune Sandy. Ai idee pe unde se ajunge cel mai repede în Zona Insectelor?

***

— Ce-i în capul tău?! strig imediat ce ne îndepărtăm de Melody.

Înaintăm prin pădure.

— Ți-am mai zis: căutăm un loc mai bun.

— Mă refer la faza cu Melody! mă răstesc. Nu am inima frântă!

— Nu încă.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Că o relație între Nell şi tine nu va funcționa niciodată.

— Pentru că e o vecină?

— Exact.

Sandy se opreşte şi îşi pune mâinile pe umerii mei. Abia îl pot privi în ochii lui galbeni. Parcă sunt hipnotizat.

— Fac asta pentru tine. Pur şi simplu, nu vreau ca fata asta să te rănească.

— N-o va face.

— Toți vecinii sunt la fel. Rolul lor e să ne supravegheze. Iar noi nu suntem de nasul lor.

— Nell nu e aşa. Nu ai fost acolo. A flirtat cu mine!

— Cum?

Nu vreau să-i spun, dar trebuie. Sandy trebuie să înțeleagă că Nell e diferită.

— Şi-a muşcat buza de jos, a râs la glumele mele, a...

— Atunci ar fi trebuit s-o săruți, mă întrerupe Sandy. Şi aşa ai fi ştiut cu siguranță.

— Nu fi tâmpit.

— Dar asta îți doreşti, nu-i aşa?

— Da, dar...

— Atunci când o s-o faci? Când vei avea 40? Ai văzut cât de uşor mi-a mers mie cu Melody.

— Eu nu sunt ca tine.

— Ne asemănăm mai mult decât îți poți imagina.

— Nu prea cred. Tu eşti cel care intră în tot felul de necazuri! Chiar şi aici o cauți cu lumânarea!

Sandy oftează.

— Ne-am născut din necazuri! Să-ți intre bine în cap!

— Nell e de altă părere. Ea crede că sunt normal, chiar şi după ce i-am povestit despre trecutul meu.

Sandy ridică din sprâncene.

— I-ai povestit despre...

Încuviințez.

— Ştie că am distrus viața cuiva din cauza urii pe care am acumulat-o în suflet.

Sandy clătină din cap.

— Ştii că reciproca e valabilă.

— Dacă zici tu.

— Asta ar trebui să spui. Ai făcut ceea ce ai făcut dintr-un motiv întemeiat.

Ştiu că Sandy şi cu mine nu ne vom pune de acord cu asta, dar mă bucur că îmi ia apărarea tot timpul. Aşa cum a făcut-o încă din prima zi.

— Oricum, Nell a spus că toți am făcut lucruri de care nu suntem mândri. Şi a reacționat destul de bine.

Sandy îmi aruncă o privire sceptică.

— Deci, n-a fugit țipând?

— Nu, îi spun. Vezi şi tu că Nell e diferită?

Apoi fața lui Sandy se întunecă. Se holbează la ceva dincolo de umărul meu.

— Ce s-a întâmplat?

Când mă întorc, văd un grup de oameni care se plimbă printre copaci. Un pic mai în spate, recunosc pe cineva în lumina chioară a lanternei.

Fac ochii mari, ca o pisică atunci când îşi vede prada.

— Nell...

SOFIA

Dylan a paralizat din picioare. Când fata aia îşi flutura drujba în stânga şi-n dreapta, el, pur şi simplu, stătea nemişcat. Din fericire, am putut să-l trag deoparte. Dinţii drujbei ar fi putut să-l rănească.

Mă uit la Dylan mergând în urma lui Martin şi a lui Quin. Abia dacă a mai scos un cuvânt. Ce-o fi în mintea lui? Părea în stare de şoc. Văd că şi acum îşi târăşte piciorul drept. Pare că suferă din cauza durerii.

— Să luăm o pauză, le sugerez celorlalţi.

Martin se întoarce surprins.

— Poftim? Acum?

— Doar câteva minute.

Mă aşez pe jos lângă Nell, dar nu pot să-mi iau ochii de pe Dylan. Se uită în gol. Quin vorbeşte cu Martin despre următoarea zonă.

Ce se întâmplă cu el?

— Eşti îngrijorată? întreabă Nell.

Îmi ridic privirea.

— Puţin.

— Ce s-a întâmplat?

— A stat acolo fără să mişte un deget. Era cu mintea în cu totul altă parte şi nici măcar n-a reacţionat când l-am strigat.

— Cred că e un tip neobişnuit.

În mod ciudat, felul în care Nell rosteşte aceste cuvinte nu pare a fi o insultă.

— Chiar este. Dylan e o persoană destul de retrasă. Nu-i place să vorbească despre problemele lui şi, uneori, nici nu ştiu unde ne aflăm în relaţia noastră.

Sunt şocată de propriile mele cuvinte. Mă simt de parcă l-aş trăda pe Dylan.

— Nu vreau să mă plâng de chestia asta, adaug repede.

Nell zâmbeşte.

— Ştiu.

— Totuşi, unele lucruri nu par a fi... în regulă. Mă joc cu brăţara. Spune minciuni.

— În legătură cu ce?

Când ezit, Nell îşi pune mâna pe braţul meu.

— Va rămâne între noi.

— Piciorul lui, îi zic. Ţie ţi-a spus că s-a accidentat cu o crosă de hochei, dar eu ştiam cu totul altă poveste. Când l-am confruntat în legătură cu asta, a devenit agitat.

Nell dă din cap.

— Cunosc genul ăsta de minciuni. Uneori, şi ei uită ce au zis.

— *Ei?*

Continuă să zâmbească.

— Mă refer la copiii cu care lucrez. Cei din complexul de apartamente.

Încă o dată, mă uit la Dylan. Fixează cu privirea o bucată de pământ din faţa lui. Poate că aş exagera să-l compar cu acei copii care suferă de probleme comportamentale, dar sunt sigură că totuşi ceva e în neregulă cu el. E ceva ce nu mi-a spus. Poate că nici măcar lui Quin nu i-a spus.

***

Suntem nevoiţi să înaintăm prin pădure. În caz contrar, următorul grup ne va ajunge din urmă. Dylan merge alături de mine, dar e tăcut mâlc.

Atmosfera relaxată dintre noi doi s-a evaporat. Aş vrea să vorbesc cu el, dar cum să încep?

Hei, Dylan, uite ce mi-a trecut prin cap să te întreb. Ai fost vreodată foarte, foarte bolnav?

Îmi îndes mâinile în buzunarele jachetei. Prin materialul lor, simt ceva care mă glodeşte. Fotografia şi cartea poştală din fosta casă a lui Dylan încă se află în buzunarul interior. Îmi amintesc cuvintele de pe spatele cărţii poştale.

Într-o bună zi te voi ucide.

Poate că nici nu i-a fost trimisă lui. Poate că există o lume întreagă în jurul lui Dylan despre care eu nu ştiu absolut nimic. Încerc să ignor gândul ăsta. Nu are niciun sens. Toată lumea are secrete, nu-i aşa? Faptul că Dylan nu simte nevoia să fie sincer cu mine nu e o crimă.

— Ce s-a întâmplat?

Dylan mă priveşte întrebător.

— Cu mine? Nimic. De ce?

Vocea mi se subțiază. Cum ziceam: toată lumea minte.

— Pari îngrijorată. Dylan afişează expresia unui om vinovat. Îmi pare rău dacă te-am speriat.

— E în regulă. Am înțeles că drujba te-a luat prin surprindere.

Poate ar trebui s-o las baltă. Dacă îl îndepărtez din nou cu întrebările mele? Mai bine schimb subiectul.

— Mâine mergi în vizită la mama ta?

Dylan mă priveşte surprins.

— Bineînțeles.

— Şi unde o vizitezi?

— Mă duc acasă. Ştii şi tu!

Zici că m-a lovit cu o piatră peste față. Acasă? Gerda mi-a zis că are grijă de casă cât timp mama lui Dylan e plecată! Dylan nu e conştient de faptul că eu ştiu toate lucrurile astea, dar acum sunt sigură că m-a mințit şi cu alte lucruri. Şi o face atât de uşor – asta chiar doare.

— Şi tatăl tău?

Quin mi-a zis că Dylan nu mai ține legătura cu tatăl lui, aşa că n-am îndrăznit să-l întreb ceva despre subiectul ăsta până acum.

Abia dacă îi aud răspunsul.

— Tatăl meu a fost un ratat.

Mă uit la el. Ochii îi sclipesc într-un fel pe care nu l-am mai văzut până acum.

— Ce vrei să spui?

— Tații ar trebui să aibă grijă de copiii lor. El nu a făcut-o. Nu l-am cunoscut niciodată.

Îi aud glasul cum se frânge în cuvinte. De data asta e sincer. Sunt sigură.

— Şi mama ta? Ți-e dor de ea?

— Copiii ar trebui să fie cu mamele lor, nu-i aşa? încuviințez.

— Ce i s-a întâmplat?

— Cancer.

Cuvântul sună atât de dur pe buzele lui. Pare un blestem. O boală atât de grea – oare asta are şi el? Gândul că şi-a petrecut toată viața în pat mă loveşte cu o forță mult prea mare pentru mine. Nu trebuie să care această povară de unul singur. Trebuie să vorbească despre asta. Poate să aibă încredere în mine.

— Aş vrea să merg cu tine, îi spun.

Dylan se opreşte în mijlocul drumului.

— De ce?

Pare iritat.

— Eu... aş vrea s-o cunosc.

Nu e ciudat, nu-i aşa? Dylan vine tot timpul la mine acasă.

— Nu... nu cred că e o idee bună. E bolnavă.

Îşi potriveşte ochelarii. E un gest pe care îl face ori de câte ori e stresat.

— Atunci, poate altă dată! îi sugerez.

— Da... da, cu siguranță.

Dylan o ia din loc. Se grăbeşte să-l ajungă din urmă pe Quin. În mod evident, nu se poate îndepărta de mine atât de repede pe cât şi-ar dori. Vrea să fugă de mine.

Nu înțeleg. Răspunsurile lui Dylan par atât de aleatorii. Parcă ar vorbi despre o cu totul altă persoană, în niciun caz despre el.

Uneori şi ei uită ce au zis.

Inițial am crezut că Nell exagerează când îl compara pe Dylan cu acei copii, dar acum nu mai sunt atât de sigură.

Dylan râde alături de Quin. Își schimbă starea atât de repede. De ce nu am observat asta până acum?

Cred că ascunde atât de multe secrete, încât a pierdut șirul. De-asta oferă răspunsuri ciudate care nu se potrivesc între ele.

Ce o însemna asta? Se întâmplă ceva cu el. Sunt sigură! Instinctul nu mă minte niciodată.

Dylan poartă cel mai bun costum dintre toți actorii care se ascund în pădure.

CRIMINALUL

Zona Insectelor Când am văzut aceste cuvinte, un fior rece m-a luat pe șira spinării.

Ai simțit și tu?

Acum nu mai sunt atât de sigur.

Poate că fiorul a apărut pentru că am simțit ce urma să se întâmple.

Cred că, în acel moment, izul morții tale deja plutea în aer.

DYLAN

De ce a început Sofia să vorbească despre familia mea? Chiar vrea s-o cunoască pe mama? *Poate altă dată,* a sugerat ea, dar acest lucru nu se poate întâmpla vreodată. Trebuie să fiu mai atent cu răspunsurile pe care i le dau. Sunt mult prea neglijent. Deja și-a dat seama că am mințit în legătură cu piciorul meu și în curând ar putea descoperi și mai multe lucruri.

— *Am ceva pentru tine.*

Mama intră pe uşă cu o cutie în mână. Scoate o pereche de ochelari cu rame rotunde. Sunt ochelarii ei mai vechi. De câțiva ani i-a înlocuit cu lentile de contact.

— *P-pentru mine?* mă bâlbâi.

Când Eliza a menționat ochelarii, mama s-a enervat. Acum de ce-mi dă ochelari? îmi pune ochelarii în mână.

— *Nu-i încerci?*

Fără prea multă tragere de inimă, îi pun la ochi. Camera se înceţoşează.

— *Excelent,* o aud pe mama spunând. *De acum înainte îi poți purta în fiecare zi.*

— Am ajuns, rânjeşte Quin.

Ne arată o scândură deasupra capului nostru pe care scrie ZONA INSECTELOR.

A doua zonă a jocului. Toate lucrurile care s-au întâmplat cu drujba şi cu Sofia m-au obosit. Tot ce-mi doresc acum e să fac stânga-mprejur şi să plec, dar apoi o femeie se iveşte din întuneric. Poartă un şorț ponosit şi o bonetă de bucătar. Ține în mâini o cutie din plastic cu capac.

— Acolo sigur nu încap o mie două sute de greieri, îl aud pe Quin glumind.

Mă uit la Sofia cum se agață de Nell. Se feresc cât pot. Care să fie probabilitatea ca amândouă să fi menționat insectele pe formularul de înscriere? Acum nu mai pot pleca. Trebuie s-o ajut pe Sofia aşa cum ea m-a ajutat pe mine. Nu e vina ei că am atâtea secrete.

— A zis careva ceva? zice femeia cuprinzându-ne cu privirea pe fiecare în parte.

Când nimeni nu spune nimic, dă mulțumită din cap.

— Când eu vorbesc, voi tăceți. S-a înțeles?

Quin chicoteşte şi ne spune în şoaptă.

— Oare în viața de zi cu zi e la fel de rea?

— Tacă-ți fleanca! Poate ați crezut că asta va fi o noapte distractivă, dar nu e. Acum vă aflați în oala bucătarului – veți regreta că ați venit aici.

Tăcem cu toții. În mod ciudat, uit că în fața mea e o simplă actriță. Femeia asta pare furioasă de-a binelea. Mă uit la cutia din mâinile ei. Oare ce e acolo?

— Mă numesc Marouska. Bucătăreasa se uită la noi. Care dintre voi e... Sofia?

Înjur în sinea mea. Dacă recenziile evenimentului sunt adevărate, atunci Sofia a dat de necaz.

Nimeni nu zice nimic.

— Sofia? repetă Marouska.

Nicio reacție. Quin o îmbrânceşte, dar Sofia refuză să facă un pas în față. Chiar crede că va scăpa de toate astea aşa de uşor?

— Am gătit ceva special pentru tine.

Marouska deschide capacul. Aud sute de picioruşe agățându-se de pereții cutiei. Ce-i asta?

Mă ridic pe vârful degetelor, dar nu văd nimic. Apoi aud vocea lui Nell în spatele meu.

— Gândaci de bucătărie.

Marouska se uită la fete.

— Una dintre voi e Sofia. Şi nu veți pleca nicăieri până când Sofia nu gustă din specialitatea mea.

Să guste? Cred că glumeşte! Am văzut mai demult o emisiune în care concurenții trebuiau să mănânce insecte vii, dar sunt sigur că gândacii de bucătărie nu se numărau printre ele. Îmi vine să vomit doar gândindu-mă la ei.

Când Marouska pune cutia jos, văd zeci de gândaci încălecați unii peste alții. Femeia începe să-şi piardă răbdarea. Când Sofia întârzie să scoată vreun cuvânt, îşi scoate amenințător stația radio.

— Vreți să renunțați?

Apasă un buton.

— Da? spune o voce la celălalt capăt.

— Sunt cu grupul numărul şase. Vor să renunțe.

Quin îi face semn Sofiei. Nu vrea să ne oprim. Nici măcar n-am ajuns la jumătatea jocului.

— Fă-o, spune Martin în şoaptă. Biletele au fost atât de scumpe.

Ce prostie! Vreau să sar în apărarea ei, dar Sofia face un pas în față.

— În regulă. Eu sunt Sofia.

Marouska duce stația la gură.

— Alarmă falsă.

Pune stația deoparte şi se uită la Sofia. Zâmbeşte.

— Bun. Sper că ți-e foame.

Gândacii sunt din ce în ce mai agitați, de parcă ar simți ce urmează să se întâmple. Nu pot să privesc aşa ceva. Sofia e îngrozită – e îngrozită de la începutul serii. Chiar trebuie să facă asta?

Îşi scoate geaca. Se scutură când brațele i se poticnesc în mânecile de blugi. O aruncă pe jos. Apoi se apropie de cutie. Degetele îi tremură.

Când mă uit la Sofia, mă văd pe mine în momentele în care aşteptam o altă injecție, o altă analiză sau un alt doctor. Sunt sigur că Sofia va avea coşmaruri cu gândaci de acum înainte. În fiecare noapte se va trezi într-un lac de transpirație rece, la fel ca mine.

Nu pot s-o las să i se întâmple asta.

— De ce nu porți ochelarii?

Cobor scările. Mama e aşezată la masa din bucătărie. Mi-am lăsat ochelarii pe noptieră. Lentilele sunt mult prea puternice pentru mine. Toată noaptea am avut dureri de cap.

— Nu mă minți, spune mama. Ştii că urăsc mincinoşii.

— I-am uitat.

Mama mă plesneşte din nou. Cred că urma palmei ei va rămâne veşnic imprimată pe obraz.

— *Du-te să-ți iei ochelarii. Acum.*

Mânat de un impuls, mă aplec spre cutie.

Apoi, fără să mă gândesc prea mult, îndes un gândac în gură.

SOFIA

— Nu!

Îmi pierd glasul până să apuc să mai scot un cuvânt.

— Nu uita să mesteci bine, spune Marouska.

Se aude un trosnet. Carapacea gândacului s-a rupt între dinții lui Dylan.

Ce naiba face? Asta e *frica mea,* nu a lui.

Dylan mestecă încet şi cu ochii închişi. Apoi înghite. Zona Insectelor se cufundă în linişte. Nici Marouska nu mai spune nimic. Dylan deschide ochii şi se uită la mine. Ne holbăm unul la altul preț de câteva secunde. Roşeşte. A făcut asta pentru mine.

— Ăăă, g-grozav... minunat, se bâlbâie Marouska.

Pare să fi uitat complet de rolul pe care îl joacă.

— Cred că puteți, ăăă, să plecați mai departe.

***

— Eşti minunat. Şi nebun.

Quin îl înghionteşte pe Dylan. E din cale afară de entuziasmat.

— Ce gust avea? Ca un muc mare şi vechi?

Dylan clatină din cap.

— Avea gust de nucă. Dar cu picioare.

— Eşti nebun, omule. Tocmai ai mâncat un gândac viu!

— Da. Ştiu.

Vreau să-i mulțumesc, dar nu sunt sigură că ar fi suficient. Simt că mi-a salvat viața. S-a sacrificat pentru mine.

Dacă trebuia să mănânc eu gândacul ăla? Cum aş fi făcut-o? Nici presiunea venită din partea lui Martin în legătură cu valoarea biletelor nu mi-ar fi dat curaj. Să mănânci un gândac viu e ceva care depăşeşte orice limită. Cu picioruşele acelea mici care te gâdilă pe limbă... mă cutremur. Pun pariu că o mulțime de grupuri se opresc la această etapă.

Nell îmi dă un ghiont.

— Unde ți-e geaca?

Îmi dau seama că umblu cu brațele goale.

— Vai, ce aiurită sunt! Am uitat-o.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Quin.

— Sofia şi-a uitat geaca.

— Merg s-o aduc.

Dylan ia lanterna din mâinile lui Martin şi dispare în pădure. E ca şi cum gândacul l-a umplut de energie.

— Mă întorc imediat.

DYLAN

Am făcut-o. Pur şi simplu, am făcut-o.

Gândacul nu avea gust de nucă. A fost grețos. Dar am făcut-o pentru ea. A meritat să văd cum mă privea Sofia când înghițeam gândacul. Mă privea de parcă aş fi fost eroul ei.

Ajung în Zona Insectelor cât de repede pot. Lanterna noastră face figuri. O lovesc de câteva ori, dar continuă să pâlpâie.

— Tu din nou? Marouska zâmbeşte. Mai vrei unul?

— Nu, mulțumesc.

Geaca Sofiei e aruncată pe jos. O iau şi plec.

Mă opresc la jumătatea drumului şi mă uit înjur. Aici nu mă poate vedea nimeni, aşa că ridic geaca. Respir parfumul familiar al Sofiei.

O simt aproape şi totuşi atât de departe. Dacă vreau să fiu sincer cu ea, trebuie să-i spun tot. Adică tot trecutul.

Pot să fac asta?

Vreau măcar să încerc. Nu vreau s-o îndepărtez. Vreau să o simt şi mai aproape de mine. Vreau să mă vadă ca un erou în fiecare zi.

Las geaca în jos şi văd ceva ieşind din buzunarul interior. O scot. Când mă uit mai bine, realizez că e o carte poştală. Mi se taie respiraţia. Mă holbez la lacul albastru şi la copacii din jurul lui, lacul care m-a marcat atât de tare, încât aş putea să-l desenez cu ochii închişi. Mi-am dorit ca vacanţa de vară pe care am petrecut-o acolo să dureze pentru totdeauna. Am înotat, am construit forturi şi am mâncat câtă îngheţată am vrut. Am fost fericiţi pentru prima şi ultima dată.

De unde are Sofia cartea poştală? Are vreo rudă plecată în locul ăla?

Apoi văd ceva pe jos. Trebuie să fi căzut din buzunarul Sofiei când am scos cartea poştală.

Mă aplec şi înmărmuresc pe loc.

E o fotografie – nişte ochi care mă privesc insistent.

Chiar şi în lumina slabă a lanternei îi recunosc imediat, dar nu înţeleg de unde au apărut.

N-au ce căuta aici, nu în jocul ăsta.

Şi cu siguranţă nu în buzunarul Sofiei.

SOFIA

De ce întârzie Dylan aşa mult? Sunt cât pe-aici să mă duc să-l caut şi văd un fascicul de lumină pâlpâind înspre noi. Dylan s-a întors cu geaca mea de blugi. Mă întind după ea şi observ că ţine ceva în cealaltă mână.

Fotografia mamei lui.

— De unde ai asta?

Nu-i recunosc vocea. E adâncă, îndepărtată, la sute de kilometri distanță de mine. Pe moment, uit să răspund.

— Ce e? Quin îl privește nedumerit. Ce-ai găsit?

— Te-am întrebat ceva. Dylan se uită fix la mine. De unde ai asta?

De ce e așa supărat? Fără să vreau, fac un pas în spate.

Dylan mijește ochii.

— Ai intrat în camera mea?

Știe... Obrajii îmi iau foc.

— Ce dracului faci?! țipă Dylan.

Mă bombardează cu atâtea întrebări. Abia dacă am timp să le gândesc.

Quin ridică din sprâncene.

— Nu, *tu* ce faci? Calmează-te, omule!

— Sunt calm. Vocea lui Dylan tremură. Vreau să știu de ce... mă investighează.

Investighez? Toate astea au luat o turnură greșită.

— Sunt pentru ziua ta, îi spun repede.

Însă Dylan nu mă aude. Cuvintele erup din gura lui ca lava dintr-un vulcan.

— Mă investighezi! De-aia mi-ai pus atâtea întrebări despre trecutul meu. De-aia ai vrut să știi tot ce se putea despre tata. De-aia vrei s-o vizitezi mâine pe mama. Și am crezut că o faci pentru că... pentru că...

Despre ce vorbește? Caut cu disperare cuvintele potrivite pe care aș putea să i le spun, dar Quin mi-o ia înainte.

— De ce te-ar investiga?

Dylan ridică fotografia.

— Deci purta asta cu ea, așa, pur și simplu?

Quin își înclină capul ca să vadă mai bine.

— Hei, asta este...

— Ştiu şi eu cine e! Dylan mă arată cu degetul. Eu vreau să ştiu ce caută la ea în buzunar!

— Tocmai ți-a spus. E pentru ziua ta.

— Nu te băga!

Nu l-am auzit niciodată țipând aşa şi cu siguranță nu l-am auzit țipând la cel mai bun prieten al lui. Judecând după fața lui Quin, e la fel de şocat ca mine.

— Poftim?

— N-are legătură cu tine. Are legătură cu ea!

Simt că mă pierd într-un vârtej. Mă învârt şi mă tot învârt şi nu mai pot să aterizez cu picioarele pe pământ. Ce se întâmplă?

Quin se înfige cu putere în brațele lui Dylan.

— Liniştește-te, idiotule.

DYLAN

— Dă-mi drumul!

Mâinile lui Quin sunt ca două menghine în jurul brațelor mele. Doar doctorii mă mai țineau aşa când trebuia să fac o injecție. De cele mai multe ori, mama îi ajuta. Mâinile ei îmi lăsau cele mai multe vânătăi.

Mă smulg din strânsoare şi îmi eliberez brațele. Mâna mea dreaptă se loveşte de capul lui Quin.

Face un pas în spate şi mă priveşte în ochi. Tăcerea dintre noi doi e asurzitoare.

Ochii îi strălucesc şi, înainte să realizez ce se întâmplă, îşi ia avânt spre mine. Pumnul lui îmi loveşte fața. Aud un trosnet.

Capul îmi zvâcneşte, de parcă zeci de minioni m-ar lovi din interiorul craniului. N-o să dureze mult şi mama va observa. Apoi va folosi durerea împotriva mea.

După ore nu mă întorc acasă. În schimb, pedalez până la cabinetul unui oftalmolog din centrul oraşului.

— *Vindeți acest model?*

Pun ochelarii mamei pe tejghea. Asistenta se uită la firmă şi clatină din cap. Când dau să plec, aud în spatele meu:

— Dar avem ceva asemănător.

Respir uşurat. Va fi bine.

Femeia îmi arată o pereche de ochelari care sunt exact ca ai mamei.

— Cât costă?

— Ramele costă şaptezeci, dar dacă le punem şi lentile...

— Nu am nevoie de lentile, îi spun repede. Sunt bune şi astea.

Femeia se încruntă.

— Dar sunt lentile din plastic şi...

— E în regulă.

Bag mâna în buzunar. Mă vor costa toate economiile, inclusiv banii pe care i-am primit de ziua mea de la vecinul de peste drum.

— Poftim.

Pun banii pe tejghea şi revendic noua pereche de ochelari. Când îi pun la ochi, ceața se ridică. Văd normal!

Când plec, las ochelarii mamei pe tejghea.

Ceva nu e bine. O simt. Îmi scot ochelarii şi gem.

Ramele sunt îndoite, iar unul dintre brațe a ieşit în afară într-un unghi ciudat.

Realizez ce se întâmplă. Quin mi-a rupt ochelarii. Ochelarii pe care i-am cumpărat ca s-o păcălesc pe mama.

Am ripostat. Atunci am ripostat pentru prima oară în viața mea. Şi am purtat dovada răzvrătirii mele în fiecare zi. Acum, dovada e făcută țăndări.

— Îmi pare rău.

Cuvintele lui Quin par a fi un ecou îndepărtat.

— N-a fost intenționat...

Imaginea din fața mea e încețoşată din cauza lacrimilor care-mi inundă ochii. Ridic privirea. Quin n-ar putea să

înțeleagă. Dacă el strică sau sparge vreun obiect, părinții lui îi cumpără altul nou. Aşa sunt ei.

Îmi simt sângele scurgându-se din corp şi mă arunc înainte. Îl surprind pe Quin cu garda jos şi ne prăbuşim la pământ. Piciorul lui mă loveşte în coaste. La rândul meu, îl lovesc cu piciorul sănătos oriunde nimeresc.

— Hei! strigă cineva din toți răzunchii. Opriți-vă! Acum!

Cineva mă trage deoparte. Pumnul care era pregătit pentru Quin loveşte în gol. Mă zbat şi urlu cât mă țin plămânii, dar asta nu ajută la nimic. Cineva mă țintuieşte de un copac.

— Ai terminat?

E Marouska. Martin îl ține pe Quin. Din nas îi curge sânge.

— Ce se întâmplă aici?

— Îmi pare rău, spune Martin când îi dă drumul lui Quin. Ei...

— S-au luat la bătaie, se repede Marouska. Am văzut. Fright Night nu tolerează nicio formă de violență.

Martin dă din cap.

— Înțeleg. Dar s-a terminat acum. Nu-i aşa, băieți?

Nu s-a terminat. Abia a început. De unde are Sofia toate lucrurile alea? Singura fotografie de genul ăsta se află pe pervazul fostei noastre casei. Probabil că a intrat în casă, dar cum? Şi de ce?

— Va trebui să te descalific.

Marouska îşi scoate stația. Martin continuă să implore.

— Nu, te rog, nu. Sunt prieteni foarte buni. A fost o neînțelegere.

Arunc o privire la nasul lui Quin. Sângerează din ce în ce mai tare.

— Şi aminteşte-ți că Dylan e cel care a mâncat gândacul.

Martin îşi împreunează mâinile. Am impresia că vrea să rostească o rugăciune.

— Vă rog...

Marouska mă priveşte. Chipul ei rigid se înmoaie.

— Asta aşa e. N-am mai văzut niciodată aşa ceva.

— Exact.

Martin profită de moment.

— Nu se va mai întâmpla. Gata cu bătăile. Promitem.

Marouska mijeşte ochii, de parcă ar încerca să-mi citească gândurile. Pentru câteva secunde se lasă tăcerea.

— Bine, mergeți mai departe. Asta e ultima voastră şansă.

— Mulțumesc. Mulțumesc mult.

Martin ne târăşte de-a lungul cărării. Imediat cum ajungem la următoarea săgeată, se porneşte să țipe la noi.

— Ce-a fost asta? Parcă erați două animale care se rostogoleau pe jos! Quin, trebuie să te ții cu mâna de nas sau vei muri din cauza hemoragiei.

Quin se sprijină de un copac şi face întocmai cum i s-a spus. Nu-l ajută prea mult. Sângele continuă să curgă ca un râu.

Chiar aşa tare l-am lovit? îmi feresc privirea, dar apoi ochii mei îi întâlnesc pe ai Sofiei. Se uită la mine de parcă aş fi un animal sălbatic. Asta a zis şi Martin! Poate are dreptate. Simt furnicături în tot corpul. Sunt ca un vulcan care stă să erupă.

Sunt periculos. Am vorbit serios – ăsta e doar începutul. Data viitoare când voi exploda, aş face bine să fiu cât mai departe de prietenii mei. În caz contrar, aş putea să-i rănesc. Pliez brațul îndoit al ochelarilor şi îi bag în buzunar.

— Plec.

Toți mă privesc nedumeriți. Martin dă din cap.

— Ce? Unde te duci?

Ridic din umeri.

— Departe de locul ăsta.

SOFIA

Nimeni nu face nimic. Ne uităm înmărmuriți la Dylan.

Unde se duce? De ce s-a aprins aşa?

Nu înțeleg. Nu-l recunosc pe acest Dylan. Băiatul pe care îl ştiu eu era răbdător şi amabil. Îi lăsa pe toți să se bage în față la coada de la cantina şcolii, le dădea bobocilor bani de prânz, ne împrumuta cursurile lui. Cum e posibil să se schimbe aşa, din senin? Când l-a lovit pe Quin, a fost ca într-un film.

Îl văd pe Dylan dispărând în întuneric. Îşi târăşte piciorul drept mai mult decât de obicei. Probabil l-a lovit Quin.

Chiar crede că se va descurca prin pădure fără o lanternă? E întuneric beznă, mai ales dacă te abați de la poteca principală.

Trebuie să merg după el. Trebuie să-l aduc înapoi.

— Nu. Tu rămâi aici.

Nell mi-a citit gândurile.

— Nu cred că are vreun sens ca voi doi să fiți unul lângă altul.

Nell are dreptate – sigur că are dar ce aş putea să fac? E doar vina mea. Dylan se simte trădat şi îl înțeleg perfect, dar nu am vrut niciodată să-l rănesc. Voiam să-i fac un cadou frumos. Vreau să-l ajut. Pot să-i explic asta, nu-i aşa?

— Mă duc eu, spune Quin.

Fața lui arată ca un câmp de luptă, iar tricoul îi e pătat cu sânge.

— Crezi că e o idee bună? întreabă Martin, uitându-se la nasul lui. Ar putea să te atace din nou.

— Vorbim despre Dylan. Nu e în stare de una ca asta.

— Nu părea să aibă vreo problemă când te-a pus la pământ acum câteva minute.

— Ceva i s-a întâmplat. De obicei, nu se comportă atât de ciudat.

Quin are dreptate. Ăla nu e Dylan pe care îl ştim amândoi. O fi fost aşa pentru că a văzut ce aveam în buzunar? A luat-

o razna de la o simplă fotografie? Sau a făcut aşa pentru că am intrat în camera lui fără să-i cer voie? L-a speriat gândul că aş putea găsi ceva acolo?

— Te simți bine?

Mă copleşeşte o senzație de nelinişte atunci când îl văd pe Quin că se uită la mine cu expresia unui om îngrijorat. Nu merit asta. Sunt de acord că reacția lui Dylan a fost exagerată, dar eu sunt de vină pentru separarea grupului.

Dau din cap.

— Grăbeşte-te, îi spun. Şi te rog să-l aduci înapoi.

KELLY

Aud strigăte undeva în apropiere.

— Ce-i asta? Pupilele mi se dilată. Nell...

— Nu, aşteaptă! Sandy mă opreşte. Arăți ca naiba, idiotule. Dacă te duci acolo, va fugi țipând.

Ştiu că are dreptate, dar trebuie să mă asigur că e bine. În timp ce fug printre copaci, strigătele se opresc. Aştept câteva minute şi apoi mă târăsc printre copaci.

— Te simți bine? întreabă un băiat.

— Grăbeşte-te, spune o fată. Şi te rog să-l aduci înapoi.

Răsuflu uşurat când văd că Nell nu e acolo.

Cineva se îndepărtează de grup şi mă ascund repede în spatele unui copac trunchios. Sandy apare în spatele meu. Îi simt respirația în ceafă.

— Vreau să stau puțin singură, spune fata.

— Eşti sigură?

De data asta e vocea lui Nell. Aş recunoaşte-o oricând.

— Da.

— Suntem aici dacă ai nevoie de cineva.

Aud paşi. Se opresc la câțiva metri de ascunzătoarea noastră.

— Asta nu mai e amuzant, Martin, şopteşte Nell.

Înainte ca Sandy să mă oprească, arunc o privire în cealaltă parte a copacului. Nell se află la mai puțin de cinci metri distanță de noi şi pare înspăimântată. Dar e frumoasă, poate chiar mai frumoasă decât de obicei. Frica o aranjează.

— Totul va fi bine, spune tipul înalt al cărui nume pare să fie Martin. Nu l-am mai văzut până acum. Cum se cunosc?

— Cred că ar trebui să ne oprim. Nell se uită la el. Am un sentiment prost în legătură cu asta.

— Să ne oprim? Dar am ajuns atât de departe!

Martin o cuprinde cu brațul. Tot ce-mi doresc acum e să sar din spatele copacului şi să-l îndepărtez de ea. În schimb, sunt nevoit să-i privesc lipindu-se unul de altul.

— Mai eşti nervoasă? o întreabă. Ştii că fac aşa doar când mă îngrijorez pentru tine.

— Nu e nevoie. Pot să am grijă de mine.

— Ştiu asta.

Martin o priveşte ciudat. Apoi îmi dau seama. Probabil aşa arăt şi eu când o privesc pe Nell.

— Hei, nu-ți face iluzii. Nell zâmbeşte. Văd cum mă priveşti.

Simt mâna lui Sandy în jurul încheieturii mele. Ştie că aş putea să fac ceva prostesc.

— Nu-mi fac nicio iluzie, zâmbeşte Martin. Dar vreau să ai grijă. Tipii ăia sunt acolo dintr-un motiv întemeiat.

— Ştiu, zice Nell. Ai dreptate.

Încep să înțeleg despre ce e vorba. Se referă la complexul nostru de apartamente. Se referă la Sandy şi la mine.

— Pot să-ți spun ceva?

Martin dă din cap.

— Bineînțeles.

— Promiți că nu te enervezi?

— Voi încerca.

Nell inspiră adânc.

— Am vorbit cu un băiat săptămâna asta. Nu mai locuieşte cu părinţii de ceva vreme şi cred că a trecut printr-o perioadă foarte grea.

E vorba de mine. Vreau să-mi bag degetele în urechi, dar trebuie să aud ce are de zis.

— Vorbim mult. Îmi place de el.

Un zâmbet îmi încolţeşte pe buze.

— Îţi place de el?

Gelozia din vocea lui Martin îmi gâdilă urechile.

— Da, e aşa prietenos. De fapt, el e cel care a sugerat că ar trebui să renunţăm la fumat.

De fapt, a fost ideea lui Nell, dar nu-mi pasă prea mult. Simt că plutesc.

— Uneori mi se confesează. Îmi spune o mulţime de lucruri care i s-au întâmplat în trecut. Părinţii lui au murit într-un accident de maşină, apoi a fost hărţuit când a ajuns în plasament.

— E vorba de Kelly, nu-i aşa?

— Exact.

Inima îmi bate cu speranţă. Au mai vorbit despre mine. Ce înseamnă asta? Sunt în mintea lui Nell – asta e sigur. Poate de-aia e Martin atât de gelos.

— Dar ce-ai vrut să-mi spui?

Nell ezită o clipă.

— Ei bine, la începutul acestei săptămâni s-a întâmplat ceva ciudat. Când vorbeam cu el am avut un sentiment ciudat.

Oare simţise acelaşi lucru ca mine? Am avut dreptate. Nell mă place la fel de mult cum o plac eu. Prostovanul ăsta, Martin, chiar crede că are vreo şansă. A ajuns prea târziu. Deja e a mea.

— Ciudat? Ce vrei să spui?

— Îmi povestea cum a ajuns aici. Mi-a spus că a făcut ceva îngrozitor. Că a distrus viaţa cuiva crezând că are tot

dreptul s-o facă. Face o pauză. Dar n-are legătură cu asta. E felul în care a spus-o. Privirea lui era atât de întunecată. Mi-a fost frică de el.

Încep să simt strânsoarea lui Sandy în jurul încheieturii mele.

— Înțeleg. Ce s-a întâmplat apoi?

— Am vrut să fug, dar n-am avut curaj.

În mine se rupe ceva. Simt un vârtej care adună resturile suferinței mele din cap până-n picioare.

— Şi până la urmă ce ai făcut?

— I-am spus că toți facem lucruri cu care nu ne mândrim. Din fericire, privirea din ochii lui a dispărut şi aşa am reuşit să scap.

Sandy înjură printre dinți.

— Ai făcut ce trebuia.

— Chiar crezi asta?

— Desigur.

— Eşti aşa dulce.

— Sunt, nu-i aşa?

— Sigur că eşti.

Aud fericirea din vocea lui Nell atunci când spune:

— Nu te mai uita aşa.

— Aşa cum?

— Ştii ce vreau să spun.

— Te deranjează?

— Poate, poate nu...

***

Ramurile mă lovesc peste față. Mă împiedic şi cad cu genunchiul în ceva tare.

— Kelly! aud vocea lui Sandy din depărtare. Aşteaptă.

Mi-a fost frică de el.

Toate lucrurile pe care mi le-a spus, tot ce a făcut – totul a fost o minciună. De ce nu am văzut asta?

Trebuie să sparg ceva.

Trebuie să lovesc pe cineva.

Trebuie să rănesc pe cineva.

— Kelly.

Sandy se prăbuşeşte lângă mine şi mă ia în braţe.

— Minte!

— Ştiu.

— Era altfel.

— Ştiu.

— Chiar am crezut că...

— E în regulă.

Sandy mă ţine strâns. Braţele lui puternice mă fac să mă simt în siguranţă. Sunt prea obosit ca să-i rezist, aşa că mă las cu toată greutatea pe el.

— N-are decât să crape. Am dreptate?

Încuviinţez.

După o vreme, Sandy îmi dă drumul.

— Te simţi mai bine?

Aprob. Dar mă simt epuizat, de parcă tocmai aş fi trecut printr-o şedinţă de terapie intensă.

— N-aveai de unde să ştii.

Fix asta e problema. *Trebuia* să ştiu. Sandy m-a avertizat, dar eu am continuat să-i iau apărarea lui Nell. Credeam că e diferită de ceilalţi vecini. Văzuse în mine ceea ce vede Kelly. În ochii ei nu eram un caz social.

În realitate, e îngrozită de mine.

— Martin e un tâmpit. Sandy îşi trosneşte degetele. Crede că e mai bun decât noi.

Mă uit la prietenul meu.

— Mai ai cuţitul ăla?

— De ce?

— S-ar putea s-avem nevoie de el.

Sandy îşi ridică sprâncenele.

— Ce plănuieşti? Vrei să-l înjunghii pe tipul ăla, Martin?

Ai făcut ce trebuia.

Chiar crezi asta?

Desigur.

Eşti aşa dulce.

Probabil, Martin mă vede ca pe o glumă proastă. O are pe Nell la degetul lui mic cu toate dulcegăriile lui. Abia dacă făcea vreun efort. Se purta ca un om normal. Dacă m-aş fi născut într-o familie mai bună, aş fi fost în locul lui.

— Nu poți să înjunghii pe nimeni, spune Sandy când vede că nu-i răspund la întrebări. Eşti prea bun pentru asta.

— De unde ştii?

— Te cunosc de mult prea mult timp.

— Nu mai vreau să fiu bun, îi zic. Nu mă ajută la nimic. Dă-mi cuțitul.

Sandy îl scoate cu grijă din buzunar.

— Eşti sigur că...

Îl smulg din mâinile lui. E mult mai greu decât mă aşteptam. Îmi văd reflexia în lamă. Îl răsucesc pe toate părțile. Cicatricele de pe fața mea se mişcă odată cu el. Apoi i-l dau înapoi.

— Ține-l, deocamdată. Era speriată? îl întreb calm.

Chipul lui se întunecă. Ştie despre ce vorbesc.

— Nu la început. Stătea în bucătărie când am făcut-o. Nici măcar nu a văzut cuțitul. Era o încrezută, îi păsa doar de ea. Când am scos cuțitul, a început să țipe. Mi-a zis că sunt un ratat cu toate că aveam un cuțit îndreptat spre ea. Curvă nenorocită!

— Apoi ce s-a întâmplat?

— Am împuns-o cu vârful cuțitului în stomac.

Sandy se apleacă peste mine, îmi apucă mâna cu care țin cuțitul şi o duce până deasupra buricului său.

— Aici.

Observ că îmi țin respirația în timp ce el îşi continuă povestea.

— Încă avea senzația că mă poate controla. Aşa că am apăsat puțin mai tare.

Sandy îmi trage mâna şi mai mult. Îi simt carnea sub vârful cuțitului.

— M-a întrebat dacă am nevoie de bani. De parcă asta aş fi vrut. Voiam doar să-şi ceară scuze. Voiam s-o aud cum îşi cere scuze, chiar dacă ar fi fost pentru prima şi ultima dată.

Înțeleg ce spune. Nu cred că îl mai înțelege cineva pe Sandy aşa cum o fac eu.

— Şi-a cerut scuze?

— Bineînțeles că nu. Sandy îmi dă drumul la mână. Nu regretă nimic.

— Şi apoi, ce ai făcut?

— Ştii deja povestea asta.

Mă uit la mâna lui. Cicatricea e vizibilă, chiar şi în lumina slabă a lanternei. Are dreptate. Ştiu povestea asta. Sandy a pus mâna pe o brichetă şi a dat foc draperiilor din bucătărie. Mama lui a reuşit să iasă şi a blocat uşa bucătăriei împingând cu toată greutatea împotriva ei. L-a închis pe Sandy în bucătărie.

Ca să iasă de acolo, a fost nevoit să treacă prin perdelele aprinse. S-a ales cu arsuri de gradul III, arsuri care nu s-au vindecat niciodată cum trebuie.

— Trebuie s-o facem, îi spun pe un ton ferm. Le vom demonstra că nu suntem copii-problemă. De acum înainte, nu-i vom mai lăsa să ne calce în picioare.

Lui Sandy îi sclipesc ochii.

— La ce te gândeşti?

Răsucesc cuțitul în mână.

— Vom prelua controlul acestui joc. Vom pune stăpânire pe Fright Night.

CRIMINALUL

Din acel moment, totul a luat-o razna.

Nu gândeam limpede.

Nimeni n-o făcea.

DYLAN

— Dylan!

Quin e aproape. Îl aud în spatele meu. Mă dau pe după un copac şi mă lipesc de trunchi. Gâfâi.

— Îmi pare rău pentru ochelari. N-am vrut să-i sparg. Dar de ce te-ai enervat în halul ăla?

Fotografia şi cartea poştală din buzunarul pantalonilor mă împung în coapsă. Dacă Sofia a intrat la mine în casă, poate a văzut şi alte chestii. Oare ce ştie despre mama?

A pus toate întrebările alea cu un motiv. A vrut să vadă dacă spun adevărul. Am minţit-o de câteva ori – şi ştie asta.

Dar am crezut că vrea s-o întâlnească pe mama pentru că îi pasă de mine. Îmi muşc interiorul obrazului.

— Dylan?

Quin e în stare să stea după mine până se luminează. E atât de amabil, încât mă scoate din sărite.

— Pleacă dracului de lângă mine.

Îl aud pe Quin făcând câţiva paşi înspre mine.

— Şi apoi, ce? Ai să pleci acasă?

Vulcanul din mine începe să trepideze.

— Aia e casa *ta,* nu a mea. Dormitorul ăla nici măcar nu e al meu. E biroul tatălui tău. L-am furat.

Quin oftează.

— Iar începi cu asta?

Nu pricepe. Chiar nu pricepe.

— Lasă-mă în pace.

— Nu mă întorc fără tine. Eşti fratele meu.

Îmi lipesc şi mai mult spatele de trunchiul copacului.

— Frate? Nu suntem fraţi, Quin. Eu nu am un frate! Eşti un prieten cu care trebuie să locuiesc în aceeaşi casă şi asta mă scoate din minţi! Ştii că încă cer voie când vreau să iau

un suc din frigider? Şi că nu petrec noaptea în camera mea pentru că nu pot să dorm? De ce crezi că îmi împachetez hainele de unul singur? Dacă Hester ar face asta în locul meu, nimic n-ar mai fi ca înainte. Găteşte aşa mult în fiecare seară, de parcă am aştepta familia regală să vină în vizită. Îmi găteşte prânzul şi mă întreabă cum mi-a mers la şcoală. Ea şi Johan sunt mereu acolo, atenți la fiecare pas pe care-l fac. Şi tu? Te comporți de parcă am venit la tine pentru o petrecere în pijamale. Dar am pierdut totul. Şi o urăsc. Îți urăsc casa!

Ultimele cuvinte răsună prin pădure. Nu vorbesc serios, dar, în acelaşi timp, o fac. E liniştea. Zece, douăzeci, treizeci de secunde. Şi apoi, aud sunetul paşilor lui Quin. De data asta, se îndepărtează de mine.

KELLY

— Trebuie să ne mişcăm repede.

Sandy îmi face semn spre o săgeată fosforescentă țintuită de trunchiul unui copac uriaş.

Nell şi Martin sunt în apropiere. Fata pe care nu o cunosc e cu spatele la noi. Cum ar reacționa dacă ne-ar vedea?

— O s-o fac, îi şoptesc.

— Eşti sigur?

Acum că am stins lanterna, Sandy e aproape invizibil.

— Foarte sigur.

Mă îndrept cu viteză spre copac, având grijă să nu fiu văzut. Dacă fata aia se întoarce acum...

Apuc săgeata şi o întorc. În loc să indice drumul spre dreapta, acum îl indică spre stânga.

Oare vor suspecta că e ceva în neregulă? Nu. Nimeni nu ştie că suntem aici. Nimeni nu se aşteaptă la asta.

Şi când grupul lor va realiza ce se întâmplă, va fi prea târziu.

DYLAN

Am senzația că merg de ore întregi. N-am mai văzut actori de ceva vreme. Şi nici n-am mai auzit țipetele altor jucători.

Încotro s-o iau? Hester şi Johan vor fi confuzi. Nu vor înțelege de ce m-am întors de unul singur, îmi vor pune tot felul de întrebări şi voi crea şi mai multe probleme. În plus, am zis nişte lucruri oribile despre ei. Bineînțeles că sunt fericit că m-au primit în familia lor. Dacă n-ar fi fost ei, aş fi sfârşit într-un fel de instituție specială, la fel ca acei copii de care vorbea Nell.

— Au!

Mă lovesc de ceva. La început cred că e un copac. Când pipăi mai bine realizez că e altceva. Un gard! Aici trebuie să se termine pădurea.

Merg puțin de-a lungul gardului, dar nu pare să aibă un capăt. Va trebui să-l sar. Îmi pun piciorul pe bara alunecoasă şi îmi salt corpul.

Simt vânătăile pe care mi le-a făcut Quin; simt o durere ascuțită la nivelul coastelor. Cobor de cealaltă parte a gardului. Dau de asfalt, dar nu e pista de biciclete pe care am venit.

Se pare că sunt de cealaltă parte a pădurii. Dacă vreau să ajung înapoi la bicicleta mea, va trebui să merg pe jos. Nu pot să chem un taxi pentru că toate lucrurile mele se află într-un dulap la intrarea în pădure. Şi nu am la mine niciun ban.

Mă trântesc pe jos şi îmi sprijin spatele de gard. Dacă e nevoie, voi sta aici până se va lumina de ziuă. Sunt sigur că, peste câteva ore, cineva va trece pe aici să-şi plimbe câinele.

Dar ce fac după aceea?

Nu pot să mă întorc la Quin. Nu după toate chestiile pe care i le-am spus. Îmi masez piciorul drept, apoi îmi ascund fața în palme. E întuneric beznă. Am spart nasul unui prieten şi l-a îngrozit pe celălalt cu urletul meu.

Apoi simt ceva pe piept. Îmi bag mâna pe sub tricou şi strâng cheia în mână. Pentru prima dată de când am găsit geaca Sofiei, simt un licăr de speranță.

Am un loc în care pot să merg.

SOFIA

Martin şi Nell se apropie de mine.

— Încă nu s-au întors? oftează Martin. Chestia asta durează prea mult.

E atât de enervant. Vorbeşte de parcă Fright Night e tot ce contează. A uitat ce s-a întâmplat?

— Să mai aşteptăm câteva minute, sugerează Nell.

Mă holbez la ea.

— Şi apoi, ce? Nu plec fără ei!

— Nu vom face asta.

Se uită peste umărul meu.

— Vine cineva.

Mă întorc şi îl văd pe Quin – de unul singur.

— Unde e Dylan?

Quin e alb ca varul. N-are pic de culoare în obraji, cu excepția picăturilor de sânge care i s-au scurs din nas.

— N-a vrut să se întoarcă. Pare epuizat.

— Ce s-a întâmplat? îl îmbrățişez. Mâinile îi tremură pe talia mea. V-ați bătut din nou?

— Nu... e pur şi simplu furios.

Vocea i se frânge. Marele şi curajosul Quin, care are mereu vorbele la el, începe să plângă. Îl îmbrățişez şi mai strâns.

— Nu e vina ta, îi şoptesc. Nu ştiu ce se întâmplă cu el, dar sunt sigură că n-a vrut să te rănească.

Quin mormăie ceva şi se smulge din brațele mele, îşi şterge ochii.

— Să continuăm, spune el.

Rămân cu gura căscată.

— Ce?!

Martin îl bate pe umăr.

— Eşti sigur?

— Absolut.

— Glumeşti, nu-i aşa? Mă uit în direcţia în care a plecat Dylan. E pe acolo pe undeva. Şi e de unul singur.

— Şi ce dacă? Brusc, chipul lui Quin se împietreşte. E alegerea lui.

— Nu-l putem abandona.

— El e cel care ne-a abandonat, spune Quin. Şi nici măcar nu regretă.

Mă uit la Nell. Ridică din umeri.

— Bine atunci, zice Martin, întorcându-se ca să vadă mai bine copacul din spatele lui. Aici trebuie s-o luăm la stânga.

— Stânga? Mă uit la cărarea care se îndreaptă fără nicio urmă de îndoială spre dreapta. Eşti sigur?

— Mergem puţin prin bălării, spune Quin. Ce tare!

Martin şi Quin o iau în faţa noastră. Mă opresc lângă copac.

— Dylan va fi bine, spune Nell. Probabil că ne aşteaptă la ieşire.

Vreau s-o cred, dar instinctul meu spune altceva. Dacă ne continuăm drumul, simt că-l abandonăm pe Dylan.

Mă uit la copacul din faţa mea. Poate se va întoarce aici, în locul în care ne-am văzut ultima dată. Trebuie să-i las ceva, un fel de mesaj. Văd o creangă ieşită în afară, chiar lângă săgeată. E perfectă!

Îmi scot brăţara de pe încheietura mâinii şi o agăţ de ea.

***

— Unde au dispărut toţi actorii? se întreabă Quin după un timp.

Înaintăm prin pădure. Uneori, Martin trebuie să ţină de crengile mai mari ca să ne ajute să trecem.

— E aşa linişte, zice Nell. S-a terminat cu Fright Night.

— Şi fix când te aşteptăi mai puțin... adaugă Martin cu un rânjet.

— Exact! continuă Quin. În orice clipă, cineva va sări cineva din tufişuri!

— Cum puteți să fiți aşa relaxați?

Mă gândesc la brățara mea. Dacă Dylan nu se mai întoarce? Dacă i se întâmplă ceva prin pădure? Ar putea să cadă foarte uşor, cu piciorul lui slăbit.

— Şi ce propui să facem? Să începem să-l bocim?

Quin se opreşte din mers.

— Aşa cum am mai zis, a fost alegerea lui, nu a noastră.

— Parcă nici nu-ți pasă.

Quin îşi mijeşte ochii.

— Dylan e cel mai bun prieten al meu. Normal că-mi pasă.

— Are probleme. Trebuie să-l ajutăm.

— A înnebunit, spune Quin. Asta e cu totul altă poveste.

— Părerea mea e că Dylan e îngrozit. Din cauza asta minte aşa mult.

Quin ridică din sprâncene.

— Minte? Poftim? Dylan nu minte.

— Ba da! A mințit în legătură cu mama lui. A spus că ea încă locuieşte în fosta lor casă, dar nu e adevărat. Şi minte în legătură cu piciorul lui.

Quin oftează.

— Iar piciorul? Ce e cu el?

Mă uit la Nell.

— Dylan i-a zis lui Nell că s-a accidentat cu o crosă de hochei, dar mie mi-a spus că a căzut de pe bicicletă.

Fața lui Quin se întunecă.

— Ce? îl apuc de braț. Ce e?

— Nimic. Hai să mergem mai departe.

— Te rog, nu-l mai proteja. Trebuie să ştiu ce se întâmplă cu el. Mereu evită să spună adevărul, n-ai observat?

Quin oftează din nou.

— Fie. Niciuna dintre poveştile astea nu e adevărată.

— Ce vrei să spui?

— Există o altă versiune. Versiunea pe care mi-a spus-o mie mai demult.

Fac ochii mari.

— Şi anume?

— Dylan a căzut pe scări. De-aia şchioapătă.

DYLAN

Nimic nu s-a schimbat. Şi totuşi, nimic nu mai e la fel. Felinarele aruncă fascicule de lumină galbenă pe şosea. Mă opresc în faţa numărului 12. Parcă fosta noastră casă aşteaptă să ne întoarcem, dar ştie că asta nu se va mai întâmpla niciodată.

Curtea din faţă e năpădită de buruieni. Mama ar detesta să o vadă în halul ăsta. Mă aplec şi smulg câteva dintre dalele potecii. Se pare că Sofia a fost aici acum câteva zile. Cum a reuşit să intre în casă?

Îmi las capul pe spate şi mă uit în sus. În spatele ferestrelor de la etaj, draperiile sunt trase ca de obicei.

— *Nu vreau să ne spioneze careva.*

Mama trage draperiile. Camera mea se întunecă. Nici n-a observat că mi-am schimbat ochelarii.

Văd că s-a sulemenit. Poartă rujul ei preferat, ciorapii aceia mătăsoşi şi cizmele cu toc înalt.

— *Te duci la o petrecere?* întreb.

— *Nu, avem o întâlnire. De data asta, ne aşteaptă un drum lung, dar nu-i bai. Medicul asta nou îşi va da seama ce e în neregulă cu tine.*

Un medic nou? Sunt şocat.

— *Cum rămâne cu Eliza? Ea e medicul meu, nu-i aşa?*

— *O să începi să plângi?*

Ochii mi se înceţoşează. Încerc cu disperare să mă abţin. Dar când scutur din cap, lacrimile îmi inundă ochii.

— *Dar îmi place Eliza.*

— *Nu trebuie să-ţi placă. Nu e prietena ta.* Mama mă saltă de pe pat. *Ridică-te şi vino cu mine!*

Îmi simt picioarele ca de plumb. Mă las pe pat ca o păpuşă din cârpe.

— *Dylan!* Mama se uită la mine. *Haide!*

Chiar vreau s-o fac, dar nu mă pot mişca. Parcă picioarele s-au revoltat împotriva mea.

— *L-lasă-mă o secundă.*

— *Te doare?*

— *Nu. Nu. Nu...*

Transpir. Acum, mama va crede că am o problemă cu picioarele. Trebuie să mă ridic, acum.

— *Nu-ţi bate joc de mine!*

Mă plesneşte peste obraz.

— *Ai face bine să cooperezi cu noul tău medic. Nu vreau să mă faci de ruşine! M-ai auzit?*

Îmi scot cheia de la gât şi o bag în broască. Uşa din faţă se deschide.

Văd scările pe care le cunosc atât de bine. Ca de obicei, mă înfior. Încă îmi amintesc ce am simţit când m-am lovit de fiecare treaptă din lemn. Câteva plicuri sunt împrăştiate pe podea. Toate sunt adresate mamei. Facturi, reclame, o înştiinţare legată de programarea ei la dentist. Oare ar trebui să i le duc mâine?

Îmi ridic privirea. Îmi văd faţa în oglinda de pe hol. Observ nişte sânge pe frunte. E al meu sau al lui Quin?

Îmi agăţ cheia înapoi la gât şi închid uşa din faţă. Acum chiar că e linişte. Pare o casă bântuită, aşa, scufundată în întuneric. Merg în sufragerie şi aprind lumina. Lumina intensă care inundă camera mă sperie, aşa că o sting.

Ultimul lucru de care am nevoie acum e ca unul dintre vecini să sune poliția crezând că cineva jefuieşte casa. Oricum, am suficientă lumină de la felinarele de afară. E mult mai bine aici decât în pădure.

Traversez sufrageria şi îmi trec mâna pe clapele pianului. În bucătărie umplu un pahar cu apă. Abia acum realizez cât îmi era de sete. Simt în continuare gustul gândacului.

Golesc paharul din două guri şi îl umplu din nou. Apa rece îmi limpezeşte gândurile. O ramă goală se odihneşte pe pervaz. Sofia a luat fotografia. Am impresia că cineva m-a jefuit. Nimic nu pare că îmi mai aparține acum că ştiu că Sofia a atins tot ce e în casă.

Ce căuta aici? Nu e de mirare că părea vinovată când i-am arătat fotografia şi am întrebat-o de camera mea. Nu avea dreptul să intre aici – şi ea ştie asta. Oare a intrat şi în fostul meu dormitor? Intru pe hol. Când ajung în capul scărilor simt că mi se înmoaie picioarele. Pun piciorul pe prima treaptă.

Ajuns sus, primul lucru pe care îl fac e să deschid uşa băii. Încăperea e mai mică decât îmi aminteam. Quin are şi duş, şi cadă. Aici avem doar un duş. Maşina de spălat e aşezată în aşa fel încât eşti nevoit să te strecori printre ea şi zid ca să ajungi la duş. Dar totul e curat. Chiar şi acum. Oare mama a rugat-o pe Gerda să aibă grijă de casă?

Mă gândesc la vecina cu care mama obişnuia să vorbească. Era obsedată de ea şi o lăuda mereu. Când eram imobilizat în pat o auzeam spunând: *Vai, Dylan e norocos să aibă o mamă atât de grijulie.*

Desigur! Gerda a lăsat-o pe Sofia în casă! E singura care mai are cheia. Dacă i-a spus Sofiei lucruri despre mine? Gerda e o gură spartă – ştia toate bârfele din cartier. Poate că şi Sofia ştie totul.

Ies din baie şi mă uit la dormitor. În spatele acelei uşi se află refugiul meu, locul în care mă puteam ascunde. Locul

care, ulterior, s-a preschimbat în închisoarea mea. Locul în care am fost izolat de lumea de afară. Oare are rost să intru?

Apoi mă gândesc la seara asta. Totul s-a destrămat. Ce se mai poate întâmpla?

Apăs pe clanță.

Durează un minut până ochii mi se obişnuiesc cu întunericul. Îmi văd patul şi cuvertura în dungi. Pe tavan sunt o droaie de stele fosforescente. Eram mult prea mare pentru ele, dar le-am lăsat acolo. Iar biroul meu e ticsit cu benzi desenate, al căror conținut îl ştiu pe de rost. La urma urmei, am avut destul timp să citesc.

— *Minunat,* spune mama, aruncând un ochi prin cameră. *E perfect.*

Draperiile sunt trase, iar eu stau în pat. Pe spate, complet nemişcat, aşa cum a vrut mama.

A avut o conversație foarte lungă cu noul meu doctor. Urma să-mi mai facă nişte analize pentru că puterea mea musculară a scăzut foarte mult în ultima perioadă. Trebuia să începem săptămâna viitoare. Mama a fost atât de fericită când a aflat vestea, că mi-a cumpărat o înghețată din holul spitalului. Cu căpşuni şi ciocolată, aromele mele preferate.

Când am ajuns înapoi în dormitorul meu, m-a învelit atât de strâns, încât cu greu mă mai puteam mişca. Făcuse asta de foarte multe ori în ultima vreme. Acum zac în pat, împachetat ca o mumie, zile în şir.

— *Doctorul Luiting spune că nu ai voie să cobori din pat.*

Doctorul Luiting nu e nici pe departe atât de simpatic ca Eliza. Nu mi-a dat voie să-l strig pe numele mic, iar ochii lui nu sclipeau. El crede că mama e extrem de inteligentă.

Mama a cumpărat o mulțime de cărți cu titluri complicate, toate despre ce înseamnă să fii bolnav. Din fericire, pot să

citesc şi cărţile mele de benzi desenate. Aşa, timpul trece mai repede.

Îmi doresc să ies afară, să simt vântul proaspăt bătându-mi în faţă. Îmi doresc să mă întorc la şcoală, pentru că aşa l-aş revedea pe Quin. Dar mama mi-a zis că nu pot să fac asta. L-a gonit şi pe Sven, care venise să întrebe dacă vreau să joc fotbal.

— *Vreau să aud ce are de spus doctorul Luiting săptămâna viitoare.*

Mama priveşte cuvertura cu care m-a învelit.

Zâmbeşte mulţumită.

— *Ştii, cred că starea ta s-a îmbunătăţit.*

Dau ascultător din cap. De când am început să fac asta, mama a încetat să mă lovească.

SOFIA

— A căzut pe scări? mă bâlbâi.

Quin se întoarce.

— Putem să mergem mai departe?

— Dar... cum s-a întâmplat?

— Pur şi simplu, a căzut.

Quin oftează, de parcă aş fi un copil mic care nu înţelege regulile unui joc.

— De ce ar minţi în legătură cu asta?

— N-am nici cea mai mică idee. Ce mai contează?

Cum poate să fie atât de relaxat? Tocmai a aflat că prietenul lui cel mai bun are trei versiuni diferite ale aceleiaşi poveşti!

— Cred că Dylan a trecut prin nişte lucruri destul de nasoale.

Izbucneşte în râs.

— Cum ai ajuns la concluzia asta?

— Vecina lui mi-a zis că a stat la pat luni bune.

Quin se încruntă.

— Gerda? Ai vorbit cu ea?

— M-am dus la el acasă. Ea m-a lăsat să intru.

— A fost bolnav o vreme. Asta e adevărat. Uneori lipsea săptămâni întregi de la şcoală.

— Deci, ce i s-a întâmplat?

— Doctorii nu ştiau exact ce are. Ceva în legătură cu muşchii.

— Nu l-ai întrebat niciodată?

— Când venea la şcoală, voia să fie normal. Să joace fotbal şi alte chestii.

Schimb o privire cu Nell.

— Nu cred că ştii tot ce s-a întâmplat.

— Ce vrei să spui? îl cunosc pe Dylan mult mai bine decât tine – şi îl cunosc şi de mai multă vreme decât tine. N-ai fost acolo în prima lui noapte la mine acasă. N-ai fost acolo când se trezea ţipând din somn. Ai idee cât de dificil e pentru el să locuiască într-un loc străin?

Cuvintele lui Quin mă împung în inimă. Are dreptate. Ei doi împărtăşesc un trecut din care nu voi face parte niciodată.

— Asta e tot. Eşti doar paranoică, adaugă Quin.

— Cred că Sofia are dreptate, spune Nell. Lucrez cu astfel de copii. Am mai văzut genul ăsta de comportament.

— Dylan nu e nebun!

Vocea ei e calmă.

— Nu spun că e. Dar te-a atacat de parcă ai fi fost duşmanul lui. Crezi că e normal?

Quin nu răspunde.

— De ce locuieşte Dylan cu tine? întreabă Nell.

Quin ridică din umeri.

— Pentru că mama lui e bolnavă.

Dau din cap.

— Are cancer.

— Ba nu. Are o boală psihică, spune Quin.

Îmi dau seama după fața pe care o face că începe să dezlege ițele.

— Normal că a zis că are cancer. Cum era să spună tuturor că mama lui a luat-o razna?

Mă simt de parcă cineva s-a pus pe pieptul meu cu toată greutatea.

— Dar eu nu sunt o oarecare, nu-i aşa?

Nu răspunde.

— Mama lui era periculoasă?

— Sigur că nu.

Quin clatină din cap.

— Era mult prea protectivă. Mergea cu el la spital, uneori de câteva ori pe săptămână. Era nebună după el.

Mă gândesc la fotografia de pe pervaz.

— Ce-i drept, nu păreau prea apropiați în fotografie.

— Te referi la cea pe care a găsit-o Dylan? încuviințez.

— Habar nu ai...

Quin face o pauză.

— Băiatul din fotografie nu e Dylan.

DYLAN

Mă aşez pe marginea patului. Cunosc salteaua atât de bine. Oare câte ore am petrecut aici? Am zăcut în patul ăsta zile întregi, în timp ce muşchii mei deveneau din ce în ce mai slabi.

Mă las pe spate. Am aceeaşi senzație pe care o aveam în trecut. Mă uit la tavan. Îi cunosc fiecare umflătură şi denivelare. Pot să depistez fiecare crăpătură, oricât de mică ar fi. Am dat un nume fiecărei stele pe care am lipit-o pe el. Cea mai mare dintre ele se numeşte Quin.

Unde am greşit în seara asta? I-am spart nasul. Pare că, de fapt, nu mă cunosc deloc.

Dar Quin nici nu ştie cum era să stai aici, în patul ăsta, cu mama plutind peste tot în jurul meu. El o are pe Hester,

care e exact opusul mamei mele. Hester e ca o sobă drăguță care te încălzeşte. Mama e ca un foc deschis care te arde de viu.

Cum aş putea să-i explic asta vreodată?

Când m-am întors, în cele din urmă, la şcoală, n-am vrut să vorbesc despre ceea ce mi se întâmpla acasă. Nu puteam! Dacă mama ar fi aflat că am vorbit cu Quin... în schimb, am jucat fotbal. A fost cel mai bun medicament. Asta până a încetat să mai funcționeze. Muşchii începeau să mă lase.

Îmi încordez picioarele şi brațele. Îmi strâng pumnii şi încleştez maxilarul. Apoi mă las moale şi mă relaxez din nou. Corpul meu aproape că şi-a revenit, cu excepția piciorului drept. Doctorul Luiting spune că fractura nu se va vindeca niciodată.

Cad. Mă lovesc de douăsprezece trepte.

Când ajung la capătul scărilor, simt un junghi ascuțit în piciorul drept. Mă uit la el şi regret instantaneu. Pare făcut din lut şi e răsucit într-un unghi ciudat.

Mai întâi mă simt uşurat pentru că de data asta nu trebuie să mă prefac. Dar apoi, încep să țip.

Mama coboară scările într-un suflet şi se ghemuieşte lângă mine.

— *Trebuie să mergem la spital.*

Mă ridic. Mă apropii de ultima uşă de pe hol: camera mamei. Când eram mic petreceam o grămadă de timp acolo, dar în ultimii ani n-am mai avut voie să intru. Oare cum arată acum?

Deschid uşa şi pentru o clipă am impresia că o văd stând în fața mea. Îi simt parfumul, cel pe care-l purta mereu atunci când mergeam la spital. Mă surprind privind peste umăr ca să mă asigur că nu se ascunde în spatele meu. Holul este gol.

Mă uit la cuvertura de un verde pastel. Îmi aminteşte de spital.

Cu mult timp în urmă, în dimineţile de duminică, îmi dădea voie să mă urc în pat lângă ea. Dar amintirea e atât de ştearsă, încât mă întreb dacă e reală.

Când trec pragul uşii, simt o presiune apăsându-mi pe piept. Ce caut aici? Ce sper să obţin? Mă aşez pe pat. Ceva îmi împunge coapsa şi scot din buzunar cartea poştală. Lacul albastru îmi taie respiraţia pentru a doua oară în seara asta.

Când o întorc, văd literele negre, de tipar.

ÎNTR-O BUNA ZI TE VOI UCIDE.

Fotografia m-a distras iniţial. Nu văzusem cuvintele. De unde o are Sofia? A luat-o din casă, la fel ca fotografia? înseamnă că i-a fost adresată mamei – sau mie. Dar cine a trimis-o?

Undeva, în capul meu, o uşă care ascunde un secret în spatele ei dă să se deschidă. Deocamdată rămâne întredeschisă.

— Nu. Nu se poate...

Mă ridic şi mă întorc pe hol. Mă opresc în vârful scărilor. Cele douăsprezece trepte duc la parter. Dar mai e o scară.

Scara care duce în pod.

Privesc în sus, prin gaura întunecată. Nu, nu vreau să urc acolo. Capitolul ăsta s-a închis definitiv. Dar când dau să cobor, piciorul meu drept se opreşte în loc. Parcă mă forţează să urc scările. Indiferent ce aş face, nu pot să cobor.

— Bine. Ai câştigat.

Pentru prima dată în foarte mult timp, piciorul meu cooperează. Ba chiar mi se pare că se mişcă mai bine decât cel stâng. Înainte să-mi dau seama ce se-ntâmplă, sunt în pod. Aici e mult mai întuneric decât în restul casei. Sunt

nevoit să aprind lumina, îmi trec mâna de-a lungul peretelui până găsesc întrerupătorul. Podul se inundă de lumină.

Țin o mână în fața ochilor şi privesc printre degete. Aici sunt tot felul de lucruri îngrămădite şi sprijinite de pereți. Sacii de dormit, scaunul meu de pe vremea în care eram bebeluş, o cantitate impresionantă de detergent şi câteva cutii din carton care conțin hainele mamei.

Nici nu-ți dai seama că aici ar fi fost vreodată un dormitor.

Sau îți dai?

Câteva bucăți rătăcite de scotch țintuiesc de perete resturi de hârtie. Acolo erau afişele, pe care mama probabil că le-a smuls.

Inima mi-o ia la goană în timp ce scot fotografia din buzunar. Îndoitura le separă chipurile. De ce a lăsat-o mama pe pervaz? îi era dor de el? Sau voia să mă chinuiască?

Îi ating fața palidă. În unele zile arăta mult mai rău decât mine, chiar dacă mama îl lăsa în voia lui.

Ea mă alesese pe mine.

Pe mine.

Dar de ce? Pentru că eram cel mai mic?

Mă întind pe podeaua plină de praf. Şi apoi, de parcă cineva ar fi apăsat un buton, încep să plâng. Vărs toate lacrimile pe care le-am strâns în mine atâția ani. Lacrimile care mă inundau pe dinăuntru.

Aici dormea el. În pod.

Fratele meu.

SOFIA

— Dylan nu are frați, îi spun. E imposibil.

Sunt sigură că băiatul din fotografie e Dylan.

— Ba da, are, spune Quin. Un frate mai mare.

— Cum...

Nu-mi găsesc cuvintele. Nell îşi pune braţul în jurul meu. Quin pare agitat.

— Din punctul de vedere al lui Dylan, el nu există.

De-aia nu vorbeşte niciodată despre el.

— Păi, ce s-a întâmplat? Te rog, spune-mi.

Quin îşi trosneşte degetele.

— Lucrurile au luat-o razna la ei acasă, iar acum fratele lui locuieşte în altă parte.

— Unde?

Quin clatină din cap.

— Nu ştiu dacă ar trebui să...

— Spune-ne odată, intervine Nell.

— Nu cred că mai contează acum. A fost luat de Protecţia Copilului.

Simt că ameţesc. Dylan mi se pare un străin. Cum a putut să păstreze secretul atâta timp?

— S-a întâmplat din cauza mamei lui? Din cauza bolii? întreabă Nell.

— Nu, nu, n-are nicio treabă. Kelly a luat-o pe arătură de unul singur.

Simt cum îmi fuge pământul de sub picioare. Am mai auzit numele ăsta.

— Kelly? Lui Nell îi tremură vocea. Pe fratele lui Dylan îl cheamă Kelly?

Quin zâmbeşte.

— Da, ştiu. E nume de fată.

Fix în acea clipă, două figuri misterioase ies din întuneric. Unul e un clovn cu lentile de contact galbene, iar lângă el e un băiat cu cicatrice pe faţă. Zici că a fost atacat de un animal sălbatic.

Clovnul râde.

— În sfârşit! Aici eraţi!

CRIMINALUL

Dacă cuțitul ăla n-ar fi fost acolo, totul s-ar fi terminat cu bine.

KELLY

Nell e în fața mea. Ca de obicei, inima începe să-mi bată cu putere, chiar dacă acum ştiu ce crede cu adevărat despre mine.

O privesc în ochi. Mă întreb dacă mă recunoaşte. Dar n-o face. Bineînțeles că nu mă recunoaşte.

— Urmați-ne.

Sandy e în fruntea noastră. Mi-a zis deja despre buncărul din pădure. E locul perfect. Suficient de departe de restul jucătorilor. Sandy obişnuia să doarmă acolo când voia să scape de mama lui. Spune că n-ar trebui să ne fie prea greu să intrăm.

Când nu se uita nimeni, m-am întors şi am mutat săgeata înapoi spre dreapta. Nu vrem să vină careva după noi şi să ne strice distracția, nu-i aşa?

Merg în spatele grupului. Nell discută ceva cu cealaltă fată. Din câte îmi dau seama încearcă s-o calmeze.

— Poate că e cineva cu acelaşi nume, îi spune fata.

Habar n-am despre ce vorbesc, dar nici nu-mi pasă. Nu-mi pot lua ochii de la Nell şi de la Martin.

Cei doi cred că sunt în siguranță, dar habar n-au cine se află în spatele lor. Machiajul pe care-l port îmi dă o senzație de putere. Pot să le fac orice – şi nici nu vor şti că sunt eu.

— Hei, ce zonă e asta? îl aud pe celălalt băiat întrebând.

E mai tânăr decât Martin şi îmi pare cunoscut. Are fața acoperită de sânge uscat. Cu cine s-a bătut?

— Nu se vorbeşte în această zonă, îl avertizează Sandy.

Zâmbesc. N-aş fi putut să fac asta fără el. Ştiu că mă pot baza pe Sandy. Nu mă va dezamăgi niciodată aşa cum a făcut-o Nell.

Dintr-odată, mi-e ruşine că am lăsat-o pe Nell să spună chestii atât de urâte despre Sandy. Cine naiba se crede?

— N-am întâlnit niciodată un clovn atât de țâfnos, îl aud pe Martin spunând.

Brusc, Sandy se opreşte şi se uită la Martin.

— Ce-a fost asta?

— Tocmai am zis că păreți destul de irascibil pentru un clovn.

Pentru o clipă, cred că Sandy va scoate cuțitul, dar apoi îl aud zicând:

— Crede-mă, pot să fiu mult mai țâfnos de-atât. Acum, mergi!

***

— Am ajuns.

În fața noastră apare un buncăr din beton mâncat de ploi şi acoperit cu iederă. În lumina lanternei noastre, locul arată sinistru – decorul perfect pentru finalul pregătit de noi.

— Acum ne spui ce zonă e asta? întreabă Martin.

Sandy împinge uşa din lemn. Se deschide, aşa cum a promis.

— Acolo, înăuntru.

Martin îşi încrucişează brațele.

— Te-am întrebat ceva.

Sandy se pune în fața lui. Îi bagă lanterna în ochi.

— Iar eu ți-am răspuns! înăuntru!

— Marty... Nell îl ia de braț. Haide.

Mă uit la gestul ei. La inelele de pe degete. La inelarul gol. Cum m-aş simți dacă Nell m-ar atinge aşa? Ba chiar are şi un nume de alint pentru el.

Apoi intră în buncăr. Uşa e destul de joasă. Trebuie să mă aplec ca să nu-mi lovesc capul. Miroase a mucegai şi a câine ud. Deci, aici şi-a petrecut Sandy nopțile de unul singur. Îl

compătimesc. Poate că a avut o viață mult mai grea decât mine. Cel puțin eu am avut podul meu, mica mea insulă.

Nu te gândi la asta! îmi apăs vârful degetelor pe tâmple. Psihologul spune că te ajută să te concentrezi.

Sandy închide uşa din lemn în spatele nostru şi pune lanterna pe ceea ce pare a fi un butoi de petrol în colțul camerei.

— Am ajuns la cea mai bună parte a jocului. S-ar putea să credeți că ce-a fost mai rău a trecut. Dar veți vedea că nu e aşa.

Băiatul pufăie.

— Unul dintre noi a mâncat un gândac.

— Cine? întreabă Sandy.

— Acum nu mai e printre noi. Fata se uită la pantofii ei sport. Am pierdut pe cineva pe drum.

Deci, mai e un membru al echipei? Desigur, fiecare echipă e formată din cinci persoane.

— Vreau să spun că am trecut prin chestii destul de nasoale.

Băiatul îşi încrucişează brațele sfidător. Fata îi dă un ghiont.

— Quin...

Quin? Privirea mi se fixează pe băiatul cu nasul sângeriu. Ştiam eu că-l cunosc de undeva! A mai crescut, desigur! Nu l-am mai văzut de ani buni.

Mâinile îmi amorțesc. Mă uit în jur, de parcă cealaltă jumătate a lui s-ar putea ascunde pe undeva.

Pentru că oriunde mergea Quin, mergea şi Dylan. Frățiorul meu mai mic. Încă o dată, îmi apăs tâmplele cu vârful degetelor, dar nu mă ajută la nimic. Am o mulțime de întrebări.

Ce caută aici cel mai bun prieten al lui Dylan?

Şi unde e Dylan?

Fata aia ne-a zis că au pierdut pe cineva pe drum. Se referea la Dylan? Trebuie să-i spun lui Sandy, dar cum aş putea s-o fac cu toată lumea de faţă?

— În regulă, continuă Sandy. Ne distrăm?

Martin se holbează la el.

— Aici pute de trăsneşte.

— Tocmai mi-ai insultat casa. Sandy se pune în faţa lui Martin. Nu vrei să faci asta, prietene. Crede-mă!

— Nu sunt prietenul tău.

Martin îşi îndreaptă spatele. E mult mai înalt decât Sandy, dar asta nu pare să-l deranjeze.

— Nu, nu eşti.

Sandy îl priveşte în ochi. Lentilele lui galbene strălucesc.

— Eşti... opusul.

Martin ezită. Umerii lui se lasă puţin în timp ce întreabă:

— Ce facem aici? Ce zonă e asta?

Sandy îi dă un brânci.

— De ce o ardeţi întruna cu nu-ştiu-ce zone? Aici nu e nicio zonă.

Ochii lui Martin ţintesc uşa. Parcă abia acum şi-a dat seama că e încuiată.

— O să ne duci înapoi la săgeată.

Vocea lui Martin tremură – iar asta mă face să mă simt bine. În sfârşit, e speriat.

— Ce săgeată? Vrei să spui săgeata pe care noi – Sandy face un gest cu mâna – am întors-o?

SOFIA

Martin se uită la Sandy.

— Aţi întors-o?

Clovnul râde.

— Încă nu pricepi, nu-i aşa?

Un sentiment de neliniște mă învăluie. Nu e la fel ca până acum. Pare cu totul altceva. Şi are legătură cu râjetul clovnului şi cu prietenul lui tăcut. Nu par deloc în regulă.

— Renunțăm, spun hotărâtă. Ketchup.

Pentru o clipă, se face liniște. Acum trebuie să se oprească. Astea sunt regulile. Abia aştept să mă întorc la bicicletele noastre. Aici se va sfârşi primul şi ultimul Fright Night din viața mea. N-o să mai fac asta niciodată.

Dar apoi, clovnul începe să chicotească.

— Ketchup? Ai spus „ketchup”?

— E cuvântul-cheie, spun pe un ton slăbit.

De ce nu mă ascultă?

Martin aleargă spre uşă, dar clovnul îi taie calea.

— Dă-ne drumul.

— Nu.

— Dă-mi stația radio.

— De ce aş face aşa ceva?

Martin îşi strânge pumnii.

— Voi folosi forța dacă e nevoie.

Clovnul râjeşte.

— Poți să încerci.

Martin îşi ia avânt. Totul se întâmplă într-o fracțiune de secundă, dar apoi aud pe cineva gemând. Oare e clovnul?

Martin se prăbuşeşte. Îşi pune mâna în jurul antebrațului, iar chipul îi e chircit de durere. Printre degete i se prelinge un fir de sânge. Parcă aş vedea o scenă dintr-un film de groază. Ce se întâmplă?!

Apoi văd cuțitul. Clovnul şterge cu mâneca sângele de pe lama lui. Tocmai l-a înjunghiat pe Martin!

Nell aleargă spre el.

— Ce-ai făcut?!

— E doar un pic de sânge. Clovnul se uită la ei. El a început.

Vocea lui e lipsită de emoții, de parcă ar înjunghia oameni în fiecare zi. Mă grăbesc s-o ajut pe Nell. Împreună, îl întindem pe Martin pe jos. Sângele i se revarsă printre degete.

— Trebuie să pui presiune pe rană, mă aud spunând. Poftim.

Îmi scot geaca şi i-o înfăşor în jurul brațului. Fac un nod. Geme Materialul devine sângeriu.

— Bine, acum putem continua. Clovnul ne fixează cu privirea. Suntem aici din cauza lui Nell.

O undă de şoc îi traversează corpul.

— Nu pleci nicăieri, Nell, şuieră Martin.

Mă uit la clovn şi la băiatul cu cicatrice. Cine sunt ei? Fac parte din Joc? Sau au venit de altundeva?

Probabil că ne-au ademenit aici intenționat. Au întors săgeata în timp ce noi îl aşteptam pe Quin. M-am gândit atât de mult la Dylan şi la bătaia dintre ei doi, încât n-am mai văzut nimic altceva în jurul meu. Am crezut că totul face parte din joc şi i-am urmat pe nebunii ăştia ca nişte oi – şi acum nu mai avem cale de scăpare.

Calculez cu disperare şansele de a scăpa de aici. Suntem patru la doi. Dar Martin e rănit, Quin e destul de pricăjit, iar Nell pare îngrozită. În plus, ei sunt înarmați, iar noi, nu.

— Bine, fie. Dacă Nell nu vrea să coopereze – clovnul arată cu cuțitul spre mine –, atunci tu urmezi.

DYLAN

Un sunet strident mă ia prin surprindere. Soneria de la intrare răsună în toată casă.

Mă aşez pe podeaua prăfuită. Îmi simt inima bătând ca o nebună în timp ce soneria se aude din nou. Cineva e la uşă, dar cine ar putea fi?

Strecor fotografia cu mama şi Kelly înapoi în buzunar şi mă strecor la parter. Prin sticla uşii din față văd o siluetă

mică şi îndesată. Se apleacă şi fanta destinată corespondenţei se deschide.

— E cineva?

Recunosc vocea.

— Gerda?

— Cine e?

Trag zăvorul şi deschid uşa. Gerda stă proţăpită în faţa mea îmbrăcată cu o pijama vărgată şi papuci albi. Mă priveşte de parcă aş fi o fantomă.

— Dylan?

Nici n-apuc să dau din cap, că mă cuprinde într-o îmbrăţişare Mă îmbrăţişează strâns. Mirosul ei e familiar. Miroase la fel ca locuinţa ei: a caramele şi a bătrâneţe.

Gerda îmi dă drumul şi se uită la mine.

— M-am trezit să beau un pahar cu apă şi am văzut luminile aprinse. Mă bucur atât de mult să te revăd, tinere.

***

— Am doar apă, îi spun.

Scot un pahar curat din dulap.

— Nu contează.

Gerda se aşază la masa din bucătărie, pe locul în care stătea de obicei Kelly.

— Arăţi bine.

Chiar şi după o noapte de groază, par mult mai sănătos decât în trecut.

Doctorul Luiting spune că e un miracol că am supravieţuit. Nu vreau să mă gândesc la asta, dar se simte de parcă ar fi scris cuvintele astea pe ghipsul meu cu marker permanent.

— Mulţumesc.

— Zilele trecute am cunoscut-o pe iubita ta. Sofia o cheamă, nu-i aşa?

Aşez paharul cu apă în faţa ei.

— E doar o prietenă.

Gerda îmi ignoră comentariul.

— E o fată atât de drăguță.

Îmi împletesc degetele. Deci, au vorbit – exact cum bănuiam. Fac pariu că Sofia i-a pus tot felul de întrebări despre mine. Gândul ăsta mă înnebuneşte.

— A vorbit atât de frumos despre tine.

— Da, sigur, îi spun abrupt.

— Mi-a spus că era foarte singură la începutul şcolii şi că ai făcut-o să se simtă din nou în largul ei. Ține la tine – e destul de evident. Gerda zâmbeşte. Nu fi aşa surprins!

— Poate ați înțeles greşit, mormăi. Sofiei nu-i pasă de mine.

— Eşti sigur? Gerda se apleacă spre mine. Atunci de ce se zbate atât ca să-ți facă un cadou?

— Un cadou?

Gerda pune mâna la gură.

— Fir-ar. Am stricat surpriza? Sunt atât de proastă. Mă referem la albumul foto pe care îl făcea pentru tine.

Un album foto? Despre ce vorbeşte?

— Sper că nu te deranjează, dar i-am spus că poate să ia fotografia aia cu mama ta şi cu Kelly.

Simt că sângele mi se urcă în cap. Sofia nu a luat fotografia de capul ei. A făcut-o la sugestia Gerdei. Ea doar încerca să facă ceva frumos pentru mine, iar eu am țipat la ea. Am țipat la ea de parcă am fi fost duşmani. Şi am făcut la fel şi cu Quin. A venit după mine şi a încercat să mă împace, dar l-am îndepărtat şi mai mult.

Îți urăsc casa!

Sunt la fel ca mama. Trag draperiile şi îi țin pe toți la distanță. Mă mint singur crezând că aşa voi fi în siguranță? Dar niciodată nu m-am simțit atât de singur cum mă simt acum. Să fug de lângă ei a fost cea mai mare greşeală pe care aş fi putut s-o fac.

— Unde te duci? întreabă Gerda când mă ridic.

Respir adânc.

— Trebuie să mă întorc.

***

Alerg fără suflare. Piciorul drept mă doare îngrozitor, dar nu-mi pasă. Trebuie să ajung acolo la timp. Sunt uşurat când văd că bicicletele noastre sunt încă la intrarea în pădure. Înseamnă că încă n-au plecat.

La ieşire e aglomerat. Peste tot sunt oameni care strigă entuziasmați în timpul anunțurilor care vin din difuzoare. Câteva fet e aleargă isterice. Toate plâng şi râd în acelaşi timp. Rimelul li se scurge pe obraz.

— A fost super!

— A fost îngrozitor!

Mă ridic în vârful picioarelor şi scanez mulțimea, în căutarea lui Martin care e atât de înalt, încât ar trebui să fie deasupra tuturor. Nu-l văd, aşa că mă înghesui spre ieşirea din pădure. Grupurile se îngrămădesc unele peste altele.

— Hei, scuză-mă? Opresc un băiat. În ce grup eşti?

— Şaptesprezece. De ce?

Cum să fi terminat înaintea grupului nostru? Probabil că i-am ratat. E singura explicație.

— Nimic, nu contează. Mulțumesc.

Mai dau o tură şi verific bicicletele. Unde sunt Sofia şi Quin? Nici la toalete nu sunt. Oare mă aşteaptă în pădure?

Mă plimb înainte şi înapoi pe lângă poarta de ieşire. Până şi actorii încep să iasă. O recunosc pe femeia cu drujba. Vorbeşte de zor cu un zombi.

— A fost o noapte de pomină, spune interlocutorul femeii cu drujba.

— Chiar că a fost. Cineva m-a invitat în oraş.

— Serios? Un jucător?

Râde.

— Ei, nu! Un alt actor. Tipul ăla cu nume de fată... Sandy.

— Aha, ciudatul ăla de la sesiunea de antrenament. Cred că se identifica mult prea mult cu rolul pe care urma să-l joace.

— Mi-a cam plăcut de el. Prietenul lui vrea să-şi găsească o iubită.

— Tipul celălalt cu nume de fată?

Actrița încuviințează.

— Kelly.

Un sunet ciudat îmi scapă din gât. Mă uit la ei cum se pierd în culise. De ce îmi bate inima atât de tare? Mai sunt şi alții cu numele ăsta. Doar nu vorbeau despre fratele meu.

Mă gândesc la cartea poştală. Dacă Kelly e autorul ei? Poate că acele cuvinte nu fuseseră destinate mamei, ci mie. Nu era un secret faptul că eu şi Kelly nu ne înțelegem prea bine. Există un motiv întemeiat pentru care nu a luat niciodată legătura cu mine după ce a fost ridicat de Protecția Copilului. Cu fiecare zi care trecea, fratele meu dispărea din ce în ce mai mult.

Ştia oare că voi fi aici în seara asta? De-aia s-a angajat ca actor? Ca să fie lângă mine?

Of. Se pare c-o iau din nou razna. Teoria asta n-are niciun sens. Mă uit în jur. Prietenii mei nu sunt nicăieri. E atât de aglomerat. Trebuie să fie cel puțin treizeci de grupuri care roiesc la ieşirea din pădure.

Ceva nu e în regulă. Trebuie să mă întorc.

— Hei, unde crezi că te duci?

Unul dintre organizatori mă opreşte.

— Vreau să mă întorc.

Bărbatul râde.

— Atunci eşti singurul. Toți ceilalți sunt bucuroşi că s-a terminat!

Dau din cap.

— Nu înțelegi. Prietenii mei sunt încă acolo. Eu...

— Afară înseamnă afară. Îi poți aştepta aici, îşi întinde braţele ca să nu pot trece de el. Înjur. Sunt pe cale să mă întorc când aud un ţipăt.

— Cineva a leşinat!

Paznicul îşi ia tălpăşiţa.

— Du-te să iei nişte apă! Faceţi loc în jurul fetei.

Din cauza agitaţiei bruşte, nimeni nu mai e atent la mine. Apuc o lanternă din cutia cu obiecte returnate şi pentru a doua oară în seara asta intru în joc.

KELLY

Sandy l-a înjunghiat pe Martin. Nu l-am putut opri. S-a întâmplat atât de repede.

Dacă aş fi putut, l-aş fi oprit?

Mă uit la braţul lui Martin. Sângerează mai puţin acum, mulţumită hainei cu care a fost legat. Nell stă lipită de el. Îi mângâie părul. Cealaltă fată, al cărei nume pare a fi Sofia, stă cu spatele lipit de perete şi cu ochii pe cuţit.

— Ce vreţi de la noi? Quin abia dacă a scos vreun cuvânt, dar acum s-a gândit să deschidă gura. Bani?

I-am văzut pe părinţii lui la o piesă de teatru din cadrul şcolii. Am dat mâna cu ei şi mi-am dat seama imediat că erau dintr-o altă clasă socială. Cred că şi mama a observat asta, pentru că i-a evitat toată seara. A fost foarte supărată că lui Dylan îi plăcea atât de mult de ei. Ori de câte ori mergea la Quin, se comporta ciudat.

— Nu toate se rezumă la bani, spune Sandy.

— Martin trebuie să plece. Nell se uită la mine. Te rog, tu pari mai înţelegător. Vezi şi tu că are nevoie de ajutor, nu-i aşa?

Simt un fior rece pe şira spinării. N-are nici cea mai mică idee cine sunt. Toată chestia asta a fost ideea mea şi trebuie să mărturisesc că aş face-o din nou dacă aş putea. N-ar fi trebuit să mă mintă. Dacă ar fi fost sinceră, nu s-ar fi ajuns

niciodată aici. Dar mi-a frânt inima. Mi-a dat speranțe când, de fapt, îi era frică de mine. E cea mai bună actriță pe care o cunosc.

— Am văzut multe lucruri la viața mea. Lucrez cu copii defavorizați. Știu că uneori te poți simți de parcă nu ai nicio cale de ieşire, dar întotdeauna există una. Nu trebuie să faci asta. Lasă-ne să plecăm.

Aşa mă vede ea? Ca pe o obligație la locul de muncă? Nu voi fi niciodată mai aproape de ea decât sunt acum, în seara asta. După această seară, Martin va sta lângă ea pe bancă. Şi apoi, îi voi vedea de la fereastra dormitorului meu, sărutându-se.

Mă apropii de ea. Se chirceşte când mă aplec deasupra ei. Îi studiez fața. Pistruii din jurul nasului, ochii de un albastru strălucitor, curbura buzelor... Asta e şansa mea! Cu machiajul ăsta nu mă va recunoaşte niciodată. Pot să fac ce vreau.

Mă aplec şi mai mult.

SOFIA

O sărută. Băiatul cu cicatrice îşi pune gura dezgustătoare pe buzele lui Nell.

Martin încearcă să se ridice, dar Nell i-a aplicat deja o lovitură puternică în tibie, ceea ce îl face să renunțe.

Înjură şi îşi pipăie piciorul.

Clovnul o apucă de păr. Nell țipă. Aproape îşi pierde echilibrul.

— Cățea proastă! Cine te crezi? Crezi că ne poți lovi?

O izbeşte pe Nell de zidul din beton şi se întoarce spre prietenul lui.

— Eşti bine?

Băiatul cu cicatrice rânjeşte, totuşi are lacrimi în ochi.

— A fost o prostie, o mare prostie. Clovnul ne priveşte pe toți, unul câte unul. Acum va trebui să plătiți.

Martin o îmbrățișează pe Nell, care plânge în tăcere. Își susține brațul rănit cu cealaltă mână și văd pe fața lui cât de mult ar vrea să-i atace.

Quin mă prinde cu mâna lui transpirată și moale. Când îl caut cu privirea, îi observ panica din ochi. Pentru prima dată în seara asta, Quin e speriat de-a binelea, iar eu nu-i pot spune nimic ca să-l liniștesc.

Suntem ca șobolanii în cursă.

DYLAN

Ăsta e locul în care i-am lăsat. Săgeata arată spre dreapta. Dacă urmez cărarea, ajung în ultima zonă a jocului. Sunt cuprins de un val de dezamăgire. Nu sunt aici.

— Quin! Numele lui răsună prin pădure, dar nu primesc niciun răspuns. Sofia! Nell! Martin!

Nimic.

Învârt și sucesc lanterna, sperând să-i găsesc ascunzându-se undeva în spatele vreunui copac. Dar sunt singur cuc.

Sunt pe cale să-mi văd de drum, când ceva îmi atrage atenția.

Ce e agățat de ramura aia? Brățara Sofiei. O iau de pe ramură și mă joc cu mărgelele. A lăsat-o aici pentru mine? încearcă să-mi spună ceva?

Mă uit din nou prin împrejurimi, dar nu văd nimic ieșit din comun. Poate că au continuat să meargă pe traseul stabilit și au ajuns la ieșire. Apoi văd niște urme pe pământ care merg în stânga, pe lângă cărare. Îndrept lanterna spre pământ și observ că urmele intră în adâncul pădurii. S-au oprit aici?

Mă uit la copac. Logic ar fi să merg în direcția indicată de săgeată, dar ceva îmi spune să o iau în sens opus.

Îmi pun brățara pe încheietură și mă abat de la cărare.

KELLY

— Te omor, îl aud pe Martin mormăind. Te omor.

Simt un gol în piept. Durerea din picior nu se compară cu lacrimile lui Nell.

Nu înțeleg. Asta mi-am dorit, nu-i aşa? El sângerează, ea plânge – m-am răzbunat. Atunci, de ce mă simt de parcă am fost învins pentru a doua oară în seara asta?

— Dacă te prind vreodată în afara acestui buncăr, atunci...

— Atunci ce? Sandy îndreaptă cuțitul spre Martin. Care e planul tău? Martin îşi încleştează maxilarul. Mă gândeam eu. Doar gura e de tine.

Brusc, mă simt obosit. Vreau să merg acasă. Vreau să dorm. Şi vreau să mă trezesc mâine şi să constat că toate astea au fost un coşmar. Vreau ca Nell să mă aştepte pe bancă şi să-mi spună că vrea să iasă cu mine în oraş. Dar ceea ce vreau cel mai mult e să nu o mai doresc. Nell e o iluzie care mă epuizează.

Sandy trece marginea cuțitului pe obrazul lui Martin.

— Nu... Nell suspină printre lacrimi. Nu face asta. Nu vom spune nimic nimănui. Nu vă vom face probleme.

— Oamenii ca tine ne fac probleme tot timpul! Vă credeți mai buni decât noi.

Lama cuțitului se înfige în obrazul lui Martin. Sângele se revarsă din rană de parcă ar fi un suc din fructe de pădure. Martin face grimase, dar nu scoate niciun sunet.

— Încetează! Te rog! se roagă Nell, apucându-l de braț pe Sandy.

Dar nu ascultă. O umbră întunecată pune stăpânire pe chipul lui. Probabil aşa arăta în acele momente de groază în bucătăria mamei lui. Ea e cea care l-a tot înnebunit până când a luat-o razna cu adevărat. Anii de terapie ar fi trebuit să-l ajute – şi chiar au făcut-o. În cele din urmă, învățase să se stăpânească. Până acum. Văd asta în ochii lui.

— Opreşte-te, spun cu o voce răguşită.

Sandy ridică cuțitul.

— Las-o baltă.

Într-un final, Sandy se uită la mine. Are o privire sălbatică.

— Care e problema ta?

— Ajunge, îi spun pe un ton calm.

Sandy clatină din cap.

— Trebuie să le arătăm cine e şeful.

— Au văzut deja.

Mă uit la Nell. E palidă ca un cadavru. Sofia şi Quin încă se țin de mână. Suntem mai puternici decât toți la un loc, dar nu ajută la nimic. Mă simt la fel de gol pe dinăuntru cum mă simțeam înainte.

— Dă-mi cuțitul. Trebuie să-i punem capăt.

Sandy scutură din cap.

— Nu se va sfârşi niciodată, Kelly.

Numele meu scutură buncărul din temelii. O văd pe Nell căutându-mă cu privirea printre straturile de machiaj.

— K-Kelly? se bâlbâie ea. Tu eşti?

SOFIA

Kelly e aici. Fratele lui Dylan. Îi văd ochii întunecați. Acum că ştiu cine stă în fața mea, recunosc privirea copilului din fotografie.

— Cum ai putut...

Nell se uită fix la el. Dă uşor din cap, de parcă asta ar ajuta-o să proceseze ce se întâmplă.

— Pleacă, şopteşte Kelly. S-a terminat.

— Deci tu ai sărutat-o? Chipul lui Martin pare cenuşiu. Ai s-o pățeşti, omule. Mă voi asigura că nu vei mai fi în apropierea lui Nell niciodată.

Kelly îl ignoră. Ochii lui sunt ațintiți asupra lui Nell, care în continuare îşi clatină capul.

— Hai. Plecați.

De ce nu ne mişcăm? Dacă Kelly ne oferă o cale de scăpare, trebuie să profităm de ea.

— Nu mai trebuie să vă fie frică de mine. N-o să vă fac nimic.

Vocea lui Kelly e mult mai relaxată decât înainte. Pentru un moment, observ o asemănare între vocea lui şi a lui Dylan. Nu vreau să mă gândesc la asta.

Mă uit repede la Sandy. Stă lângă Kelly. Acum că e distras, ar trebui să ieşim pe uşă.

Quin mă trage de braț şi, fără să mă gândesc prea mult, îl urmez. Deschide uşa şi aproape că ne împiedicăm unul de celălalt încercând să ieşim cât mai repede. Încep să alerg. Aerul proaspăt mă izbeşte în față. Îmi număr paşii. Cinci, şase, şapte...

Ce facem dacă vin după noi? Cum se simte un cuțit în spate? Mori pe loc? Sau mori încet din cauza hemoragiei?

Văd o lumină în depărtare. Un alt jucător?

— Hei! strig. Suntem aici!

— Ajutor! țipă Nell în spatele meu. Avem nevoie de ajutor!

Îl aud pe Martin gemând. Fasciculul de lumină se apropie. Merge mult prea încet. Alerg spre el, alături de Quin.

— Aici! strig din toți rărunchii. Pe aici.

Lumina e aproape.

Mi se taie picioarele când văd cine e.

DYLAN

Îi simt brațele în jurul gâtului. Sofia mă apasă cu corpul ei tremurând. Rămân fără aer.

— Ce s-a întâmplat? întreb.

Părul ei mă gâdilă.

— În buncăr... Martin... un cuțit... Unde ai fost?

Sofia îmi dă drumul şi îmi aud coloana trosnind.

Pe fața lui Quin se citeşte frica.

— Trebuie să scăpăm de aici. Repede.

— Ce se întâmplă?

Mă uit în spatele lor. Martin şi Nell aleargă spre noi. Martin se poticneşte, de parcă fiecare pas pe care îl face ar fi un efort mult prea mare pentru el. Are o tăietură pe față şi o geacă de blugi pătată înfăşurată în jurul brațului.

E geaca Sofiei.

— Ce-ce... mă bâlbâi.

— Ne-au atacat. Vocea Sofiei tremură. Un clovn cu un cuțit. Iar celălalt a încercat s-o sărute pe Nell. Fratele tău...

— Kelly?

Simt o durere aprinsă în piept. Deci n-o luasem razna – chiar e aici.

— El l-a rănit pe Martin?

— Prietenul lui e nebun. Sofia mă ia de mână. Trebuie să plecăm.

Mă uit la mâinile noastre. Se potrivesc perfect, într-o bună zi îi voi spune totul. Pot să am încredere în ea. Îi pun brățara înapoi în jurul încheieturii ei şi îi dau lanterna mea.

— Poftim. Urmați poteca înapoi spre ieşire. Pune pe cineva să cheme poliția.

Sofia mă priveşte mirată.

— Şi tu?

Mă uit la întunericul din spatele lor.

— Încă e acolo?

Quin dă din cap.

— Nu te duce. E periculos.

— *Mami, unde e Kelly?*

— *A plecat.*

Mama răsfoieşte o revistă la masa din bucătărie.

— *Plecat? Ce vrei să spui?*

— *Acum locuieşte în altă parte.*

M-am gândit la ultima noastră discuție. O fi din cauza asta?

Mama mai întoarce o pagină.

— *Bucură-te că ai scăpat de el.*

— Băieți, ne roagă Nell, Martin are nevoie de ajutor.

Quin se uită în spate. Pentru o clipă, am senzația că va pleca cu ei, dar apoi îi pasează lanterna lui Nell.

— Voi plecați.

Nell încuviințează recunoscătoare şi pleacă. Martin geme la fiecare pas pe care îl face. Uimit, mă uit la prietenul meu.

— Ce faci?

— Ce crezi că fac?

Sofia dă din cap.

— Mergem cu tine.

CRIMINALUL

Te aşteptai la una ca asta?

DYLAN

Simt cât de rece e betonul buncărului atunci când mă lipesc de unul dintre ziduri alături de Quin şi de Sofia. Din interior se aud voci furtunoase.

— De ce i-ai lăsat să plece?

— S-a terminat, Sandy.

Credeam că am uitat vocea lui Kelly, dar o recunosc imediat.

— S-a terminat? Glumeşti? Ai idee ce va urma acum? Curva aia ne va raporta la poliție şi vom ajunge amândoi în închisoare!

— Atunci de ce mi-ai spus numele? Tu ai avut noroc că nu ți-a recunoscut vocea.

Înjură.

— Nu trebuia să te îndrăgosteşti ca prostul de o vecină.

— Nell e...

— E doar o fată, ca alte miliarde de fete! Revino-ți, omule!

Simt mâna alunecoasă a Sofiei. O strâng. Quin gâfâie. Îi pun în pericol. Asta e lupta mea, nu a lor.

— Trebuie să plecați, le şoptesc.

În întuneric, văd o sclipire în ochii lui Quin.

— Niciodată.

Deja l-am făcut să-mi întoarcă spatele o dată, dar acum ştiu că va rămâne lângă mine.

— Şi totul e din cauza fratelui tău mai mic, spune un glas din interiorul buncărului.

Rămân fără aer. E din cauza mea.

— Ce legătură are Dylan cu asta?

Se aude un oftat.

— Toate necazurile au început din cauza lui, nu-i aşa?

Se referă la ultima discuție dintre mine şi Kelly, chiar înainte de accidentul de pe scări?

— *Aproape că ai rămas fără medicamente. Mă duc la farmacie.* Mama deschide uşa. *Rămâi în pat, bine?*

Dau din cap.

— *Revin imediat.*

Uşa dormitorului se închide. Apoi uşa din față. Ăsta e momentul pe care l-am aşteptat. Trebuie să-i pun capăt... iar Kelly e singura mea şansă.

Dau cuvertura la o parte. Nu e uşor, pentru că e atât de strânsă, încât abia mă pot mişca. Arunc un ochi pe fereastră ca să mă asigur că a plecat. Mama e deja în drum spre farmacie. Am la dispoziție zece minute.

Ies în hol şi urc scările. Nu am fost în camera lui de o grămadă de timp. Ştiu că nu e indicat. Kelly pare să devină tot mai furios în ultima vreme. Cu mama, cu mine, cu lumea din jur.

— *Ce e?* țipă când bat la uşă.

Deschid şi îl văd pe fratele meu întins pe pat. Când mă vede, ridică sprâncenele.

— *Pacientul a coborât din pat?*

— *Trebuie să vorbesc cu tine.*

Sunt stresat. Mă uit în spate. Un minut s-a scurs deja.

— *Despre ce?*

— *Despre doctorul Luiting. Despre injecții. Despre mama.*

Kelly oftează.

— *Ce mai e de data asta?*

— Încetează.

Vocea lui Kelly pare slăbită.

— De când îi iei apărarea?

— Nu o fac. Pur şi simplu, nu mai vreau să vorbesc despre asta.

— *Nu sunt bolnav.*

Am senzația că arunc jurnalul meu la picioarele lui şi strig: Haide, fă-o! Citeşte-l!

— *Nu eşti bolnav?* Kelly râde. *Arăți ca o fantomă.*

Mă uit iar peste umăr. Câte minute mai am?

— *Mă prefac. Trebuie s-o fac. De exemplu, nu am nevoie de ochelari. Uite!*

Kelly se uită prin lentilele mele.

— *Ce?*

Îmi dau seama din privirea lui că nu înțelege nimic...

— *Nu am rețetă pentru ei. Sunt falşi. Am schimbat ochelarii mamei cu perechea asta.*

— *De ce?* se bâlbâie Kelly.

— *Pentru că trebuie să mă prefac,* îi repet. *E un fel de joc. Înțelegi?*

Chipul i se întunecă.

— *Un joc?*

— *Da, jocul mamei.*

Mă înjură. Îl privesc şocat.

— Ce *e?*

Înjură din nou. Mă loveşte cu perna.

— *Dar... Nu înţelegi.*

— *Pleacă de-aici!*

Kelly se ridică din pat şi mă obligă să mă întorc... Mă apuc de balustradă la timp, sau aş fi căzut chiar atunci pe loc.

Îşi lipeşte faţa de a mea. În ochii lui văd o sălbăticie familiară.

— *Nu vreau să vorbesc cu tine. Nu vreau să te văd.*

— *Dar...*

— *Nu vreau să fii fratele meu. Nu vreau să joc fotbal cu tine.*

— *Mama e de vină. Mama mă obligă.*

Cele mai importante cuvinte pe care le-am spus vreodată se scufundă în furia lui.

— *Vreau să mori!*

Cobor în goană scările, câte două trepte o dată.

— *Mă auzi?* strigă Kelly în urma mea. *Eşti mort pentru mine!*

Pe palier, în capul scărilor, mă împiedic în propriile picioare – şi apoi, mă rostogolesc pe cele douăsprezece trepte.

— A căzut. Bietul şi tristuţul Dylan a căzut pe scări. Mare chestie. Păcat că a supravieţuit.

Mă eliberez din mâna Sofiei.

— Probabil că a râs atât de mult când ai fost luat de Protecţia Copilului.

— Nu e adevărat!

Trece un minut înainte să realizez că vocea aceea puternică e, de fapt, a mea. În interiorul buncărului s-a făcut linişte. Prietenii mei îşi ţin respiraţia.

Fac un pas înainte.

— Nu e adevărat.

KELLY

îl recunosc de dinainte să-l văd.

— Nu e adevărat.

Dylan stă în pragul uşii. E mult mai înalt acum şi trebuie să-şi îndoaie genunchii ca să intre în buncăr. Gura lui proeminentă şi ochii întunecaţi au rămas la fel. E la fel ca mine. Mă simt de parcă aş privi o fotografie mai veche de-ale mele.

Sandy arată de parcă a văzut o fantomă.

— Dylan?

De multe ori m-am întrebat cum ar fi să-l văd din nou. Ce aş simţi? Aceeaşi furie pe care am simţit-o în după-amiaza aia? Ranchiuna pe care am simţit-o faţă de el când a căzut pe scări? În mod ciudat, nu mai simt nimic din toate astea. Mă simt de parcă aş fi amorţit cu totul.

— Nu am râs niciodată.

Vocea lui Dylan mă aduce cu picioarele înapoi pe pământ.

— Pur şi simplu, ai dispărut. Mama mi-a zis că aşa e mai bine. Îmi apăs tâmplele, dar nici măcar o mie de degete nu m-ar putea ajuta în acest moment. Mă urai. M-ai gonit în după-amiaza aia, dar eu nu voiam decât să vorbesc cu tine.

Am închis capitolul ăla. L-am ascuns. Toţi anii ăia de terapie au avut efect. Am reuşit să văd lucrurile în perspectivă. Mi-am vopsit părul şi l-am lăsat să crească. Era timpul pentru un nou început, un nou Kelly. Le-am spus tuturor că părinţii mei muriseră într-un accident de maşină. Că au murit pe loc. O minciună simplă care nu ar trezi suspiciuni. Ce altceva aş fi putut să le spun? Că propria mea mamă mă dăduse afară din casă?

— De ce mă urai atât de mult?

Vocea lui Dylan sună la fel. Smiorcăită. Când mergeam noaptea la baie, îl auzeam plângând în camera lui. Nu am intrat niciodată peste el. Doar m-am strecurat înapoi în pod.

— Erai aşa gelos? Dylan se uită la mine cu nişte ochi rugători. Te rog, spune-mi de ce.

— *De ce?* mârâi la el. Chiar trebuie să întrebi asta? Din cauza ta, mama nici nu ştia că exist! Voi doi eraţi plecaţi zile întregi. În spital sau în afara spitalului. Aveam io ani, Dylan, io! Aţi fost plecaţi weekenduri întregi şi, între timp, eu am fost nevoit să-mi gătesc singur, să-mi spăl rufele şi să schimb cearşafurile tale transpirate şi împuţite. Ori de câte ori mama se întorcea, era supărată pe mine. Mă certa, îmi spunea că trebuie să-mi dau silinţa mai mult. La urma urmei, nu era vina fratelui meu mai mic că e bolnav. Acasă, totul se învârtea în jurul tău. Totul!

Ochii lui Dylan se inundă cu lacrimi.

— Crezi că asta am vrut?

Pufnesc pe nas. Încă face pe victima, chiar şi după atâţia ani.

— Stăteai în pat şi mama avea grijă de tine. Stătea zilnic cu tine. Dar de mine nu i-a păsat. M-a dat afară. M-a respins de parcă eu nu eram copilul ei. Iar pe tine te-a lăsat să locuieşti acolo. Mereu ai fost pe primul loc.

DYLAN

Cuvintele lui Kelly trec prin mine ca gloanţele.

— Ar trebui să fii fericit! îi spun urlând. Ar trebui să fii fericit că nu te-a ales pe tine!

Kelly mă priveşte mirat. Machiajul lui se mişcă cu greu.

— Când o să pricepi? Nu voiam să aibă grijă de mine.

În spatele meu, îi aud pe Sofia şi pe Quin intrând în buncăr.

Sandy ridică cuţitul.

— Staţi pe loc!

Lama ascuțită mă şochează. Cu ăsta l-a înjunghiat pe Martin?

— Te porți de parcă tu ai fi victima! țipă Sandy. Dar tu ai crescut cu mama ta. N-ai idee prin ce a trecut Kelly!

— De-aia ai vrut să mă omori? întreb pe un ton calm.

Kelly se uită la mine.

— Poftim?

— Cartea poştală. O scot din buzunar şi i-o arăt. Recunoşti locul ăsta, nu-i aşa?

A fost ultima noastră vacanță în trei. Mama m-a lăsat în pace două săptămâni. Mi-am petrecut timpul alături de Kelly, construind forturi, mâncând înghețată şi înotând toată ziua. Atunci am simțit pentru prima oară că am un frate mai mare.

Dar când ne-am întors acasă totul a luat-o de la capăt. Mama s-a plâns că am stat prea mult în soare. Doctorul Luiting nu m-ar mai fi crezut că sunt bolnav. Aşa că m-a forțat să mă odihnesc în pat din nou. Între timp, Kelly s-a retras în pod şi a redevenit aceeaşi ființă distantă şi răutăcioasă. După câteva săptămâni aveam senzația că vacanța aceea fusese doar un vis.

— Aici. Întorc cartea poştală şi îi arăt cuvintele. Vrei să mă omori.

Kelly îngheață.

— Nu eu am scris-o.

Îi arăt lacul.

— Tu eşti singurul care ştie unde am fost în vacanță.

— Nu e adevărat. I-am spus lui Sandy... Kelly se întoarce şi se uită spre Sandy, care clipeşte necontrolat din ochii lui galbeni. Sandy? Ai...

— Şi dacă am făcut-o, ce?

Pe chipul lui Kelly încolțeşte neîncrederea.

— Mi-ai amenințat fratele?

— Chestia aia! Degetele lui tremurânde apasă pe cuțit. Chestia aia nu e fratele tău! Eu sunt fratele tău. Eu sunt cel care a stat lângă tine în toți aceşti ani!

Kelly clatină din cap.

— Când ai trimis-o?

— Luni.

— De-aia te-ai întors aşa de târziu de la magazin. Vocea lui Kelly se sparge. De ce ai făcut-o?

— Am vrut să-l sperii. Să simtă şi el măcar o dată în viață cum e să fii îngrozit cu adevărat. Cineva trebuia s-o facă, nu-i aşa?

— Planul tău n-a funcționat, îi spun. Nu mai locuiesc acolo.

Amândoi îşi ridică privirea.

— Acum locuiesc cu Quin.

Kelly e surprins.

— Ce? De ce?

— Pentru că acasă era mult prea periculos pentru mine.

Sandy face un pas în față.

— Spui numai minciuni.

Totul se întâmplă repede. Sandy o apucă pe Sofia, îi pune cuțitul la gât şi o trage deoparte.

— Ce tot faci?!

Tresar odată cu Quin.

— Stați pe loc!

— Dă-i drumul, îi spun. Ea n-are nicio vină.

Sandy dă din cap.

— Nu până nu-ți ceri scuze.

Mă uit la Sofia, care se ține strâns de brațul lui Sandy. Dacă i se întâmplă ceva, nu mă voi ierta niciodată.

— Îmi p... pare rău, spun repede. Îmi pare rău.

— Nu mie. Lui!

Mă uit la Kelly, care nu-şi poate lua ochii de la Sofia şi de la cuţit. Pare pierdut, cu braţele atârnându-i moarte pe lângă corp.

— Îmi pare rău, îi spun.

— Spune-o cu mai multă sinceritate!

Sandy apasă lama cuţitului pe gâtul Sofiei. Venele pulsează sub lamă. Încă puţin şi va începe să sângereze...

— Vorbesc serios! Dă-i drumul. Te rog!

— Cred că cineva e îndrăgostit. Sandy izbucneşte în râs. Băiatul mamei e îndrăgostit!

Băiatul mamei.

Cedez.

— Nu sunt băiatul mamei! Fac un pas spre Kelly. Nu m-ai ascultat atunci. Am încercat să-ţi spun. Trebuia să pretind că sunt bolnav. Mama mă obliga.

Se face linişte. Sandy slăbeşte strânsoarea. Quin mă priveşte şocat, dar nu-mi pasă. Trebuie să spun adevărul!

Pentru mine şi Kelly.

— Mama a fost cea care m-a împins pe scări.

Cuvintele mi-au ieşit pe gură – şi abia acum, când le-am rostit cu voce tare, încep să le pricep şi eu. Asta s-a întâmplat. Dacă era plecată, de ce a coborât pe scări? Probabil a uitat ceva şi s-a întors. Apoi a auzit cearta dintre mine şi Kelly. Chiar înainte să mă împiedic, am simţit ceva pe spate. Mâinile mamei.

— Mama mă îmbolnăvea, iar eu trebuia să intru în rol. La spital, cu prietenii mei, cu profesorii, cu tine. Dacă nu făceam cum spunea ea, mă lovea.

— Dar...

Nu mă crede, dar ştie că n-am cum să inventez una ca asta.

— Eu te-am împins. Mama a spus că ai căzut din cauza mea.

— Cum puteai s-o faci tu? îi ţip în faţă. Erai în pod!

— Te-am supărat. Te-am speriat atât de tare, încât ți-ai pierdut echilibrul. Eram periculos.

Am lacrimi în ochi. Cum a putut s-o creadă pe mama? Toți anii ăştia a crezut că e vinovat pentru căzătura mea?

Mama a făcut acelaşi lucru cu mine. M-a făcut să cred că eram foarte bolnav, că urma să mor. Au fost perioade în care nu puteam să dorm pentru că eram îngrozit de faptul că s-ar putea să nu mă mai trezesc.

— Nu erai periculos, spun mai mult în şoaptă. Mama era singurul pericol din casă.

— Cum... Kelly se uită la mine, apoi la Quin şi înapoi la mine. Cum ai scăpat?

— *Dylan?*

Ridic capul şi dau de ochii sclipitori ai Elizei. Ce face aici? Ăsta nu e spitalul ei!

— *Mă bucur să te văd!* Se aşază lângă mine. *Ce mai faci?*

Mă agit pe scaunul din plastic din sala de aşteptare. Ce ar trebui să spun? Mama ar putea să iasă din cabinetul doctorului Luiting în orice clipă.

— *Sunt bine.*

— *Ai venit singur?*

— *Nu.* Mă uit spre uşa din capătul coridorului. *Mama e înăuntru.*

Eliza îmi urmăreşte privirea.

— *Cu doctorul Luiting?*

Oare suspectează ceva? Palmele încep să-mi transpire.

— *Da...*

— *Ce probleme ai la picior?*

Încerc să mă țin de poveste.

— *Eu, ăăă, am căzut.*

— *Dylan!*

Mama vine în grabă pe coridor, în pantofii ei cu toc înalt.

— *Eşti bine?*

Apoi o vede pe Eliza şi face ochii mari.

— *Doamna doctor Savory?*

— *Bună ziua, doamnă Dumont.* Eliza se ridică şi dă mâna cu mama. *Tocmai ce vorbeam cu Dylan. Îmi povestea despre accidentul lui.*

— *Accidentul?* Mama se uită la piciorul meu şi face un gest cu mâna de parcă ar fi un fleac. *Da, desigur. Accidentul.*

Chipul Elizei se întunecă. Pentru o secundă, sclipirea din ochi i se stinge.

— *Bine atunci. Ar cam trebui să plec. La revedere, Dylan.* Îmi face cu mâna. *Ne mai vedem.*

— Eliza era cu ochii pe mine. Sau, de fapt, era cu ochii pe mama. A cerut să vadă toate dosarele mele medicale şi apoi a discutat cu doctorul Luiting. Avea toate analizele pe care le făcusem în spital.

Kelly începe să înţeleagă. Sandy încă mă priveşte neîncrezător. Acum, nu mă pot opri din povestit. Trebuie să mă asigur că Sandy o lasă pe Sofia să plece.

— Au raportat-o. Ne-am trezit cu cei de la Protecţia Copilului peste noi, în toiul nopţii. Au procedat aşa pentru că nu voiau să rişte – îmi ţin respiraţia – ca mama să mă rănească în vreun fel.

Quin înjură. Acum ştie tot adevărul. În tot acest timp, ştia că mama înnebunise, dar habar n-avea că nebunia ei era îndreptată spre mine.

Nimic nu mă mai opreşte. Pot să-mi spun povestea de la cap la coadă. Kelly trebuie să ştie adevărul. Nu eram preferatul mamei. Eram jucăria ei preferată. O păpuşă pe care putea s-o îmbolnăvească pentru a atrage atenţia medicilor. Ori de câte ori doctorul Luiting îi făcea un compliment, radia de mândrie. Gerda, vecina îngrijorată, a fost perfectă pentru mama. Nimeni nu şi-a dat seama cum

era ea cu adevărat atunci când draperiile dormitorului meu erau trase. Nimeni în afara Elizei.

Doctorița Savory.

Doctorița Salvatoare.

— Uite. Scot fotografia din buzunar. E a ta. Îmi ia fotografia din mână.

— De unde o ai?

— A fost mereu pe pervaz. Mama a aruncat toate lucrurile tale. Dacă o întrebam ceva despre tine, mă lovea. Aşa că am încercat să te uit.

Kelly mă priveşte.

— Deci, mama te-a împins pe scări?

Îi simt mâinile pe spate. Îi văd privirea nerăbdătoare atunci când coboară alergând pe scări. Credea că e minunat!

În sfârşit, eram bolnav. Puteam să fiu oricum, dar nu fericit sau sănătos.

— Da.

Kelly are lacrimi în ochi.

— Trebuia să te protejez.

— Ajunge!

Sandy o împinge pe Sofia. Quin o trage deoparte.

— Te minte, Kelly!

Fața lui Sandy se înroşeşte. Văd asta prin toate straturile de machiaj.

— Chiar pui botul? Nu trebuie să ai încredere în nimeni – bagă-ți bine în cap! Toată lumea vrea să ne distrugă. Serviciile sociale, Protecția Copilului, Nell, mama ta, mama mea, el.

Sandy se năpusteşte cu cuțitul spre mine.

SOFIA

— Nu!

Țipătul meu se sparge cu putere de pereții buncărului. Nu e posibil! Nu poate fi adevărat!

Ochii lui Dylan ies din orbite. Încerc să trag aer în piept. Nu văd ce s-a întâmplat până când Sandy se îndepărtează puțin. Lama aceea ascuțită, cuțitul care fusese lipit de gâtul meu e în înfipt în pieptul lui Kelly.

A sărit între ei.

Toată lumea se dă înapoi, cu excepția lui Dylan, care îngenunchează lângă fratele lui.

— Kelly!

Dylan pune mâna pe cuțit, dar îi dă drumul imediat. În jurul lamei se face un lac de sânge.

— Faceți ceva!

Toți trei îl privim înmărmuriți.

— Stația... Dylan scotoceşte în buzunarul lui Kelly. Cum funcționează chestiile astea? Cum funcționează?

În cele din urmă, stația porneşte. Din ea răsună o voce ca de tinichea.

— Da?

— Ajutor! Fratele meu moare. Avem nevoie de ajutor!

— Poftim? Unde eşti?

— În buncăr... Eu...

Dylan îl ia pe Kelly de mână. Încearcă să îl ridice.

— Kelly, te rog.

Dar ochii lui Kelly se închid. În jurul lui se formează o baltă întunecată. Mă sprijin cu toată greutatea de zid, de parcă aş putea să dispar prin el.

— La buncăr? spune vocea. Se aude un țipăt pe fundal. Ştim unde eşti. Sunăm la ambulanță. Bine?

Dylan aruncă stația şi îl trage pe Kelly mai aproape. Corpul îi atârnă moale.

— Ai făcut-o de oaie de data asta.

Balta întunecată creşte din ce în ce mai mult. E mult prea mult sânge.

— Eşti fratele meu, Kelly. Mereu ai fost.

Dylan îi întinde corpul pe podea. Apoi îi freacă faţa cu putere.

— Trebuie să-i dau machiajul jos. Vreau să-l văd pe fratele meu!

Îngenunchem lângă el şi încercăm să-l ajutăm. Machiajul s-a întărit. Cu fiecare bucăţică de latex care se desprinde de pe chipul lui, vedem din ce în ce mai mult din pielea lui palidă şi fragilă.

Brusc, Kelly deschide ochii. Pentru o clipă, se uită fix la Dylan. Buzele lui abia se mişcă atunci când şopteşte:

— E în regulă.

Apoi leşină. Tot ce mai vedem acum e albul ochilor lui.

— Kelly, rămâi cu mine!

— Nu te aude.

În spatele nostru, Sandy şi-a scos peruca.

— A...

— Taci din gură!

Dylan încă mai curăţă straturile de machiaj.

— Kelly? Mă auzi? Imediat vor veni ajutoarele. Mai aşteaptă puţin.

CRIMINALUL?

Ştiu că nu eu am înfipt cuţitul în tine. Eu eram ţinta.

Chiar şi aşa, eu sunt cel care te-a ucis.

Te-am ucis când am încercat să te uit.

Dacă aş fi luptat mai mult pentru amândoi, încă ai fi în viaţă.

DUPĂ FRIGHT NIGHT

SOFIA

Uşile ambulanţei sunt larg deschise. Soarele răsare printre copaci.

Asistentul îmi pune o mână pe umăr.

— S-ar putea să rămâi cu o cicatrice.

Aprob amorțită. Ce mai contează?

— Părinții tăi sunt pe drum. Mă bate prieteneşte pe umăr. Să îi aşteptți aici.

Mă învelesc mai bine cu pătura pe care am primit-o. Nu e frig, dar aşa mă simt în siguranță.

Quin se aşază lângă mine. Deşi n-are nicio rană, echipajul ambulanței a vrut să-l examineze. I-au dat şi o pătură, care îi atârnă pe umeri. Privim împreună luminile intermitente ale maşinii de poliție. Doi bărbați îl saltă pe Sandy.

— N-am făcut-o intenționat! îl aud strigând. Nu am vrut s-o fac! El a sărit în calea cuțitului şi...

Unul dintre polițişti îl împinge pe Sandy în maşină, iar restul cuvintelor sale se pierd în spatele uşii închise. Jucătorii curioşi şi jurnalişti s-au strâns în jurul nostru. Ne fac fotografii din spatele barierelor. Maşina de poliție se îndepărtează cu sirenele oprite, de parcă ar putea să-l şteargă din minților noastre prin tăcere.

Quin nu zice nimic. Pentru prima dată de când îl cunosc nu are nimic de spus. Dylan stă puțin mai încolo. A primit şi el o pătură, dar pare de două ori mai mare decât a noastră. Capul îi atârnă moale şi abia dacă reacționează la întrebările polițistului.

Se aud roțile unei târgi. Sacul negru spune tot. Mulțimea e străbătută de un freamăt. Fotografii încep să declanşeze aparatele de fotografiat.

După ce sacul negru a fost închis, Dylan a cedat. N-am mai auzit un urlet atât de sălbatic şi plin de durere ca al lui. Şi ştiu că nu îl voi uita prea curând.

Privim targa cum dispare în ambulanță.

Uşile se închid cu o pocnitură. Mă uit la Dylan. Pentru o clipă, privirile noastre se întâlnesc şi îi văd ochii căprui.

Sunt aceiaşi ochi ca ai fratelui lui, cu aceeaşi suferinţă în ei. Ridic încheietura mâinii şi îi arăt brăţara.

Totul va fi bine, îmi spun. În cele din urmă.

Dylan dă din cap. Cred că a înţeles ce am vrut să-i transmit.

Simt din nou o mână pe umăr. Când ridic privirea, o văd pe Nell stând lângă mine. Are urme de rimei sub ochi, dar în rest e la fel de palidă ca o fantomă.

— Am vrut să vă anunţ că vom merge la spital.

Ne ridicăm repede şi îi facem loc lui Martin să treacă. Are un bandaj alb în jurul braţului şi geaca mea pătată de sânge în cealaltă mână. Când mi-o întinde, fac un pas în spate. N-aş putea să mai port chestia aia.

— Arunc-o undeva, te rog.

Martin dă din cap.

— S-a făcut.

— Mult noroc, spune Nell.

Îmi ia palmele într-ale ei şi le strânge cu putere.

Apoi îmi aruncă un zâmbet forţat.

— Noroc în toate.

— Şi vouă, le spun.

Privim ambulanţa cum se îndepărtează. Strâng pătura în jurul meu. Quin îmi dă un cot.

— Unde e Dylan?

Mă întorc. Locul în care stătea Dylan acum câteva secunde e gol. Mă uit prin mulţimea de oameni, dar nu e nicăieri.

Tot mai multe maşini parchează în jurul nostru, îi recunosc pe mama şi tata şi pe părinţii lui Quin. Când mama iese din maşină, mă trece un fior.

— Desigur!

— Ce? întreabă Quin.

Îl privesc.

— E duminică.

DYLAN

— Trebuie să fac pipi.

Poliția opreşte interogatoriul şi mă priveşte cu atenție. Apoi dă din cap.

— Sigur. Toaletele sunt pe acolo. Întoarce-te după ce termini. Mai avem lucruri de lămurit.

Mă ridic şi mă îndrept spre toalete. Când mă uit în spate, o văd pe polițistă vorbind cu unul dintre colegii ei. Arunc pătura de pe umeri şi fug la biciclete.

***

Dimineața, clădirea pare mai albă ca niciodată. Ferestrele de la primul etaj sunt gata să mă orbească cu lumina soarelui. Uşa rotativă încă nu funcționează. Orele de vizită încep mai târziu.

Îmi las bicicleta în rastel şi merg la uşa din față, în interior, membrii personalului îşi desfăşoară activitățile zilnice.

— Ai ajuns devreme.

O femeie mai în vârstă cu un cadru de mers se apropie de mine.

— Am crezut că sunt singura.

Dau din cap.

— Vino să stai cu mine, tinere.

Femeia se aşază pe bancă. Mă pun lângă ea. Oftează adânc.

— Mereu mă apucă groaza când vin aici. De fiecare dată. Dar încă e fiul meu. De multe ori mă lasă să intru mai devreme, aşa că am o oră în plus cu el.

Mă uit la uşa rotativă. Nu s-a mişcat deloc.

— Ştii să ții un secret?

M-am săturat de secrete, dar încuviințez.

— Uneori chiulesc. Femeia zâmbeşte. Apoi merg pe plajă şi mănânc peşte.

Pe chip îmi încolțeşte un zâmbet mic.

— Dar apoi, mă simt vinovată. Duminica ar trebui să fiu aici. Mi-aş da şi viaţa dacă asta l-ar face să se simtă mai bine.

Zâmbetul se transformă într-un nod. Mă împiedică să înghit. E ca o cărămidă în mijlocul gâtului. Ating ochelarii rupţi din buzunar.

— Te simţi bine?

Femeia afişează o expresie plină de îngrijorare.

Dau din cap. Brusc, lacrimile îmi curg pe obraji.

— Uite. Îmi dă o batistă de modă veche, brodată manual. Nu-ţi face griji. E curată!

Îmi şterg ochii, dar lacrimile mă năpădesc din nou. Uşa rotativă se mişcă. Din clădire iese o femeie într-o uniformă albă. O recunosc din vizitele anterioare.

— Doamnă Van Diepenhoven?

— Asta sunt eu. O zi frumoasă, tinere! Femeia se ridică şi aruncă o privire spre cer. E o vreme minunată pentru o zi pe plajă.

O privesc înaintând spre intrare cu spatele îndoit şi picioarele nesigure. Asistenta o ajută. Încă o dată, sunt singur.

Probabil că mama ia micul dejun. Mi-o imaginez pe scaunul de lângă fereastră. Dacă ar face un efort, ar putea să mă vadă. Dar n-o va face.

Mi-aş da şi viaţa dacă asta l-ar face să se simtă mai bine.

Îmi simt sângele pulsându-mi în vene. Mă gândesc la privirea din ochii Sofiei atunci când am mâncat gândacul în locul ei. Mi-aş da şi viaţa pentru ea. Pun pariu că, nu peste mult timp, Quin va continua să vorbească despre chestia asta. Îmi va da pace o perioadă. Apoi mă va lua cu mişţourile lui. La un moment dat, totul se va întoarce la normal.

Dar poate aşa e mai bine.

Îi sunt dator lui Kelly. De acum înainte, fiecare zi din viața mea trebuie să fie o zi de nota zece.

Uşa rotativă se opreşte. Oare mama a aflat că a pierdut un fiu? Oare îi pasă? Probabil că e mult mai interesată de noul ei scaun cu rotile, pe care îl are deja de câteva săptămâni. O dor picioarele. Aşa spune ea.

Închid ochii preț de o secundă şi las soarele să mă încălzească. Hester găteşte lasagna în seara asta. Preferata mea! Face asta în fiecare duminică, pentru că ştie ce înseamnă ziua asta pentru mine. Voi avea farfuria mea pentru că fac parte din familie. Poate Quin avea dreptate. Poate că aşa a fost dintotdeauna.

Mă ridic. A sosit clipa!

Câteva secunde mai târziu, mă întorc şi încalec pe bicicletă. Arunc o ultimă privire spre clădirea albă şi simt razele soarelui scăldându-mi fața.

Avea dreptate! Chiar e o vreme minunată pentru o zi pe plajă.

MAREN STOFFELS DESPRE *FRIGHT NIGHT*

într-o vacanță de vară, am participat la una dintre edițiile jocului Fright Night. Evenimentul avea loc în pădure şi nu ştiam exact la ce m-am înscris. Am fost îngrozită de toți actorii care săreau din tufişuri cu drujbe, sânge fals şi straturi de machiaj pe față.

Sunt sigură că nu sunt făcută pentru astfel de jocuri.

Dar am rămas fascinată de subiect. De ce ar vrea cineva să ia parte la o astfel de experiență? Mi-am adus aminte de o poveste şi aşa am început să scriu despre Dylan. El are o frică neobişnuită: mama lui.

Pentru fiecare carte pe care o scriu, mă asigur că cel puțin o parte din poveste e reală. Aşa am luat legătura cu Nina. Ea e supraviețuitoarea unei forme similare de abuz cu care se confruntă Dylan în FRIGHT NIGHT. Acest abuz este

cunoscut sub numele de Sindromul Munchausen prin Transfer (SMPT).

Nina a fost îmbolnăvită intenționat de propria ei mamă timp de paisprezece ani. În acest fel, mama ei putea să primească atenție din partea medicilor şi a spitalelor. Nina m-a ajutat foarte mult spunându-mi povestea ei. Ca scriitor, am reuşit să transform aceste informații într-o nouă poveste: Dylan.

Cunoşti pe cineva în situația lui Dylan? Te regăseşti în povestea lui? Vizitează site-ul childhelp.org.

CUPRINS

CRIMINALUL
CU O ORĂ ÎNAINTE DE FRIGHT NIGHT
SOFIA
CU CINCI ZILE ÎNAINTE DE FRIGHT NIGHT
DYLAN
KELLY
CU CÂTEVA ORE ÎNAINTE DE FRIGHT NIGHT
FRIGHT NIGHT
CRIMINALUL?
DUPĂ FRIGHT NIGHT
MAREN STOFFELS DESPRE FRIGHT NIGHT